

Liệu Em Còn Yêu Anh?

Contents

Liệu Em Còn Yêu Anh?	2
1. Chương 1: Văn Án	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	47
29. Chương 29	49
30. Chương 30	51
31. Chương 31	53
32. Chương 32	55
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	60
36. Chương 36	61
37. Chương 37	63
38. Chương 38	65
39. Chương 39	67
40. Chương 40	68
41. Chương 41	70

42. Chương 42	72
43. Chương 43	73
44. Chương 44	75
45. Chương 45	76
46. Chương 46	78
47. Chương 47	80
48. Chương 48	81
49. Chương 49	83
50. Chương 50	85
51. Chương 51	86
52. Chương 52	88
53. Chương 53	89
54. Chương 54	91
55. Chương 55	93
56. Chương 56	94
57. Chương 57	95
58. Chương 58	103

Liệu Em Còn Yêu Anh?



Giới thiệu

Hoàng Thùy Yến Nhi (Chris): Nó cũng bình thường giống như bao người con gái khác nhưng quá k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-em-con-yeu-anh>

1. Chương 1: Văn Án

Trở thành một cô nhi sau khi ba mẹ rời bỏ đứa con gái đáng thương của mình để nắm tay nhau đi đến một nơi thật đẹp gọi là Thiên Đường của Chúa. Nó không buồn, không giận cũng không hận họ, nó chỉ nở một nụ cười chua chát mỗi khi ngược lên nhìn bầu trời trong xanh và nghĩ rằng từ nay về sau ba mẹ nó sẽ có một cuộc sống mới tốt đẹp hơn, không phải trốn chạy khỏi bọn xã hội đen hay kẻ thù của họ nữa.

Nó biết ba mẹ mình làm việc cho ai, bị kẻ nào giết và bị giết ra sao bởi nó đã chứng kiến tất cả qua hai con mắt nhạt nhòa lệ. Chính những điều đó đã ám ảnh suốt cuộc đời của một đứa bé gái chỉ mới 4 tuổi đầu đáng lí ra sẽ có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc bên cạnh tình yêu thương của những người thân trong gia đình. Nhưng không, nó đã mất tất cả chỉ trong một đêm mưa gió bão bùng.

Tại cô nhi viện, nó làm quen được hai người bạn rất tốt luôn quan tâm nó là Bin và Suz, cả hai cũng có chung một kẻ thù và khao khát chính tay mình sẽ bóp cò súng vào thái dương của kẻ đó như nó.

Một ngày nọ, trong khi cả ba đứa đang cười đùa hạnh phúc bên khóm hoa hướng dương chói lọi một màu vàng quý phái như báo trước một tương lai thực sự rực sáng dành cho những trái tim non nớt, nhỏ bé của

bọn nó. Ba nó rất thích hướng dương vì theo ông, mặt trời chính là mục tiêu tốt đẹp nhất, vùng đất sáng lạng nhất cho con người hướng theo bước đi về cõi Thiên Đường.

Ma sơ trong cô nhi đột nhiên dẫn một cặp vợ chồng trông rất trẻ và quý phái đến chỗ khóm hoa hướng dương đó. Nó đã mang máng đoán ra được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nhưng với bản tính trẻ con sẵn có trong người đã khiến ba đứa nhanh chóng xua tan đi cái cảm giác bất an vừa hiện ra.

Họ bước đến, mỉm cười và xòe bàn tay hướng đến Bin. Cuối cùng họ quyết định nhận Bin làm con nuôi, bọn nó đã ôm nhau khóc nức nở đến nỗi khiến cho những người xung quanh cũng phải thấy thương tâm nhưng vì tương lai của một đứa trẻ cô nhi tại cô nhi viện này quá mờ mịt nên nó và Suz đành phải để Bin ra đi và thầm cầu nguyện cho cậu sẽ được hạnh phúc thật sự.

Lại một ngày, một người đàn ông đã ngoài 50 nhận là ông nội đã đến mang nó đi, nhìn Suz khóc mà nó đau lòng, tim quặn thắt. Nó không nỡ để nhỏ ở lại một mình trong cái viện cô nhi mà ai cũng ghét ba đứa nó nhưng cuối cùng nó vẫn phải trở về với thân phận thật sự của mình.

Ngước nhìn cánh cổng cô nhi lần cuối, nơi mà nó đã phải sống một cách khổ sở suốt mấy tháng qua trong sự dè bủ khinh bỉ của những đứa trẻ đồng trang lứa, nơi mà có rất nhiều kỉ niệm của nó với hai đứa bạn thân thương cùng chung một nguyên do để chúng có thể cố gắng tiếp tục sống trên cõi đời này, nơi mà một đứa đã ra đi trước nó và hứa sẽ quay trở về thăm hai đứa còn lại, nơi mà một đứa còn lại đã rơi nước mắt tiễn hai đứa kia đi. Phải chăng là duyên mệnh?

Ông nó giàu lắm, tốt lắm và yêu thương nó lắm. Ông là người đã ban cho nó cái cảm giác gọi là hạnh phúc gia đình mà nó đã một lần đánh mất.

5 tuổi, nó được tổ chức Death, nơi mà ba mẹ từng làm việc, nhận đào tạo trở thành một sát thủ hàng đầu vì cả hai đều là người có cống hiến hết sức to lớn cho Death trong một khoảng thời gian khá dài và đã hi sinh oanh oanh liệt liệt trên đường làm nhiệm vụ.

Death là một tổ chức đào tạo sát thủ nhưng chủ yếu là chỉ sát hại những kẻ ham quyền, nhận hối lộ hay bóc lột người khác và tất nhiên họ phải tìm được chứng cứ trước khi đưa bọn chúng ra trước vành móng ngựa.

Có một điều là chỉ những người trong cuộc mới biết được sự tồn tại của tổ chức này vì thông tin được ém nhẹm một cách cẩn thận có đề phòng. Ai cũng nghĩ rằng Death luôn đối đầu với FBI của Mỹ và CIA của Nhật nhưng thực ra họ luôn hỗ trợ cho nhau để có thể điều tra thông tin một cách nhanh nhất và chính xác nhất để tóm gọn những bọn xã hội đen hoặc buôn lậu trái pháp luật.

10 tuổi, nó nhận nhiệm vụ đầu tiên là giả dạng cô nhi được nhận nuôi để trà trộn vào một gia đình buôn bán vũ khí hàng đầu Việt Nam. Trong vòng 4 tháng ngắn ngủi, nó đã cố gắng che dấu thân phận một cách tốt nhất đồng thời vận dụng hết tất cả những gì đã được tổ chức huấn luyện trong thời gian qua để giúp họ bắt gọn tất cả bọn buôn lậu trước khi chúng tẩu tán hết bằng chứng và trốn ra nước ngoài.

12 tuổi, nó bắt đầu học hỏi từ ông những kinh nghiệm thực tiễn về việc điều hành tập đoàn H&Đ. Nhờ tài năng thiên bẩm cùng với sự giúp sức và đào tạo của Death, nó đã đưa tập đoàn đi lên đến những bậc cao nhất trong thời gian ngắn nhất khiến ông cùng mọi người trong nhà đều phải nể sợ trước tài năng lãnh đạo được di truyền từ bộ óc thiên tài của ba và ông tuy nhiên bên cạnh đó vẫn còn có nhiều người không hài lòng và rắp tâm đá nó ra khỏi dòng họ Hoàng danh giá.

14 tuổi, nó vô tình gặp lại Bin cùng Suz trong khi nhận nhiệm vụ cùng tổ chức, cả ba vỡ òa trong hạnh phúc vì chúng đã được gặp lại nhau và có thể cùng nhau trả thù cho những người thân khi nhiệm vụ đợt này chính là điều tra về người đứng đầu của tổ chức Angel – kẻ thù của tụi nó.

Việc truy tìm ra hắc chính là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, nó đã cướp đi sinh mạng của 10 nhân viên ưu tú năm xưa trong đó có ba mẹ nó, mẹ Suz và anh trai của Bin nên cả ba đã xung phong nhận nhiệm vụ này từ hai năm trước nhưng đến nay tin tức vẫn chỉ đạt được một chút rất nhỏ nhoi.

- “Chris!” Hắc nói với nó bằng cái giọng run rẩy đến tội “Bỏ súng xuống...được không?”.

- ...

- “Tại sao em...lại làm như vậy?” Hai mắt hắn đã đỏ ngầu khi thấy nó không hề suy suyển mà vẫn nhìn ba mình với ánh mắt lạnh lùng chứa đầy thù hận “Ba anh đã làm gì sai đối với em?”.
- “Win! Bắn nó đi” Lão Black nhìn thấy biểu hiện của hắn thì vô cùng tức giận hét lên.
- “Ba im đi. Tại sao chứ?” Hắn oán hận nhìn lão, đôi mắt hắn giờ đây cũng như mắt nó, long lên sòng sọc, nhưng vẫn còn tia nào đó thương cảm và đau lòng.
- “Chỉ một phát là ông sẽ phải đi tạ tội với những người đã khuất” Nó hướng nòng súng về phía đầu lão khiến lão cùng Win giật thót mình.
- “Khoan đã, Chris! Anh biết ba anh làm nhiều chuyện có lỗi với em nhưng em có thể tha cho ông ấy không?...Vì anh.” Win đau lòng hướng ánh mắt nhìn nó khẩn cầu.
- “Vì anh? Ai sẽ vì em? Ba mẹ đã chết, ông đã mất, hay là...anh? Còn Lyly thì sao?” Nó không nhìn hắn nhưng tim nó ầm ầm đau. Vì sao ư? Vì trên đời này đã không còn ai bên cạnh nó nữa, kể cả hắn.
- Anh...
- “Nợ máu rồi sẽ phải trả bằng máu” Nó nghiêng răng nói câu cuối cùng rồi tay...bóp cò súng.

“Đoàng”... “Đoàng”...

- Mày không xứng đáng chạm vào em tao.

Một câu nói đã khiến một tâm hồn xụp đổ, một trái tim tan nát, một vết thương chưa lành lại thêm lở loét.

Đau...không phải là cảm giác duy nhất.

Hối hận...không phải là luyện tiếc đầu tiên.

Nước mắt...không rơi một mình...còn có cả máu.

- Lyly sanh rồi. Là con trai.

Liệu tình yêu có mang họ vượt qua thù hận đến tương lai không?

Liệu Chris sẽ ra sao khi hay tin người mình yêu thương đã có con?

Liệu...

- Em có còn yêu anh không???

2. Chương 2

Hôm nay là ngày học đầu tiên của nó tại S.T.G (The School Trains Geniuses: Trường đào tạo thiên tài), đây là ngôi trường nổi tiếng nhất Việt Nam về khoản chuyên đào tạo cho đất nước những người con ưu tú giúp gia đình quản lý các tập đoàn lớn trong tương lai.

Ông nó sau cơn đột quỵ đột ngột thì sức khỏe đã yếu dần đi thấy rõ. Để tránh xảy ra tranh chấp trong gia đình, ông đã soạn sẵn một bản di chúc và yêu cầu nó đến S.T.G để học. Thực ra ngôi trường này là do ba nuôi nó sáng lập ra, chủ tịch Đinh Tuấn Nghĩa, nên nó cũng chẳng lo lắng gì nhiều vì dù sao học ở đây thì khả năng được mọi người trong gia đình công nhận nó là người thừa kế tập đoàn sẽ được gia tăng nhiều hơn mặc dù nó đã được đào tạo một cách xuất sắc khi ở nước ngoài và dĩ nhiên là nó được nhận vào học ngay tấp lự trong sự hân hoan của ngài hiệu trưởng đáng kính.

Con gà gáy le té le te sáng rồi ai oiiiiii....Gà gáy le té le te sáng rồi ai oiiiiii....Nắng sáng lên rồi dậy lên nường đã sáng rồi ai oiiiiii....

“Rầm”...“Ầm”

2p sau:

Má em hùng đông đi cày bừa...tía em hùng đông đi cày bừa...má em là một người nông dân...tía em là một người nông dân...

“Rầm”...“Xoang”

2p sau nữa:

Chiều nay em đi câu cá và mang rá theo bắt cua...Làm sao cho được kha khá về à nấu canh chua...Ô kìa con cua!!!...Đùng là lớn nó chui xuống hang...

“Rầm”...“Cốp”

– ***!!! Shut up! I’m crazy. (Chết tiệt! Im hết coi! Điên mất.)

>>>> Tua lại 6p trước Trở lại hiện tại

3. Chương 3

Ăn xong bữa sáng với tốc độ nhanh nhất, nó ôm cặp phóng nhanh ra ngoài cửa. Người đã đi mất nhưng dư âm vẫn còn đọng lại.

– Grandfather! Goodbye and see you soon.

Ông nó vội vội vàng vàng buông tờ báo đặt xuống bàn và gọi với theo.

– Để chú Hùng (tài xế riêng của ông nó) đưa con đi.

Nó mất hút rồi còn đâu mà gọi. Nó cố tình đánh lạc hướng ông để có thể đi một mình ý mà. Ông lúc nào cũng tưởng nó là con nít hay sao ấy, 17 tuổi rồi chứ bộ. Dẫu sao thì ở trường mới này cũng còn một người mà lâu rồi nó không gặp, nhớ anh quá xá!!!

Hằng ngày dù đến H&Đ hay đi mua sắm gì nó cũng được tài xế đưa rước tận tình, dẫu có những lúc nó tự lái nhưng vẫn là với tốc độ cảnh sát không đuổi theo kịp nên nó chẳng bao giờ có cơ hội ngắm nhìn cảnh vật hai bên đường như ngày hôm nay.

Nhìn cảnh ba mẹ đưa con cái của mình đi học, ôm hôn hay vỗ về con trước cổng trường mà nó thấy tủi thân quá. Đã bao nhiêu năm rồi nó không nhận được vòng tay yêu thương của ba mẹ, đã bao lâu rồi nó không được nghe tiếng gọi “Con gái ơi!” của họ, tiếng thổn thức “Ba ơi! Mẹ ơi!” trong miệng nó sao khó cất lên quá hay phải chăng nó đã không còn cảm xúc gì để có thể nói lên những câu cảm thán đó bởi vì một lẽ nó đã không còn ba mẹ nữa rồi.

Nó khao khát được cảm nhận cái tình cảm phụ mẫu tử thiêng liêng ấy bao nhiêu thì nó hận kẻ đã đan tâm cướp đi gia đình của nó bấy nhiêu. Nó chỉ muốn dùng hai tay của mình bóp cổ hắn cho đến khi hơi thở gấp gáp rồi nó lại buông ra, nó sẽ tiếp tục hành hạ hắn bằng những đòn roi tinh thần kinh khủng nhất để hắn thấu hiểu được nỗi đau của những đứa trẻ bị cướp đi mất chỗ dựa ngay từ khi còn nhỏ như nó, như Suz và như Bin.

Miên man suy nghĩ mà nó đã đến ngôi trường mới của mình lúc nào không hay. Nó ngược cổ lên trời, há hốc mồm, hàm dưới muốn rớt xuống, mắt chớp lên chớp xuống một cách khó nhọc.

Nguyên do vì sao ư? Vậy nè! Trước cổng trường treo hai hàng bong bóng hình trái tim hồng xen lẫn trắng trông như đám cưới của một nhà tài phiệt, vòng hoa rực rỡ đủ màu sắc trang nhã sắc nức mùi phấn hoa

gây cho người ta cảm giác buồn nôn cùng với băng rôn đề dòng chữ “Chào mừng tiểu thư đến trường _ We e abroad”. Một tốp kèn trống um sùm chờ chiếc limo hàng ngày nó thường đi đến là...a lê hấp trái bắp mỡ hành. Nếu không có ái băng rôn sắc mùi màu mè đó thì người ta còn tưởng đám ma của hiệu trưởng nữa ấy chứ.

_____OMG!!! Mình cố ý đi một mình tránh để ai biết mình là ai mà giờ...chẳng khác gì vạch áo cho người xem lưng. Chuồn là thượng sách_____

Nó lén lén lút lút chui ra đằng sau đám học sinh hiếu kỳ đang đứng ngó nghiêng tìm hiểu thực hư để lén vào trong trường. Thề có Chúa người đầu tiên nó xử sẽ là ông thầy hiệu trưởng và người thứ hai chính là...ba nuôi mình.

- Tiểu thư là ai mà đón tiếp long trọng thế này?
- Chắc con nào muốn chơi nổi đây mà.
- Màu mè quá!
- Tao giàu với đẹp như vậy mà còn chưa lèo lẹt như nó nữa.
- Không biết cô tiểu thư này có đẹp không nữa?
- Chắc xấu như quỷ nên mới chơi nổi như thế này chứ gì.

- ...

Nó chuồn được vào tới bên trong rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Tức thiệt chứ, dễ thương sáng ngời như nó đây mà kiu là xấu như quỷ. Nó hận, nó hận.

Nó chạy vòng vòng quyết tâm tìm cho bằng được cái căn phòng chết tiệt mang tên “Phòng hiệu trưởng” để giết người. Má ơi, cái trường gì mà vừa lớn vừa rối như cái mê cung ý, chạy riết cuối cùng nó đến cái nơi khỉ ho cò gáy gì mà không có lấy một bóng người. Nó tự hỏi lòng mình sáng nay bước ra khỏi nhà bằng chân gì trước tiên mà xui tận mạng thế này.

Nó lôi điện thoại ra tra số và...calling.

-

- Em đến trường rồi, cái ông hiệu trưởng già chết tiệt, màu mè thấy ớn. May là em đi một mình nên đánh lạc hướng được chứ nếu không là đời em tiêu luôn rồi.

-

- Lạc rồi.

-

- Ở đây à?...Ờ...có mấy cái cây xanh xanh, cao cao, có cái ghế đá.

-

- Ờ có cái thùng rác hình con chim cánh cụt màu tím đeo cái nơ đỏ nữa.

-

- Hix...má lạc rồi con ơi, không có ai hết...hix...hix...

-

- Ok.

Nó cúp điện thoại rồi tiến lại cái ghế đá ngồi xuống chờ...chờ...chờ...và chờ...

- Quái! Nãy giờ chưa tới nữa. Không biết ổng làm cái quỷ gì mà lâu thế, gần 5p rồi còn gì (Con lạy má!!!)

Bực bội. Tiểu thư như nó ghét nhất là chờ đợi. Nó đứng lên đi lòng vòng xem có gì thú vị không thì tự nhiên có tiếng nói không biết từ đâu phát ra.

– Tại sao cô lại vô đây?

Nó ngó quanh nhưng chẳng thấy bóng một ai. Nó lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai xem mình có nghe lầm không.

– Tôi hỏi sao cô không trả lời.

Xác định là mình không nghe lầm nhưng không biết tiếng nói ở đâu phát ra. Hay là...có ma???

– Who? Who are you? Are you ghost? Don't wood out me. I don't scare you (Ai? Mi là ai? Ma hả? Đừng hù ta. Ta không sợ mi đâu)

Khóe miệng “con ma” tự nhiên nhếch lên tạo thành một đường cong thú vị. Hắn tiếp tục chơi cái trò con nít nhưng khiến người lớn cũng muốn chết này.

– Taaaa...làaaa...maaaa...đâyyyy...

– What? Mà ma thì cũng kệ người chứ. Hù ai không hù, hù trúng cái con không biết sợ này. Thất nghiệp rồi ma ơi.

– Ha ha ha...Ha ha ha...thú vị...thú vị...

– OMG! Dưới âm tỳ có bệnh viện cho oan hồn điên hay sao mà có đứa trốn lên đây dạo chơi thế này?

– Cô nói ai điên?

“Con ma” đột nhiên nhảy xuống từ cái cây đằng sau lưng nó cái “oạch” làm nó điếng hồn và...

– AAAAAAAAAAAAA...Maaaaaaaaaaaaa....

4. Chương 4

“Cốp”

– Ui da!

Sự việc là “con ma” cốc lên đầu nó để ngăn cái âm thanh khủng bố đó nếu không ngày mai báo Tuổi Trẻ sẽ đăng tin “Hôm qua trường S.T.G đột nhiên bị xập vì có kẻ đánh bom liều chết hiện tại vẫn chưa tìm được thủ phạm và...quả bom”.

– Cô cảm tình con La hay sao mà giọng cô “oanh tạc” dữ vậy?

– Anh muốn giết người hay sao mà hét hù ma rồi cốc đầu tôi thế?

– Mà cô là ai? Biết đây là đâu không mà dám tự tiện xông vào chưa xin phép hả?

– Đây là trường học, anh là ai mà không cho tôi vào đây?

– Đây là khu vực của tôi.

– Có chỗ nào ghi tên anh không mà la là của anh?

– Cô...

– Tôi sao?

– Tin tôi đánh cô không?

– O!!! Tôi sợ anh quá ha. Nhào vô.

“Con ma” tức khí đưa tay lên cổ nó nhưng chưa kịp bóp thì...nó đã dùng một chiêu đơn giản trong Nhu đạo vật hắn ngã lăn quay ra đất, nếu là người bình thường thì chắc cũng gãy vài cái xương chứ chẳng chơi.

– Đừng hòng kiếm chuyện với tôi. Đâu không lại tôi đâu. Ha ha ha...

“Con ma” chống tay đứng dậy, tay chỉ vào mặt nó, lửa giận phùng phùng bốc lên đầu như ống khói của ông già Noel đêm Giáng Sinh.

Hắn biết nó có nghề nên không kiêng nể nữa, vùng chân đá vào bả vai nhưng nó nhanh chóng thụt lùi ra đằng sau đồng thời cúi thấp đầu xuống né. Hắn cứ đánh tới tấp còn nó vẫn cứ cười hả hê né đòn. Mấy năm qua thường xuyên ra ngoài thực thi nhiệm vụ trung tâm giao đã tôi luyện cho nó cái khả năng bình tĩnh đối phó với những vấn đề khó khăn nên trông nó bây giờ tĩnh lặng như mặt nước mùa thu. Tự nhiên làm nó muốn xuất khẩu thành thơ nhưng nó vốn dốt Văn nên thôi chôm đở của ông...gì gì ấy nhỉ? Quên rồi!!!

Ao thu lạnh lẽo nước trong veo

Một chiếc thuyền câu bé tẻo teo

Sóng nước theo làn hơi gợn tí

Cá đâu đớp động dưới chân bèo.

Bài thơ chả ăn nhập gì với hoàn cảnh hiện tại của nó cả, làm nó muốn cắn chết cái con nào đưa cái bài nhảm ruồi này vô đoạn đánh nhau đang gây cản của nó (Hơ hơ...)

Đột nhiên một tiếng nói vang lên sau lưng làm hắn và nó phải ngừng ngay tất cả mọi hành động lại mà xem ai to gan lớn mật dám phá hỏng cuộc vui của hai người.

– Hai người đang làm gì đấy?

Sau khi xác định là kẻ nào thì “con ma” lên tiếng.

– Mày vô đập phụ tao cái con La này dùm coi.

Nó đã biết ai đấy là ai đấy rồi đấy, nó cũng biết ai đấy sẽ không dám làm gì nó đâu nếu không ai đấy sẽ bị ai đấy xử tử ngay tắp lự ho ho ho.

– Hai nhóc nhào vô. Chị xử đẹp hết.

Ken nghe nó dám gọi anh là nhóc và xưng chị thì nộ khí xung thiên, muốn bóp chết cái con nhỏ láo toét kia ra nhưng vì tương lai của tiền tiêu vật tháng này sẽ bị ông già ở nhà cắt nếu dám động vào nó nên thôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua chuyện. Ai đời con nuôi còn được coi trọng hơn con ruột nữa chứ. Đời thiệt là hải.

– Thôi. Mày có muốn ngày đầu đi học mà vô lớp trễ không?

– AAAAAAAAAA...Sao anh không nói sớm. Đi. Đưa em lên gặp lão già hiệu trưởng mau.

“Con ma” ngơ ngác như nai vàng đập trên đồng lá khô không hiểu mô-tê gì hết bèn lên tiếng hi vọng nhận được sự giải thích tận tình của Ken.

– Mày quen con La này hả?

Nó cũng không vừa bèn trả treo lại.

– Anh quen “con ma” này hả?

Ken bó tay bó chân bó luôn lỗ tai với hai đứa này bèn cười giả lả.

– Ladies and Gentlemen.(Dạ thưa quý ông và quý bà) Đây là Win, bạn anh. Còn đây là Chris, em gái tao.

Nó cười mỉa mai, miệng thì nói chuyện với Ken còn mắt thì liếc về phía Win như muốn khiêu khích.

– Em không ngờ anh trai em cũng có mắt nhìn người như thế đấy.

– Cô muốn kiếm chuyện hả?

– Thôi thôi cho tôi xin hai cô cậu. Anh đưa mày lên gặp hiệu trưởng.

Nó nắm tay kéo Ken đi bỏ lại Win đứng như trời trồng ôm cục tức trong người mà không có chỗ nào để xả. (Bạn chim cánh cụt kể bên đag chờ kia!!!)

5. Chương 5

Ken dắt nó đi lại chỗ cũ, phòng hiệu trưởng cách cổng trường có một dãy nhà mà làm nó chạy hụt cả hơi để rồi cuối cùng chạm mặt phải cái tên dở hơi, còn phải tốn cả đồng kalo đánh nhau với hắn nữa chứ.

Ken bỏ nó ở đó chạy đi với những tình yêu của ông ở trên lớp làm nó tức xì khói lỗ mũi. Cái đồ có gái nói em, có girls quên sister, trọng sắc khinh tài,...

Nó đẩy cửa bước vào, ông hiệu trưởng trông cũng...đẹp lão với nguyên nốt ruồi “chà bá lửa” ngự trị trên mặt. Chưa bao giờ nó thấy một nét đẹp...độc mà lạ đến thế.

– Em chào thầy ạ!

Thấy nó, ông thầy độc mà lạ tung ghê chạy lại tay bắt mặt mừng nhe nguyên hàm răng...thở trắng bóng như quảng cáo P/S lửa băng chào lại khiến nó muốn té xỉu tại chỗ luôn cho rồi. Giờ nó đã hiểu vì sao xung quanh phòng hiệu trưởng lại tỏa ra hàn khí lạnh đến nỗi không một bóng người và anh Ken yêu vầu vờ bỏ nó cho...sói thế này. Không trách ông được, cái này phải trách ba nuôi của nó, bộ hết người rồi hay sao mà để ông này làm hiệu trưởng vậy trời.

– Chào tiểu thư! Tôi đón tiểu thư trước cổng sáng giờ mà không thấy, tưởng cô không đi học chứ.

– Thầy đừng gọi em là tiểu thư này nọ khó nghe quá. Mà thầy cứ vờ như không biết em thì càng tốt.

– Tại sao? Chủ tịch...

– Không sao đâu. Em ghét rắc rối. Giờ em học lớp nào vậy thầy?

– Vâng. Theo tuổi thì tiểu thư học lớp 11 nhưng vì...nên...tiểu thư học 12A1, chung lớp với thiếu gia.

– Dạ vậy cũng được. Thầy đừng tiết lộ bất cứ thông tin gì của em nha.

– Vâng. Tôi hiểu rồi ạ. Để tôi cho người đưa tiểu thư lên lớp.

Ông thầy lấy điện thoại gọi cho ai đó, một lúc sau thì một cô giáo trẻ măng đẹp như nàng...Chung Vô Diệm bước vào. A men!!! Bộ hết người rồi hả ta? Giáo viên trường này chắc chung một đặc điểm là độc, lạ quá.

Nó cứ há hốc mồm, trợn tròn hai con mắt ra ngấm nhìn nhan sắc chim rơi cá ngựa của bà mà bao nhiêu sandwich nó ăn hồi sáng muốn theo lối cũ mà mưa ra ngoài.

– Cô chủ nhiệm đưa em này lên 12A1 giúp tôi.

– Vâng. Em theo tôi.

Nó khẽ rùng mình một cái rồi cũng bước theo bà cô. A di đà Phật cho con sống sót tai qua nạn khỏi hết cái năm được bà này chủ nhiệm, Amen!

Bước đến lớp nó, không một âm thanh được phát ra, im lặng một cách đáng sợ, đến nỗi nó còn tưởng không có ai trong lớp nữa đó chứ. Chẳng bù với cái trường cũ của nó, ồn còn hơn cái chợ chồm hổm. Bà cô bước vào lớp, theo sau là nó, nó cố gắng nở một nụ cười tươi nhất có thể để giới thiệu về mình.

– Mình là Hoàng Thùy Yến Nhi, các bạn có thể gọi mình là Chris cũng được.

Hình như nó nhầm thì phải? Nó vừa nói xong thì cái lớp ồn như vỡ chợ, nam thì vỗ tay hét ầm lên như chào đón minh tinh của Holyhood, nữ thì bĩu môi bàn tán xì xầm. Nó biết là nó đẹp nhưng có cần phải làm quá đến vậy không hở trời??? (Con lạy mẹ)

Nhưng nó cũng thấy bình thường thôi vì mấy cái hoàn cảnh này nó đã quá quen qua ba cái truyện fiction mà Suz thường hay đọc trên mạng.

Bà cô thấy ồn quá bèn đập bàn cái rầm thu hút sự chú ý của cả lớp và nói.

– Các em im lặng. Nhi nhỏ hơn các em một tuổi nên chiều cổ bạn nhiều một chút nha.

_____ Có cần phải nói tới cỡ đó không trời? Bộ nhỏ tuổi hơn là có tội hả? _____

Bên dưới lớp, khác với sự ồn ào trên bảng thì Ken đang há hốc mồm nhìn nó, ly cà phê trong tay buông lỏng tự do. Anh cứ tưởng thoát khỏi nó ai dè còn “được” chung lớp nữa chứ. Mặc dù biết nó là thiên tài, đi học chỉ là đi chơi cho vui nhưng có nhất thiết phải ám anh suốt như thế không chứ?

Win cũng trong tình trạng tương tự với Ken, cục tức hồi sáng chưa tiêu hóa mà bây giờ còn gặp nó trong lớp nên dầu châm thêm vào khiến lửa cháy bật lên và phừng phừng như hỏa diệm sơn.

Nó nhìn hai người mỉm cười thật dịu dàng nhưng trong ánh mắt tỏa ra hàn khí khiến cả hai không hên cùng run nhưng nam sinh trong lớp, người phun máu mũi, người ngã khỏi ghế bất tỉnh nhân sự. Người ta nói hoa hồng có gai quả không sai (Amen!!!).

– Em có thể ngồi ở đâu vậy cô?

Nó quay sang nhìn cô hiền thực cùng nụ cười trên môi làm bà cũng phải đỏ cả mặt run rẩy lắp bắp đưa tay chỉ xuống cuối lớp.

– Em...em...ngồi...ở...ở...kia.

6. Chương 6

Nó nhìn theo hướng tay chỉ thì ánh mắt đánh lại, hai bàn tay nắm chặt từ từ tiến xuống cái chỗ đó. Là thế này, một bàn có thể ngồi ba người, bàn cuối cùng thì anh nó chiếm bên ngoài, bên trong là cái tên Win đáng ghét đó thành ra nó sẽ là kẻ ngồi ở giữa.

– Tại sao con nhỏ đó có thể ngồi gần Thiên Vương chứ?

– Nhất định mấy anh ấy sẽ không đồng ý đâu.

– Sắp có phim hay để xem rồi.

– ...

Nó bỏ ngoài tai tất cả những lời nói đó. Trước khi đến đây nó đã cho người điều tra về ngôi trường này rồi. Đứng đầu là Tứ đại Thiên Vương, bao gồm Ken – anh nó, tên Win dở hơi đó với hai người tên là Ryan và Fed nữa. Họ vừa là thành viên của hội học sinh, vừa là những hotboy (theo nó là hotdog, mình chứng là anh nó với tên Win), vừa là bốn thiếu gia đỉnh thiên lập địa và lại là những kẻ kế thừa 4 tập đoàn được xem như rường cột của nước nhà.

Đừng có dại mà đụng vào hội học sinh của S.T.G nếu không muốn chết dở sống ươn. Nam sinh trong trường và những nơi lân cận đã đặt ra một bản Tuyên Ngôn Độc Lập mang màu sắc của Chiếu Đời Đô đời oanh liệt trên giang hồ. Là như thế này:

Thứ nhất, nếu bạn là một người đàn ông đã có người yêu hoặc đang đơn phương một ai đó thì đừng nên đụng chạm đến hội phó Fed của hội học sinh bởi vì chỉ trong vòng 24h đồng hồ thì bạn sẽ được nhìn thấy một màn tỏ tình cực kỳ nóng bỏng do thành viên hội học sinh dàn dựng mà nhân vật chính ở đây chính là người trong mộng của bạn. Đặc biệt dám cá toàn bộ tiền ăn sáng của mình là người yêu của bạn sẽ gặt đầu cái rụp mà không cần suy tính điều gì.

Thứ hai, nếu bạn muốn chết nhanh hơn một chút thì cứ việc đi theo sau lưng mà nói xấu hội phó Win của hội học sinh, bảo đảm bạn sẽ được chết một cái chết không giống ai nhất trên thế giới. Và cái này cũng đặc biệt không kém là toàn bộ thành viên trong gia đình bạn sẽ được một vé đi theo tiễn bạn một đoạn xuống cửu tuyền sẵn tiện tham quan nơi đó luôn mà không bao giờ có đường trở về.

Thứ ba, nếu bạn cho dù là nam hay nữ, dù đàn ông hay đàn bà, dù già hay trẻ, dù lớn hay bé thì tốt nhất đừng nên có quan hệ xấu với hội trưởng Ken của hội học sinh nếu bạn không muốn trở thành “triệu phú

khủ ử chuột” với thành tích thất học vì không những bị đuổi khỏi trường mà còn không thể nhập học ở bất kỳ trường nào trên toàn quốc.

Nó đứng trước mặt Ken, anh nhìn nó với ánh mắt long lanh, cả hai đấu mắt với nhau trao đổi ý kiến nhưng mỗi người hiểu một đường.

Nó nhoẻn miệng cười thật tươi.

– Xin lỗi anh bạn đẹp trai, bạn có thể ình vào chỗ được không?

“Rầm”... “Rầm”...

Âm thanh té ghế của Ken và Win đã thu hút sự chú ý của toàn thể học sinh trong lớp đặc biệt là nữ sinh. Ai cũng muốn bay xuống đỡ mỹ nam đứng lên nhưng nhìn ánh mắt của bà cô “xinh đẹp” phía trên nên không dám có bất kỳ manh động dậy nào.

Cả hai cố gượng sức chống tay lên ghế đứng dậy.

– Sao vậy? Mình biết là mình đẹp nhưng cũng đừng có ganh tị đến nỗi té ghế thế chứ.

“Rầm”... “Rầm”...

Mông chạm đất đợt hai, hai người này bộ muốn thử độ cứng của...mông hay sao vậy ta?

– Ha ha ha...Ho ho ho...

– Hô hô hô...He he he...

Hai người ngồi phía trước ôm bụng cười ngặt nghẽo, nếu nó đoán không lầm thì hai người này sẽ là Ryan và Fed nhưng nó không biết ai ra ai thôi.

– Hình như lớp này là lớp chọn về độ giỏi chứ đâu phải nào có vấn đề đâu mà có tới hai người mới trốn trại ở đây vậy?

“Ầm”... “Ầm”...

Sét đánh bên tai hai người, cả hai máu nóng bốc lên đầu, phùng phùng lửa giận trừng mắt nhìn nó nhưng nó đâu phải dạng dễ chơi, một người một con mắt, nó trừng lại (không lé tui con bả).

Ken thấy tình hình có vẻ không khả quan lắm nên bước ra khỏi chỗ kéo nó vào trong vô cùng “tình tứ”.

– Ngồi im dùm anh cái đi cô nương. Quậy quá chịu không nổi.

Cả lớp mắt chữ O mồm chữ A nhìn xuống nơi Ken đứng. Lần đầu tiên trong đời họ thấy hội trưởng Ken nhẹ nhàng, tốt bụng, ga lăng với người khác mà còn là người mới làm anh hai lần phải hôn đất mẹ thân yêu nữa chứ. Ryan và Fed cũng không ngoại lệ, mắt to tròn như nai vàng uống nằm nước...muối nhìn Ken và nó, rồi quay sang Win khi thấy hắn vẫn “bình thản” như không có gì.

7. Chương 7

Bà cô đập bảng để mọi người tập trung quay lên nghe giảng bài. Phía dưới này Ken mới nói nhỏ nhỏ với nó và ba chàng kia.

– Hai người trên là Ryan và Fed, cũng là bạn anh. Còn đây là em gái tao. Hiểu chưa hai thằng ngu?

– “Ồ, thế à!” Fed trầm ngâm rồi nhìn nó hỏi “Em có bạn trai chưa?”

Ken cóc đầu thằng bạn mình cái “cốp” trừng mắt gằng tằng chữ.

– Cho dù nó chưa có bạn trai thì cũng-chưa-tới-lượt-của-mày.

- “Gớm. Bảo vệ em gái dữ hén” Ryan lè lưỡi trêu Ken làm anh mém chút nữa là bị cốc đầu như Fed rồi.
- “Ủa nhưng sao cô ta họ Hoàng còn mày họ Đinh?” Win nhìn Ken hỏi khiến Ryan và Fed cũng tròn xoe mắt chóng hai tay lên cầm chờ đợi câu trả lời thích đáng.

– Em là con nuôi.

Nó nói trong niềm hân hoan khiến ba người đứng hình nhíu mày. Họ đang đánh thót trong tim khi thấy mình lỡ làm nó đau lòng vì đã nhắc đến cái chuyện không mấy vui vẻ.

Nó như hiểu họ đang nghĩ gì bèn nở một nụ cười trấn an và giải thích.

- Không phải như mấy anh nghĩ đâu. Em có gia đình mà tại ba nuôi thương nên nhận em làm con gái nuôi của ông thôi. Chuyện cũng lâu lắm rồi.

– “Thế à!” Cả ba đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn nó cười cười mà có hai trái tim đã lỡ mất một nhịp, biết ai không? Bí mật nhé.

Nó lao vào nhà với một tốc độ nhanh nhất có thể, băng băng qua phòng khách mà phóng thẳng lên lầu, ông nội nó buông tờ báo xuống ngược lên nhìn bác quần gia.

- Bao đến hay sao mà gió thổi ghê quá vậy?

Ông quần gia này giờ đứng bên cạnh cũng ngơ ngác không kém.

- Tôi đã đóng kín cửa sổ rồi thưa lão gia, nhưng không hiểu sao gió vẫn thổi vào tới đây.

Ông nó tự dưng dở hơi xuất khẩu thành thơ.

Em là gió, anh là mưa

Gió vẫn thổi, mưa vẫn rơi

Gió ngừng thổi, mưa ngừng rơi

Chuyện bình thường, trời sẽ nắng.

“Phụt”

Bác quần gia quá chấn động trước bài thơ con cóc đó mà bao nhiêu nước miếng phun ra ngoài hết tạo thành một cơn mưa phùn vô cùng lãng mạn trên...đầu ông nó.

Còn ông thì một tay cầm chiếc khăn tay lau đi lau lại trên mái đầu bóng lưỡng của mình và mắt thì trừng ngài quần gia kính mến muốn cháy cả mái tóc trắng.

Nó thả mình xuống giường cái “ùynh”, quăng luôn cái cặp xuống đất không màng đến thế sự. Tự nhiên nó nhớ cái lớp cũ da diết, lớp gì đâu mà như cái chợ nhưng không lạnh lẽo và xa lánh như lớp mới này. Rồi tự dưng nó nhớ mẹ, nhớ ba của nó, nó đưa tay nắm chặt lấy sợi dây chuyền hình hai ngôi sao lồng ghép vào nhau đang đeo trên cổ mà nước mắt cứ lã lã rơi. Đã ba năm rồi, nó đã theo cái nhiệm vụ này ba năm rồi nhưng vẫn không tìm được tí tin tức nào về tổ chức Angel cả. Nó hận hấn mặc dù chưa bao giờ gặp hấn, thậm chí nó còn không biết hấn bao nhiêu tuổi, tên gì...

_____ Phải chăng con vô dụng quá?_____

_____ Con không biết phải làm sao để tìm ra hấn, kẻ đã giết ba mẹ_____

Nó móc điện thoại ra gọi cho Suz.

Chú thích: nhân viên của Death bắt buộc phải sử dụng hai chiếc điện thoại, một để liên lạc bên ngoài, hai là để sử dụng nội bộ của tổ chức. Điện thoại sử dụng nội bộ được thiết kế rất đặc biệt.

- Đầu điện thoại có gắn một cái nhúm đồ giống đèn led bình thường nhưng nó có thể bắn ra tia laser tần số thay đổi tùy theo mức độ để cất những vật liệu đơn giản như sắt, kiềng, thủy tinh,...

– Nó có thiết bị mở tự động các loại khóa điện tử khi được kết nối trực tiếp tới trung tâm.

- Nó được cái đặc chế độ tự hủy khi rơi vào tay kẻ thù để tránh bị rò rỉ những tin tức quan trọng.
- Thiết bị GPS được đảm bảo liên tục giúp nhân viên không gặp nguy hiểm khi làm nhiệm vụ.
-
- Haizzz. Nhớ mày gọi không được sao?
-
- Hứ! Con quỷ. Bên đó thế nào rồi em?
-
- Chứ không phải lão Bin hả?
-
- Không có tội bây giờ khiến tao chán muốn chết rồi đây nè nhưng cũng nhờ gặp cha Ken nên cũng vui bớt đi phần nào ha ha ha.
-
- Ha ha ha. Ủ! Còn vụ Angel thì sao rồi?
-
- Ủ! Sao mày biết bọn họ? Rồi sao?
-
- Sao? Không thể nào. Ken là một trong bốn người đó. Tao tiếp xúc với họ rồi, không có gì khả nghi cả.
-
- Tao cũng thế.
-
- Ráng đi em he he. Bye mày.
-

8. Chương 8

Cúp điện thoại rồi nó lẩn qua lẩn lại và ngủ lúc nào cũng chả biết, đến khi mở mắt ra là trời đã tối um lên. Nó lật đật ngồi dậy bước vô nhà vệ sinh tắm rửa thay quần áo rồi phóng xuống nhà ăn cơm cùng với ông nội.

Khi xuống đến nơi thì những âm thanh ồn ào trên phòng khách thu hút sự chú ý, nó liền quay sang hỏi một chị giúp việc.

- Ai trên đó vậy chị?
- Chị giúp việc thấy nó bèn cúi đầu chào và từ tốn trả lời.
- Dạ! Hôm nay có bà Hai và cô Kim Thư đến chơi ạ!
- Vâng cảm ơn chị.

Nó quay lưng bỏ đi một mạch vào phòng ăn dọn bát đĩa giúp bác quản gia còn khỏe hơn là lên ngắm nhìn bản mặt khó ưa của hai mẹ con họ.

Bác Hai trai của nó mất từ lâu rồi nên bác gái cứ tìm đủ mọi cách để lấy tài sản thừa kế của ông nội về phía mình. Do ông cứ một hai quyết định giao toàn bộ tập đoàn H&Đ cho nó quản lý nên hai mẹ con họ đâm ra ghét bỏ. Thực ra vốn nó cũng không ham của cải thừa kế gì của ông cả nhưng quãng thời gian nó đã cùng gắn bó với H&Đ nên nó đã xem nơi ấy như nhà của mình và mình cần phải bảo vệ chúng. Sâu xa hơn nữa thì đó chính là công sức cả một cuộc đời lam lũ khó nhọc của ông và ba nó nên nó không muốn giao lại cho người không có năng lực như bác Hai.

Giải thích:

- Nhã Trâm Anh: Vợ bác Hai trai, là một người đàn bà mưu mô xảo quyệt, năm xưa cưới bác nó cũng chỉ vì một chữ “tiền”, nay chồng đã mất nên bà ta cũng mất đi phần thừa kế của chồng nếu ông nó qua đời mà H&Đ lại được chỉ định giao cho nó nên bà rất căm tức, luôn thuê người thủ tiêu nó nhưng làm sao có chuyện đó khi nó chính là một sát thủ hàng đầu thế giới.

- Hoàng Thùy Kim Thư: Chị họ của nó, cũng là một con hồ ly thứ thiệt, có vẻ bề ngoài vô cùng xinh đẹp, đẹp hơn cả nó nữa nhưng tâm hồn bên trong vẫn đục như nước cống.

Nó đang sắp đĩa ra bàn thì Kim Thư bước vào, đứng dựa lưng vào tường nhìn nó khiêu khích.

- Bộ hết người làm rồi hay sao mà còn thuê con này ra dọn bát đĩa vậy? Dơ hết chén đĩa sao mà ăn?

Nó thở hắt ra một hơi, tay vẫn hoạt động làm hết công suất để đỡ ọi người trong nhà phần nào hay phần đây nhưng miệng thì dả kích lại cô ta.

- Tôi đâu có ép cô ăn.

- Mà...

Đột nhiên ông nội bước vào cùng với bác Hai thì cô ta thay đổi thái độ một cách chóng mặt.

- Để chị giúp em một tay nha Nhi.

- Tùy.

Cô ta vờ xúm xít chạy vòng vòng hết bưng chén rồi bưng đĩa, nhìn muốn đỏ con mắt. Ủa nhưng nếu chỉ có thêm hai mẹ con bà ta cũng đâu nhiều chén và thức ăn đến vậy, hay là có ai nữa ta?

- Nhà mình còn khách hả ông?

- Ủ! Còn gia đình một người bạn ông nữa. Ông ta có một thằng con trai hình như hơn con một tuổi đấy.

Nó thì im lặng không nói gì, đối với nó khách của ông thì cũng là khách của nó, nhưng sao con Thư nó cứ hí ha hí hửng đến thế? Hay là...? Giỡn? Ông định làm mai cho nó với thằng nhóc kia hả? Ha ha ha...đời hài thật. Tội “thằng nhỏ”.

“Kính Koong”

- Lão gia, để tôi ra mở cửa cho.

Bác quản gia nhanh chân ra đón khách, tự nhiên nó thấy nôn nao đến lạ, nó đang nôn để được diện kiến dung nhan của tên xấu số đó ha ha ha. Rước ai không rước, rước nhầm con hám tiền lẫn hám trai nhà này thì chỉ khổ cái thân.

Nhưng nghĩ lại rước con này đi như vậy thì quá khỏe, đỡ còn đứa nào phá nó, từ giờ cuộc sống của nó sẽ freedom...yeah.

Ông nó thấy khách vào thì tí tởn chạy ra chào hỏi, nó ngược mặt để xem dung nhan tên đó thì...OMG!!!

- Ba? Anh hai?

- “He he...chào cục cưng của ba / anh” Hai người đồng thanh đồng nhịp ôm chầm lấy nó, còn nó thì vẫn ngơ ngà ngơ ngác.

Ô thế thì cái thằng xấu số mà nó chửi này giờ chính là ông anh quý hóa của nó sao? Ha ha ha...Ba ơi là ba, rước ai không rước lại đi rước cái con này. Ủa mà chưa chắc nha, đó cũng chỉ là suy đoán của nó thôi. Lạ

trời hi vọng số anh nó không xui xẻo như thế.

9. Chương 9

Bất giác nó quay sang nhìn con Thư thì...ha ha ha...nhỏ vừa ngạc nhiên trước cảnh tình chàng ý thiếp của nó với Ken vừa đỏ mặt trước anh, cũng phải thôi, một trong Tứ đại Thiên Vương cơ mà.

– Ô thế hóa ra ba nuôi mà con nói là thằng Nghĩa này à?

– Dạ! Thôi mọi người vào bàn ăn đi.

Nó kéo tay Ken vào phòng ăn, chủ yếu là chọc tức con nhỏ Thư thôi. Ha ha ha từ nay nó có thứ để giết thời gian rồi đây.

Ken được xếp ngồi kẹp giữa một bên là nó, một bên là Kim Thư. Hình như nó đoán đúng rồi hay sao đó mà cứ thấy bác Hai cùng nhỏ tũm tũm cười hoài còn mặt Ken ngoại trừ lúc nói chuyện với nó ra thì lúc nào cũng nhăn nhó như khi ăn ớt.

Kim Thư cứ gắp đủ thứ đồ ăn cho Ken mà nó muốn buồn cười. À đúng rồi...chơi một cú mới được.

– Anh Ken này! Hôm qua em đọc báo thấy người ta kêu ăn thịt bò rất tốt cho sức khỏe đó, giờ thì em hiểu sao anh “rất thích” ăn thịt bò rồi.

_____Anh Ken! Em thất lễ rồi he he he_____

Để ý chữ “rất thích” của nó trong văn viết thì có dấu ngoặc kép còn trong văn nói thì nhấn mạnh rõ ràng nha. Nhưng hình như có kẻ vẫn ngu ngu không hiểu ý nó rồi. Kim Thư nhanh tay như sợ ai tranh mất công của mình gắp ngay một miếng thịt bò “tổ chẳng” đút thẳng vô miệng Ken làm ổng á khẩu không kịp từ chối, còn nó thì cứ bụm miệng cười, ba nuôi hai mắt tròn tròn nhìn Ken đau lòng rồi đưa tay che mắt, nó hiểu ý cũng đứng lên chạy núp sau lưng ba nuôi làm mọi người không ai hiểu gì hết. Kim Thư vẫn vô tư cười cười nói nói.

Đột nhiên Ken đứng lên, phun hết đồng thịt bò vào mặt Kim Thư rồi...

– CON ĐIÊN NÀY!!! CÔ MUỐN TÔI ĐẠP CHẾT CÔ KHÔNG HẢ???

– Ô anh Ken...em...anh thích thịt bò mà.

– AI NÓI???

– “Con kia” Kim Thư chỉ đôi đũa về phía nó nhưng nó đang đứng sau lưng ba nuôi thành ra cô ta chỉ thẳng vào mặt ba nó làm ông sa xầm mặt lại trừng trừng nhìn làm cô ta run run vội vàng rút tay về.

– Tôi nói khi nào? Cô không nghe tôi nhấn mạnh hai chữ “rất thích” sao?

– Cô...cô...

Ông nó thấy tình hình khá căng thẳng bèn giải vây.

– Thôi tôi xin lỗi, coi như cháu nó không biết. Mọi người cứ ăn đi. Để Nhi nó đưa Kiệt đi rửa tay chân.

Nó nhìn Ken cười cười nắm tay kéo anh về phía nhà vệ sinh, sau khi khuất xa phòng ăn nó vội buông tay anh ra mà ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Cốp”

– Ui da! Sao đánh em?

– Mày coi chừng tao đó.

– Ủa mà bộ anh sẽ lấy con đó thiệt hả?

– Mày nghĩ tao lấy không? Lấy nó chẳng thà tao lấy con khỉ như mày.

– Hứ! Anh đừng mơ hão.

Bữa ăn tối được kết thúc một cách ngoạn mục trong sự mắc cỡ của Kim Thư, háo hức của bác Hai, ngại ngùng của ông nó, thất vọng của ba nuôi, tức tối của Ken và vô cùng hả dạ của nó.

Hôm nay đã là ngày thứ bốn nó chuyển sang trường mới thế là tin tức về Angel vẫn chẳng có được tí ti gì. Nó chỉ tội nghiệp cho lão Ken khi có lúc nào một cái đuôi suốt ngày bám chặt hơn cả keo 502 nữa chứ. Ba nuôi nhận Kim Thư vào trường nhưng Ken nằng nặc đòi sống đòi chết không được cho cô ta vào 12A1.

Thành thử ra cứ hết giờ là Ken vất giò lên cổ chạy bán sống bán chết còn hơn bị xã hội đen đòi nợ nữa ấy. Và hôm nay cũng thế.

– “Tội nghiệp bạn tôi. Đẹp trai cho lắm vào rồi cuối cùng cũng khổ hơn cả thằng ăn mày” Fed tặc tặc lưỡi quàng tay qua vai Ryan ngóng trông theo hướng Ken vừa chạy mất.

Nó và Win chỉ biết đứng cười thôi chứ còn biết phải làm gì nữa giờ. Muốn Kim Thư cao chạy xa bay khỏi Ken đối với nó dễ như trở bàn tay nhưng nó không muốn thế chút nào, nó còn muốn đùa giỡn cô ta một thời gian đồng thời phải trả thù ông Ken chứ. Ai bảo lúc trước cứ dè dặt nó ra mà cộc mà ăn hiếp ka ka ka. Đáng đời nhé!!!

Win nhìn nó cười mà hần thấy lòng mình bồi hồi lạ lùng, chẳng biết tự lúc nào mà hình bóng nó đã hằn sâu trong tâm trí hần bởi vì thiếu nó thì không có ai cho hần...gây lộn xả stress cả. Mà hần phải công nhận một điều rằng nụ cười của nó rất đẹp, rất ngây thơ và hần chỉ muốn nó cười với mỗi mình hần mà thôi, cái này người ta bảo là có tính chiếm hữu cao đấy.

– “Có ai muốn ăn kem không nào?” Fed hào hứng nêu ý kiến rồi nhìn nó.

– “Em!!!” Hai mắt nó sáng rỡ như đèn hùynh quang giờ tay biểu tình ngay tắp lự, ai biểu kem là thứ thú vị nhất đối với nó làm chi.

– Vậy hai ku này có đi không hay là để tao với Chris đánh lẻ?

Win cùng Ryan lườm Fed chấy xem mặt không thương tiếc nhưng cả hai lại có hai ý nghĩ đối lập nhau. Với Win là “Dám trước mặt tao mà giở trò hả?”, còn Ryan thì “Bạn bè mà dám bỏ tao đi ăn với gái sao?”.Ồ thế đấy!

10. Chương 10

Và thế là cả bốn kéo nhau vào một quán kem Ý đối diện trung tâm thương mại đánh chén. Nó cùng Ryan thi...ăn. Sau một hồi trên bàn bày la liệt một đồng ly kem trống không. Nó xơi một phát hết 3 ly chocolate, 2 ly dâu, 2 ly thập cẩm trong khi Ryan đá một lần đến 6 ly vani. Kết quả nó là người chiến thắng.

Mọi người trong quán cùng với Fed và Win nhìn hai kẻ đang thi ăn mà cứ há hốc mồm, hàm dưới như muốn rớt xuống đất. Fed cứ lắc lắc đầu nhìn cái bóp tiền than lên than xuống, ai biểu ngu mờ trúng hai đĩa có số ăn kem làm chi.

Đang ngồi nhăm nháp ly cuối cùng thì ánh mắt nó đảo sang đối diện nhìn vào trung tâm thương mại, chợt thấy hai bóng người rất quen, như có quán tính sẵn, nó ba chân bốn cẳng phóng theo đằng sau làm ba chàng cứ í ới gọi. Tránh gây sự chú ý nó bèn quay đầu lại hét lên.

– Em gặp người quen. Sorry ba anh ghen.

Nó đi theo hai người đó khắp nơi, từ khu quần áo đến khu nội trợ rồi qua khu ẩm thực. Nó vừa đi theo sau vừa sử dụng điện thoại của tổ chức ghi hình và gửi về trung tâm. Ngay lập tức một đoàn người do trung tâm gửi đến giúp nó theo dõi họ.

Nó lấy điện thoại nhắn tin cho Suz.

Con chuột thoát trong nhiệm vụ 1 năm trước đã xuất đầu lộ diện tại trung tâm thương mại thành phố. Mày và Bin đến ngay.

Nó cùng mọi người tiếp tục quan sát một cách cẩn thận để tìm ra nơi ở mới của hắn thì may ra có thể tóm gọn một mẻ bọn buôn lậu, Phú Sói nổi tiếng một thời về các tội danh đỉnh của đỉnh như buôn bán ma túy xuyên quốc gia, giết người bịt đầu mối, vận chuyển vũ khí bất hợp pháp,... Một năm trước, nó, Suz và Bin nhận nhiệm vụ này, tuy bắt được rất nhiều kẻ có liên quan nhưng cuối cùng lại sơ sót để hắn trốn thoát còn lần này thì không dễ dàng như thế chút nào.

30p sau thì Suz, Bin cũng đến và bắt tay vào làm nhiệm vụ. Hắn cùng người phụ nữ bên cạnh, có lẽ là tình nhân, sau khi mua sắm thoải mái thì bước lên một chiếc Benz màu đen lao đi. Mọi người nhanh chóng đuổi theo, Bin lái xe, Suz là chuyên gia về hacker nên ôm khư khư cái laptop bên cạnh tra đường theo dõi đối tượng để khoanh vùng khu vực tránh tiến quá gần nhưng vẫn không để mất dấu đối phương.

Xe chạy lòng vòng quanh thành phố rồi cũng dừng trước một căn biệt thự ở ngoại ô, ngôi nhà trông có vẻ khá khang trang nhưng nếu nhìn kĩ với đôi mắt của một sát thủ thì nơi đây nhất định có biến. Hàng rào được cài mã khóa điện tử bảo vệ và camera gắn khắp nơi xung quanh khu vườn là biết nơi đây là cấm địa đối với dân thường. Cả ba quyết định quay về để lên kế hoạch đột nhập vào đêm nay.

Nó, Suz và Bin đến trung tâm nhận nhiệm vụ vì một năm trước chính tụi nó đã để xổng mất hắn. Cả ba đến tòa nhà cho thuê lớn thứ nhì thành phố, dạo một vòng để tránh bị theo dõi mới bước vào thang máy.

Chiếc thang máy này vô cùng đặc biệt vì chỉ có những người trong tổ chức mới được đi. Suz, Bin và nó đưa tay ấn vào màn hình bên cạnh chiếc cửa thép đã đóng im ỉm kiểm tra dấu vân tay. Dòng chữ "Correct" hiện ra, sau đó là một loạt số như bàn phím điện thoại và Suz lại tiếp tục tra hai dãy số quen thuộc, một là mã số đội của nó, hai là pass đăng nhập hệ thống của tự động của trung tâm. Tất cả được làm một cách nhanh gọn và luôn được theo dõi bằng hai chiếc camera treo trên đầu cùng với một chiếc đặt ở nơi bí ẩn chỉ boss của khu vực theo dõi mới biết được.

Màn hình máy báo hiệu tầng đi lên nhưng thật ra là đi xuống sâu bên dưới tầng hầm. Tòa nhà này được người đứng đầu của Death xây dựng cách đây rất lâu rồi và cũng trải qua rất nhiều lần tu sửa. Tất cả hệ thống đều được giám sát 24/24, vì thế chưa từng có kẻ nào không phận sự có thể vào được nơi này chưa kể không thể bước ra.

Cửa thang máy mở ra, cả ba bước vào, mọi người ở đây vô cùng thân thiện nhưng chỉ với những người nhà cùng tổ chức thôi. Ba bọn nó là những người nhỏ tuổi nhất và có nhiều đóng góp nhất nên rất được yêu thương và coi trọng. Bin bước vào nhận nhiệm vụ còn nó và Suz ở ngoài tán dóc. Lí do vì sao nó không vào chỉ Suz và Bin hiểu, bởi vì trong đó có người nó không muốn gặp. Không phải nó ghét người đó mà vì nó ngại không muốn chạm mặt thế thôi.

Nó vẫn mãi miết tám với Suz về vấn đề S.T.G mà không hay cái con người nó không muốn chạm mặt đã đứng đằng sau tự lúc nào, Suz giật mình đứng hình nhìn anh, còn nó thì đã biết là ai bởi vì mùi nước hoa Sexy Men toàn khu vực này chỉ mình anh sử dụng nên không thể lẫn vào đâu nhưng vẫn cứ giả ngu thì hơn.

Đột nhiên anh nắm tay nó lôi đi, nó không giãy giụa cũng không ***** bới, chỉ đơn thuần là bước đi, đơn thuần là không quan tâm thế thôi.

Chú thích:

– Lê Hoàng Trọng Tuấn (Pool): 24 tuổi, nhân viên phụ trách khu vực giao nhiệm vụ cho đội nhóm và đương nhiên anh vẫn có thể tự mình thực thi nhiệm vụ của tổ chức.

Nó nhớ lại lần anh cùng nhóm nó đi làm nhiệm thì bị bọn buôn lậu tập kích, chính anh đã chấp nhận bị thương khi cứu nó một mạng, điều đó đã làm nó cảm kích anh nhưng anh lại bảo anh yêu nó. Nó không biết làm sao cả nhưng nó cũng không muốn rũ bỏ chuyện ơn nghĩa mà anh trao.

Nó là người tự do nhưng không phải vì thế mà nó không câu nệ tiểu tiết trong tình cảm nam nữ. Đối với nó, người sẽ cùng đi đến suốt cuộc đời này sẽ là người nó yêu đồng thời cũng phải yêu nó hơn cả tính mạng của bản thân, nó khao khát thứ tình cảm đó biết bao vì kể từ khi ba mẹ ra đi thì chỉ còn ông nội, Suz và Bin

là người thân bên cạnh nó. Nhưng trong chuyện này, chấp nhận anh yêu nó hơn bản thân mình đi nhưng đó chỉ là điều kiện cần, còn thiếu điều kiện đủ là nó yêu anh nhưng nó chỉ xem anh như một người anh trai không hơn không kém.

Tay anh nắm tay nó nhưng nó chẳng có bất kỳ cảm giác nào cả, tự nhiên trong đầu lại hiện lên hình ảnh Win cười, Win nắm tay nó bước đi, lúc đó nó thấy khác, rất khác đối với hiện tại bây giờ. Bàn tay to lớn của Win ôm trọn lấy tay nó như muốn bao bọc chở che, bàn tay ấm áp truyền cho nó một thứ cảm xúc rất lạ.

11. Chương 11

Đến một nơi không có người, anh dừng lại, xoay người nó đứng đối diện với mình, anh nhìn nó thật lâu. Nó cũng nhìn lại đây nhưng không phải ánh mắt giống anh, chẳng qua chỉ là xã giao, người nhìn mình thì mình nhìn lại, thế thôi. Rồi một giọng nói dịu nhẹ phát ra:

– Tại sao em lại trốn tránh anh?

– ...

– Anh...anh xin lỗi...Anh không nên làm em khó xử nhưng...anh thật rất yêu em. Anh...em hãy cho anh một đáp án được không? Làm bạn gái anh được không?

– Pool à! Thật ra...em chỉ xem anh như một người anh trai. Ôn cứu mạng đó em không quên và nhất định sẽ trả nhưng chuyện này...

– Anh không cần em trả nợ gì cả. Anh làm tất cả cũng chỉ xuất phát từ tình cảm anh dành cho em mà thôi.

– Em biết là thế nhưng cái quan trọng là em không yêu anh, em không muốn làm anh buồn nhưng em sẽ chỉ chấp nhận người em yêu.

– Nếu anh khiến em yêu anh thì em sẽ chấp nhận anh?

– Em không chắc nhưng có lẽ sẽ là thế.

– Ừ! Anh nhất định sẽ khiến em yêu anh.

Nó thở dài một hơi trước bản tính không làm được thì không khuất phục của anh nhưng nó đành bất lực. Nó quay lưng bước đi, không ngoảnh đầu lại nhìn anh nhưng nó biết anh rất buồn. Biết làm sao được khi nó không hề yêu anh, nó rất tiếc khi phải mất đi một người anh trai đáng quý như Pool trong khi anh lại yêu nó.

Khi nó bước ra thì Suz và Bin nhìn nó với một ánh mắt cảm thông, đúng là chỉ hai đứa này mới hiểu nó mà thôi. Nó bước đến, một tay quàng lên cổ Suz, tay còn lại khoát tay Bin cười nói.

– Bar không? Xả stress.

– “Còn nhiệm vụ?” Suz nhìn nó ngạc nhiên, lần đầu tiên nó gạt bỏ công việc sang một bên để thay vào đó là những khoản ăn chơi.

– Đi chút thôi. Tao năn quá.

– Ok.

Nó, Suz và Bin thay đồ rồi lái xe đến bar Best Life, đây là nơi dành cho những cậu ấm cô chiêu, dân đàn anh đàn chị có máu mặt, người bình thường đừng mơ tưởng có thể bước chân vào khu vực này. Và lẽ dĩ nhiên, cả ba bọn nó được chào đón nồng nhiệt nhất vì Bin chính là đại thiếu gia bang Devil hung hãn nhất ViệtNam cơ mà.

Sau khi Bin được ba mẹ hiện giờ nhận nuôi thì cậu mới biết được rằng ông bà là dân xã hội đen, hai người rất mực yêu thương chiều chuộng thằng con nuôi này vì ba cậu mắc phải chứng bệnh vô sinh.

Vừa biết ơn về ơn cứu mạng và yêu thương của họ, Bin đã hứa là sẽ kế thừa bang sau khi trả thù ẹ ruột. Tuy ngoài mặt trông Bin rất vui nhưng thật ra bên trong không ai biết được cậu khá miễn cưỡng khi tiếp nhận ngôi vị này.

Cậu cũng như bao chàng trai khác, cũng luôn ao ước sẽ có được một tình yêu đẹp như cổ tích, được nắm tay, được yêu thương, chăm sóc và bảo vệ người con gái của riêng lòng cậu nhưng sâu thẳm trong trái tim cậu biết rằng mình sẽ mãi mãi không thể có được điều đó.

Thân là thiếu gia của một bang phái không nhỏ trong thế giới ngầm, một sát thủ hàng đầu của tổ chức Death với mối thù giết mẹ chưa trả, một cậu ấm tập đoàn trá hình nhưng rất to lớn của Việt Nam, bấy nhiêu thôi cũng đủ mang lại nguy hiểm cho những ai vô tình lọt vào mắt xanh của cậu và cũng chính vì lẽ đó mà cậu không dám yêu ai.

À có đấy chứ, cậu đã yêu một người con gái từ lâu lắm rồi nhưng cậu vẫn cố lừa dối bản thân mình vì cậu không muốn mang lại rắc rối cho chính người con gái ấy nhưng có lẽ cuộc đời cô ấy cũng nguy hiểm không kém cậu khi mối thù giết người thân vẫn chưa trả được.

Cả ba bước vào quán với những ánh mắt mang nhiều sắc thái tình cảm khác nhau. Họ vừa kiêu dè trước thế lực tập đoàn nhà Suz (Suz cũng được một gia đình có máu mặt nhận về nuôi), vừa lo sợ trước ánh mắt băng lãnh của nó và Bin nhưng không ai phủ nhận được những nét quyến rũ đến lạ xuất phát từ phía ba người bọn nó.

Người phục vụ bước nhanh về phía bàn nó một cách kiêu nể khiến Suz phải phì cười, có cần thiết phải sợ như thế không chứ?

– Dạ cho hỏi ba vị dùng gì?

– “Sweet Cherry” Nó lên tiếng nhưng vẫn đưa mắt quan sát xung quanh vì nếu như may mắn nó có thể tìm được chút manh mối về Angel. Thông thường nơi đây chính là khu vực mua bán tin tức tốt nhất của cả thành phố này.

– “Blue Ice” Tay Bin vẫn không ngừng bấm bấm vào màn hình con Iphone 4S mới cấu và không thèm nhìn ai như nó.

– “Cold Heart” Suz thì nở một nụ cười về phía anh chàng phục vụ khiến khuôn mặt anh ta đỏ gay vội vội vàng vàng quay vào trong lấy đồ uống cho cả bọn để giấu nhem đi sự ngượng ngùng của bản thân trước nụ cười tỏa nắng của nhỏ.

12. Chương 12

Bên một góc khuất của bar có bốn anh chàng đang ôm eo bốn cô nàng thiếu nữ trông rất nhỏ nhắn, bốn anh đều thấy nó thì ngay tắp lự ba anh buôn thông tay đẩy bốn cô ra ngoài. Nó quan sát nhất cử nhất động của họ nhưng chỉ để ý hành động đó của một người. Không hiểu sao tim nó chợt nhói lên một cái nhẹ nhàng như chưa từng có nhưng cũng đủ để nó hiểu cảm giác đó là gì. Nhanh chóng, nó lấy lại bình tĩnh quay mặt đi giả vờ như không thấy họ. Việc đó đã khiến ba người giật mình vì nghĩ rằng nó đang giận.

Bốn anh đứng lên không hẹn mà cùng tiến về phía nó và ngồi đối diện trước sự ngạc nhiên của Bin và Suz. Ken thấy thế bèn lên tiếng giải vây cho không khí căng thẳng này.

– Giới thiệu mọi người đi Chris.

– “Em còn tưởng mấy anh đang vui vẻ bên kia mà không thèm quan sát xem ai vào chứ” Nó giả giọng giận dỗi dốp chất lại Ken nhưng ai biết được rằng quả thật trong lòng nó đang rất giận đấy.

Thấy thái độ nó như vậy tự nhiên Win và một ai đó đâm lo lo mà họ cũng chẳng hiểu vì sao mình lại như thế nữa. Hẳn tự biện minh cho cảm giác của mình là sợ mất đi danh tiếng hoàng tử băng lãnh của Tứ đại Thiên Vương trong trường, thế thôi.

Người phục vụ mang đồ uống ra, nó nhanh tay chớp lấy ly “Sweet Cherry” nốc một hớp thật to, nhắm mắt nuốt xuống rồi thè lưỡi ra than cay. Nó là chúa ghét uống rượu nhưng không hiểu vì sao hôm nay lại muốn uống, chắc có lẽ vì chuyện của Pool.

Mọi người nhìn nó không chớp mắt, từng người đều có ý nghĩ khác nhau nhưng cùng chung một cội nguồn xuất phát là nó.

Ken thì há hốc mồm nhìn nó. Từ thuở còn nhỏ đến bây giờ đây là lần đầu tiên anh thấy nó uống rượu. Lúc trước mỗi lần ba uống là nó chồm chai rượu giấu đi mất hút cho đến khi ông thấy nản ngưng việc tìm kiếm chai rượu mấy ngàn đô yêu quý thì nó mới lòi ra trả lại rồi phán một câu xanh rờn “Đừng uống rượu trước mặt con, hễ thấy là con giấu đó”. Từ đó về sau cứ đi tiệc tùng mà có mặt nó là ba anh uống...cocacola ha ha ha.

Fed thì chỉ một ý nghĩ duy nhất “Cao thủ. Quả là cao thủ. Cô ấy uống cứ như dân chơi thứ thiệt”.

Ryan vẫn bận nhìn Suz một cách ngây dại vì đây là lần đầu tiên anh thấy nhỏ bước chân vào bar. Trước giờ nhỏ ghét nhất là chỗ đông người và căm thù lũ công tử bột chỉ biết tiêu tiền của ba mẹ. Rồi anh quay sang nhìn Bin với ánh mắt căm thù khi nghĩ rằng Bin là bạn trai Suz và nhờ Bin nên Suz mới thay đổi cách suy nghĩ của mình về dân chơi, về rượu, về vũ trường, về bar,...

Đừng hỏi vì sao Ryan quen biết với Suz nhé vì họ là anh em họ nhưng không cùng máu mủ. Tức Ryan là con trai độc nhất của chị gái ba nuôi Suz, chuyện là thế đó.

Win nhìn nó nhắm nhắm mắt, hẳn lúc này thật sự rất muốn giựt lấy cái ly sóng sánh một màu đỏ đỏ trên tay nó quăng ngay xuống đất cho vỡ tan tành rồi móc họng cho ỏi hết những thứ không tốt này ra ngoài. Nhưng hẳn vẫn không làm gì cả chỉ đứng im nhìn nó.

Không làm hay không dám làm? Ừ, đúng là hẳn không dám làm chỉ vì hẳn nghĩ rằng hiện tại hẳn không là gì của nó huống chi còn có...Hắn quay sang nhìn Bin cũng với cái ánh mắt phùng phùng giận dữ khi tưởng lầm Bin là bạn trai nó và cũng là người đã đưa nó đến cái nơi không dành cho những đứa con gái chân yếu tay mềm như nó (Nó mà chân yếu tay mềm á? Nhớ lần đánh nhau sau trường không?)

Suz thì tuy bất ngờ trước hành động của nó nhưng rồi nghĩ đến chuyện lúc chiều ở trung tâm thì nhỏ đã phần nào hiểu được câu chuyện và cảm giác của nó lúc này. Thôi thì cứ cho nó xả hết những gì bức tức trong lòng để lúc nữa có thể chú tâm hơn vào nhiệm vụ. Rồi nhỏ quay sang hướng ánh mắt nhìn về phía Ryan, bốn mắt nhìn nhau, theo lẽ thường thì những cô gái khác sẽ cụp mắt xuống e thẹn khi vô tình chạm phải ánh nhìn đắm đuối của một chàng trai có vẻ đẹp vô cùng thánh thiện nhưng với Suz thì khác. Nói thẳng ra thì Suz ghét anh, ghét cái cách anh đối xử với những cô bồ của mình, ghét cách ăn chơi trác táng và thói quen hoạt động về đêm đó nhưng nhỏ chẳng là gì thôi thì đèn nhà ai nấy rạng, nhỏ không quan tâm.

Bin sau khi nhìn nó uống rượu một cách...khổ sở xong thì đột nhiên phát hiện có hai cặp mắt nhìn mình “đắm đuối” thì phần nào hiểu được chuyện gì đã, đang và sẽ xảy đến nếu mình không được giải thích rõ ràng.

Nó buông ly rượu đặt xuống bàn và ngược nhìn bốn người, lần lượt chỉ tay đến từng người giới thiệu.

– Đây là Bin và Suz, họ là hai người bạn của em. Anh Ken thì chắc biết hết rồi, còn kia là Ryan, Fed, Win. Họ là Tứ đại Thiên Vương mà mà đang hâm mộ đó Suz.

Suz hết nhìn nó rồi quay sang nhìn Ryan chớp chớp mắt.

– Sao anh chả nói gì với em hết vậy Ryan?

– “Ủa mà quen Ryan hả?” Nó ngơ ngơ ngác ngác hỏi Suz khi thấy nhỏ dường như đã quen biết với Ryan từ trước nhưng vẫn không biết gì đến cuộc sống của anh.

– “Suz là em họ anh” Ryan lên tiếng giải thích cho bọn nó hiểu dù Suz nhưng lại nhìn nhỏ với ánh mắt triu mến, ánh mắt đó không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của nó.

Nhất định Ryan có gì đó với nhỏ nhưng hai người là anh em với nhau, cho dù nhỏ chỉ là con nuôi đi chăng nữa thì chuyện này nhất định là không thể được gia đình chấp nhận. Nó không muốn Suz phải vướng vào chuyện tình cảm khó xử giống nó hiện giờ nhưng phải làm cách nào trong khi cái con nhỏ này nó quá khờ

khạo trong những cái cạm bẫy được người đời thường gọi là lưới tình.

13. Chương 13

Win tiến lại ngồi kế bên nó, hần vẫn nhìn nó uống rượu nhưng trong thâm tâm hần rất muốn hỏi nó có chuyện gì. Phải, nhìn ánh mắt nó, sâu, hút hồn, phẳng phất đầu đó là một mắt mát đến khó hiểu.

Hần không phải là người thông thái gì cho cam khi nhìn đôi mắt đã có thể đoán được chuyện gì xảy ra với chủ nhân của nó. Chẳng qua chỉ vì nó không giỏi về khoản che dấu tâm trạng đến nỗi không chỉ riêng mình hần nhận ra chuyện đó.

Ken cũng nhìn nó với ánh mắt lo lắng khi nãy giờ một đĩa ghét rượu đến cay đắng đã nốc đến ly thứ hai của một loại rượu khá nặng chỉ dân chuyên nghiệp mới có thể uống được nhưng nó vẫn không có cảm giác gì là say.

Nó nâng ly rượu lên định hớp nốt chút cuối cùng thì bị ngăn cản bởi bàn tay rắn chắc của Win. Nó nhìn hần nhẩn mặt như muốn hỏi có chuyện gì nhưng hần vẫn im lặng, đơn thuần chỉ là nhìn nó khiến nó đã khó hiểu nay lại càng không thể hiểu được.

Thời gian trôi qua tưởng chừng như cả một thế kỉ, Win cuối cùng cũng lên tiếng.

– Em đừng uống nữa kẻo say.

Nó rất muốn hất tay Win ra rồi tiếp tục làm việc với cái ly do đổ nhưng không hiểu sao nó chỉ biết cúi đầu phục tùng, tay cầm ly rượu thả lỏng để Win đặt nhanh xuống bàn. Nó rất lấy làm kì quái trước hành động của chính bản thân mình, phải chăng lý trí còn mạnh hơn cả sự phản xạ?

Tự dưng nó nhớ đến Pool, bao năm trong tổ chức, anh luôn là người đi tiên phong trong công cuộc giúp đỡ nó điều tra ra thông tin về những nhiệm vụ được giao nên nó mới có thể nhanh chóng hoàn thành một cách xuất sắc. Chẳng những thế anh còn bất chấp bản thân mình để cứu lấy nó một mạng. Thử hỏi trên đời này mấy ai có thể làm được như anh hay thậm chí bản thân nó có thể đỡ cho anh phát súng năm đó hay không?

Nhưng nó chỉ xem anh như Ken, như một người anh trai mà nó rất quý trọng. Nếu chấp nhận lời yêu anh để trả ơn thì bản thân nó có vui? Còn nếu từ chối, nó phải làm sao để đối mặt với anh hay luôn phải tìm cách trốn chui trốn nhủi tránh mặt anh như khoảng thời gian qua?

Nó hoàn toàn không biết mình phải làm gì nhưng nó biết được rằng, nó không yêu anh, thế thôi.

Nó đứng lên nhìn Suz và Bin nháy mắt ra hiệu đến giờ làm nhiệm vụ rồi quay đầu chào bốn tên kia.

– Bọn em có chuyện phải làm nên đi trước.

Thấy nó gấp gấp rời khỏi thì trong lòng Win nâng lên một cảm giác lo lắng, hần không biết rốt cuộc nó đã xảy ra chuyện gì nhưng hần biết rằng bản thân mình muốn làm chỗ dựa cho nó lúc này.

– Để anh đưa em về. Em mới uống rượu lái xe không nên.

Nó mỉm cười nhìn Win như muốn nói lời cảm ơn anh. Nếu như nó không vướng phải nhiệm vụ đã nhận chắc có lẽ đã chấp nhận lời yêu cầu đó bởi vì đơn giản rằng nó muốn được nói chuyện với Win. Nếu như thì cũng chỉ là nếu như mà thôi.

Nó không từ chối cũng không chấp nhận khiến lòng Win dấy lên một nỗi hoang mang mà ngay cả bản thân hần cũng không hiểu nổi. Thật lòng hần thấy dạo này sao sao ấy, cứ hễ không có việc gì làm là y như rằng hình ảnh nó lúc cười cứ chêm chệch hiện diện ngay trong tâm trí hần hay thậm chí đêm đêm hần cũng không ngủ được vì...nhớ nó. Mỗi khi đối diện với nụ cười của nó là y như rằng trái tim ngủ yên bao năm qua của hần lại phát bệnh, nó cứ đập liên hồi khiến hần nhiều khi muốn đến bệnh viện để kiểm tra lại tim của mình.

Nhìn nó cùng hai người bạn đi ra khỏi quán bar mà lòng Win buồn quá! Không phải buồn vì nó không nhận lời đưa về của hắn mà buồn vì nhìn cách tên con trai kể bên lo lắng quan tâm đến nó mà nó lại đối xử với tên đó nhẹ nhàng, thân thiết hơn khi đối với hắn. Phải chăng hắn...đang ghen???

Bin lái xe một cách chậm rãi tiến về căn biệt thự vắng người ban chiều cả bọn đã đến. Nó rút trong vali đồ nghề ra chiếc khăn tay có thêu hình một con chim phượng hoàng màu đỏ rất quyến rũ lau đi lau lại thật kĩ khẩu súng ngắn mang tên Swift màu bạc cho đến khi bóng loáng rồi mới giắt vào thắt lưng dấu nhem sau lớp áo khoát lửng chống đạn được tổ chức đặc biệt nghiên cứu chế tạo.

Nó đeo chiếc kính không độ có gắn camera lên rồi ấn nút nhấn màu đỏ bên hông gọng kính để kết nối với máy tính của Suz. Chiếc kính này vô cùng đặc biệt, người khác nhìn vào thì vẫn tưởng chỉ là chiếc kính cận bình thường nhưng người sử dụng có thể dùng nó để quan sát những cạm bẫy tia hồng ngoại hay tia laser mà mắt thường không bao giờ nhìn thấy. Ngoài ra thì nó còn rất nhiều công dụng đặc biệt giúp cho công việc của nó hoàn thành gọn gàng và tránh để lại vết tích.

Hai tay Suz vẫn đang đánh máy lia lịa hồng tìm kiếm con đường an toàn nhất cho Bin và nó đột nhập vào mà không bị phát hiện. Suz là chuyên viên hacker quan trọng của Death khi trong khoảng thời gian nó và Bin được rèn luyện để trở thành một tên sát thủ giết người không gớm tay thì Suz được học toàn bộ về máy tính để hỗ trợ cho nó và Bin sau này.

Xe dừng lại cách cánh cổng ngôi biệt thự không xa lắm. Bin rút khẩu súng ngắn mà cậu luôn coi nó như con cưng của mình giấu vào trong áo. Trước khi mở cửa bước ra ngoài thì nó quay sang nhìn Suz cẩn thận.

– Nếu có động tĩnh gì thì mày lái xe đi ngay đừng chờ bọn tao.

– “Yên tâm đi, có tao tại đây không bị phát hiện đâu” Suz hiểu nó đang lo lắng điều gì nhưng sâu thẳm bên trong trái tim của nó đang rất cảm động vì câu nói của nó và nó chắc chắn một điều rằng mình sẽ không bao giờ bỏ rơi đồng đội.

Nó và Bin bước ra quan sát chiếc cổng kín cổng cao tường màu đen một cách cẩn thận để tránh bị bắt. Cả hai chia ra hai hướng, nó đi đường cổng trước còn Bin tìm cách trèo vào đằng sau và cùng nhau liên lạc qua tai phone mà Suz đã kết nối ngoài xe.

Nó nhấp chân lấy đà phóng qua hàng rào một cách dễ dàng đồng thời lia mắt nhìn xung quanh chỗ nó đang đứng. Nó núp sau một bụi hoa hồng, quan sát thấy tổng cộng có bốn tên đứng chắn ngay cửa ra vào của căn nhà nên không thể đi đường đó, chỉ còn cách nhảy qua cửa sổ nhưng lại vướng hồ cá khá to. Hai đường đó đều đã bị ngăn thì chỉ còn đường mò ra sau nhà gặp Bin thôi nhưng chưa biết đằng sau có cạm bẫy gì không khi ở đây đã bị chiếu ánh nhìn khiến nó không thể biết trước được điều gì đang chờ.

14. Chương 14

Nó tiến dần về phía cửa sổ mà cố gắng nhảy qua hồ cá kia. Tức thiệt chứ, có cần phải xây hồ vừa rộng vừa sâu như thế không? Đang định sản quần...lội thì Suz lên tiếng bên tai từ chiếc phone được gắn liền với chiếc kính không độ.

– Chris dừng cử động. Đằng sau mày có một tên.

Một tên thôi à? Dễ thôi. Nó quay lưng một cách từ từ, tên vệ sĩ ăn mặc như tên côn đồ hình như chưa phát hiện ra nó nên vẫn lảng vảng xung quanh kiểm tra. Nó nhanh chóng đánh một nhát thật mạnh vào gáy khiến hắn lảo đảo ra đất không còn biết trời đất là gì nữa.

Đánh một vòng rồi nhảy phốc lên thành hồ, nó nhấp chân lộn một vòng trên không và bám víu sang thành đối diện, hai tay bám nhanh lên gờ cửa sổ. Nó nghe loáng thoáng bên trong hình như có tiếng người.

– Mày đã điều tra kỹ chưa? Nếu đợt này nhờ người của Angel thì ta sẽ dễ dàng tránh được bọn Death hơn.

– Tôi đã điều tra rồi thưa ông chủ. Trong nội bộ Angel sẽ cử người hỗ trợ chúng ta khi hàng cập bến.

– Vậy thì tốt.

Nếu như nó đoán không lầm thì chỉ cần theo chân bọn này sẽ tìm ra được thông tin về người đứng đầu tổ chức Angel nhưng phải làm thế nào để moi thông tin về chuyển hàng của chúng đây.

Lúc này nó đã vận âm thanh lớn thu vào tai phone cho Suz cùng Bin nghe đoạn đối thoại kia. Suz hình như vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó rồi bất chợt lên tiếng.

– Tao nghĩ thông tin chuyển hàng sẽ được lưu trong một máy tính nào đó. Để tao đột nhập vào hệ thống an ninh tìm xem.

Một lúc sau thì Bin vòng ra đằng trước hợp mặt với nó để cả hai dễ dàng tìm kiếm thông tin hơn.

– Ở lầu hai có bốn căn phòng, căn đầu và căn cuối có lưu trữ máy tính. Hai đứa tụi bây chia nhau kiểm tra rồi kết nối vào hệ thống cho tao.

Bin nhìn nó ra hiệu, cậu rút bên hông ra một sợi dây thép đặc chế phóng lên gờ cửa sổ lầu hai trên đầu, một tay cậu nắm chặt vào dây, một tay ôm ngang hông nó thực hiện động tác của các vận động viên leo núi kéo lên.

Khi cả hai đã nhảy được vào bên trong tầng hai thì quả thật có bốn cánh cửa màu xám tro. Nó bước đến cánh cửa đầu tiên còn Bin nhảy sang cánh cửa cuối cùng.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng để đảm bảo rằng không có ai ở bên trong, nó đẩy nhẹ cửa tiến vào. Đây là một căn phòng ngủ màu vàng trông rất sang trọng nhưng vì không có đèn và toàn bộ cửa sổ đều bị rèm che kín nên rất ít ánh sáng thành ra nó khá âm u. Suz đã hack chuyển virus vào hệ thống camera của hai căn phòng cách đây vài phút nên nó có thể an tâm đánh nhanh rút gọn mà không bị phát hiện.

Tiến lại gần máy tính đặt giữa phòng, nó tháo chiếc kính trên mặt ra, đuôi gọng kính là một đầu lọc thể nhớ đa năng, nó gắn vào và kết nối với hệ thống của Suz bên ngoài căn nhà.

Đang mải miết tìm kiếm dữ liệu đột nhiên có tiếng bước chân bên ngoài căn nhà, nó hoảng hồn chui xuống gầm bàn trốn.

“Cạch”

Có một bóng người bước về phía chiếc máy tính, tim nó cứ đập thình thịch theo từng bước chân của hắn. Rồi đột nhiên nó nhớ chiếc kính vẫn nằm trên máy, bằng mọi giá phải để thông tin được tải về hệ thống. Nó luồn tay vào thắt lưng móc khẩu súng ra và lên cò.

– Bin nè! Chui ra đi.

Nó giật mình rồi cũng từ từ chui ra lờm Bin một cái dài cả cây số.

– Ông có tướng giết người không cần vũ khí đó Bin.

Bin cười cười nhìn gương mặt cắt không còn giọt máu của nó còn nó thì đang tức ói máu nhưng tay cũng không ngừng điều khiển con chuột và bàn phím của chiếc máy tính.

– Bộ bên ông không có gì sao mà phóng qua đây rồi?

– Máy tính bên đó không có gì cả. Toàn bộ thông tin đều nằm bên đây.

Sau khi lưu toàn bộ dữ liệu cần thiết cho Suz qua chiếc kính, nó và Bin quyết định nhảy từ cửa sổ căn phòng xuống đất rồi trèo tường ra ngoài.

Nhưng một lần nữa ông trời trêu người người khác khi cánh cửa đột ngột bật mở. Nó hoảng hốt đẩy chiếc kính vào tay Bin rồi xô cậu ngã ra khỏi cửa sổ nhưng nhờ sợi dây vẫn còn bên hông mà cậu tiếp đất một cách an toàn.

Nó nhanh chóng nép vào một bên khe hở của chiếc tủ quần áo to đùng. Nơi nó đang trốn quả thật rất khó bị phát hiện vì khuất xa với bên ngoài.

Phú Sói cùng với người đàn bà hồi chiều gặp nhau ở trung tâm thương mại thành phố bước vào. Hắn đóng cửa và khóa chốt nhìn bà ta với ánh mắt của một tên lang sói. Trời ơi! Nó đã biết chuyện gì sẽ xảy ra ở đây

rồi nhưng làm sao để thoát ra ngoài đây? Chẳng lẽ ngồi ở đây xem xong bộ phim người thật cảnh thật này rồi mới được thoát sao trời?

Hắn vòng tay qua ôm gắt gao lấy vòng eo của người đàn bà đó rồi môi hắn lần lướt môi bà ta. Nó hoảng hốt quay mặt đi tránh nhìn cảnh tiếp theo nhưng khuôn mặt thì đỏ gay lên như tắt kè hoa. Cởi vội chiếc áo chống đạn ra che lại chỗ mình đang ngồi cho kín đáo, nó thở gấp gấp vì vừa lo lắng vừa mắc cỡ.

Bin đã thoát ra ngoài xe với Suz và cả hai đang trong tâm trạng hoang mang lo lắng cho nó nên không hề biết nó vẫn an toàn mà...xem phim.

Nó lấy điện thoại nhắn tin cho Suz để hai đứa nó đỡ lo còn mình thì tiếp tục không màng đến thể sự của hai con người kia. Mà nếu muốn làm gì cũng cần phải quan sát xem có ai trong phòng không chứ. Thiệt tình.

Một lúc sau thì nó nghe âm thanh “phụt” của nút áo bị đứt, rồi tiếng “roẹt”. Sau đó là tiếng thở gấp gấp của hai người và nhiều thứ ỷ mỹ khác. Khuôn mặt của nó đã đỏ bừng từ lúc nào nay còn khủng khiếp hơn nữa, nó đang cố gắng kềm chế để không hét lên trước cái cảnh khủng khiếp đó.

_____ Ôi còn đâu là đầu óc trong sáng thánh thiện của con nữa hả trời? _____

15. Chương 15

Nó không chịu nổi nữa rồi, hai người này chắc phải làm việc suốt cả đêm còn nó thì không rảnh để ngồi đây luyện tai và luyện tim. Nhưng chưa kịp làm gì thì...

– Ai?

Nó nhắc thấy mình bị phát hiện thì vợ đại chiếc bình hoa bằng sứ cổ ngay góc đấy mà ném thẳng về phía hai người đồng thời quăng luôn chiếc áo vào mặt hắn ta rồi ba chân bốn cẳng phóng thật nhanh ra ngoài cửa sổ mặc kệ đây là lầu hai.

Phú Sói thấy có người cả gan đột nhập vào nhà mình mà còn rình mình từ nãy đến giờ thì vô cùng tức giận bèn rút khẩu súng ngắn có găng ống giảm thanh ngay trên đầu giường rồi chia về phía nó đang chạy bắn ra ba phát.

“Phụt”... “Phụt”... “Phụt”...

Nó đang chạy bỗng nhiên thấy nhói ở vùng eo, đưa tay mình sờ vào thì thấy nhộp nhộp một chất lỏng tanh chảy ra. Biết mình trúng đạn sẽ không thể thoát ra ngoài bèn bấm nút vào dây phone dự phòng đang đeo bên tai trái.

– Suz! Tao trúng đạn.

Ở bên ngoài nghe đến chữ trúng đạn thì Suz và Bin không hẹn cùng đạp cửa xe ô tô nhảy ra ngoài, bất chấp tính mạng của mình mà tào vào bên trong một cách điệu nghệ để cứu nó. Trong tâm trí của cả hai giờ đây chỉ hoàn toàn là hoảng loạn. Cả ba bọn nó đã cùng vào sinh ra tử bao nhiêu năm nay cùng với việc họ đã từng nhìn người thân của mình chết nhưng lực bất tòng tâm không thể ra tay cứu giúp. Chuyện nó trúng đạn dường như chỉ là bình thường cho những ai đã bước chân vào con đường xã hội đen nhưng với Suz và Bin lúc này thì tính mạng của nó đã được đặt lên trên hàng đầu mất rồi.

Khi hai đứa tìm được nó thì cũng là lúc nó đang lâm vào tình trạng rất là thảm. Chiếc áo sơ mi đã thấm đẫm máu từ lúc nào và nó thì một tay giữ chặt vết thương mà mình trong khi đang bị một toáng vệ sinh bao vây và cố gắng chống trả một cách bất lực.

Suz rút súng ra bắn chỉ thiên thu hút sự chú ý của bọn chúng còn Bin thì nhanh chóng lao vào vòng vây đập liên hồi vào lưng những tên đờng rìa ngoài mở đường máu cho Suz kéo nó chạy ra ngoài.

Suz đỡ nó lê từng bước mệt nhọc ra đến chiếc cổng cao, nhỏ bèn rút một đoạn dây đai leo trèo chuyên dụng ra, một đầu cột vào người nó, một đầu phóng ra phía ngoài làm điểm tựa. Đến khi nó men theo sợi dây tìm

lực trèo ra ngoài thì nhỏ cũng đã thoát. Suz đỡ nó vào xe cho nó nằm dài ra băng ghế sau và nổ máy chạy lên phía cổng trước thì gặp Bin cũng vừa thoát ra.

Chiếc xe lao nhanh thoát khỏi căn nhà mà đằng sau thì vang vọng những tiếng súng và tiếng chửi rủa hỗn độn cả lên.

– Mày không sao chứ? Làm gì trong đó vậy?

– Tao không sao, tại mắc xem phim nên không ra được.

– Cái gì? Hai đứa tui tui lo cho bà muốn chết mà bà còn thời gian xem phim hả?

– Phim bắt đắ dĩ phải coi, nhân vật chính là do hai người hồi chiều theo dõi đảm nhiệm.

Hai đứa không hẹn mà cùng “À” lên một tiếng rồi phá lên cười không thềm quan tâm cái mặt đang xám ngoét của nó.

Suz không dám đưa nó về nhà bèn đến thẳng nhà của Bin vì Bin hiện tại vẫn đang sống một mình trong căn biệt thự xa hoa giữa trung tâm thành phố.

Đặt nó lên giường một cách cẩn thận, Suz dùng nước nóng vệ sinh vết thương cho nó rồi tiêm ột mũi thuốc mê liều cao chờ khi nó thiếp đi mới ra tay truyền máu cùng với gắp đầu đạn ra ngoài. Suz ngoài trình độ hacker bậc thầy ra thì vẫn là một bác sĩ nghiệp dư để những lúc như thế này sẽ không có bất kỳ ai phải gặp nguy hiểm.

Nó bị mất khá nhiều máu nên cũng đã đánh một giấc đến trưa hôm sau. Bởi vì nó mất tích nguyên cả buổi tối nên cả nhà đang nháo nhào lên tìm nó thiếu điều ông nó còn muốn đăng báo tìm trẻ lạc nữa cơ.

Hai mắt nó từ từ hé mở khi ngửi thấy một mùi thơm của thức ăn bay xộc vào mũi nó. Nó thấy Bin đang ôm một tô cháo rất to thì bụng lại réo ầm ĩ cả lên.

– Ông định giết tui à?

– Tui muốn giết bà thì cũng đâu cần chờ tới bây giờ. Hôm qua là cơ hội tốt nhất rồi.

– Haizzz. Cho ăn đi, sắp chết vì tô cháo trên tay ông rồi kìa.

– Rồi, rồi! Nhưng bà gọi cho ông bà đi, chắc giờ này thông tin bà mất tích đang khắp các trang mạng xã hội rồi đấy.

– What??? Mới qua nay thôi mà?

– Cháu cưng chủ tịch tập đoàn H&Đ là như thế đấy.

Nó hoảng hồn tung mền ra rồi nhướn người cầm điện thoại trên đầu giường mở ra xem.

– 56 cuộc đi động của ông, 35 cuộc điện thoại bàn ở nhà, 48 đi động của anh Ken thêm 24 đi động từ bác quản gia. OMG!!! Kiểu này nó chết chắc rồi!!!

Bin vẫn đứng đưng chẳng nói một câu gì an ủi, chỉ nhìn khuôn mặt nhăn nhó như đang đưa đám ma của nó mà bậc cười ha hả, nếu nó không bị thương thì giờ người nằm trên giường và ăn tô cháo kia là cậu lâu rồi.

Nó tức giận lườm Bin một cái khiến cậu im bật không dám hó hé rồi tiến lại đặt tô cháo nóng hôi hổi lên bàn và bước ra ngoài đóng cửa cho nó yên tâm nói chuyện. Bin là thế, không bao giờ thích xen vào chuyện bao đồng trừ khi là những chuyện liên quan đến Angel. Tuy cậu là con trai duy nhất trong nhóm nhưng số phận Bin là đau thương nhất.

Mẹ Bin là con nhà gia giáo có ăn có học đẳng hoàng nhưng sai lầm duy nhất của bà chính là đem lòng yêu thương hai người đàn ông bội bạc mất đi nhân tính. Bin và anh cậu là anh em cùng mẹ khác cha, tuy vậy nhưng hai anh em luôn yêu thương đùm bọc lẫn nhau tại vì mẹ sau khi sinh Bin đã mất vì bạo bệnh. Bin là một tay anh mình nuôi lớn, anh ấy vừa là mẹ vừa là ba vừa là người bạn hết lòng vì cậu. Để có tiền lo cho Bin sau này, anh Bin đã đầu quân cho Death và một phần cũng vì anh ấy yêu sự chính nghĩa của những tổ chức bí ẩn. Nhưng Angel lại ra tay cướp mất đi người đàn ông và cũng là người thân duy nhất của lòng cậu khiến Bin giờ đây mang nỗi hận chất cao ngất.

16. Chương 16

Nó thở dài một hơi rồi gọi vào di động cho ông, nó biết giờ ông đang rất lo nhưng nó càng không biết phải nói sao đây nữa.

Đầu dây bên kia reo chưa được hai nhịp thì ông nó đã bắt máy với giọng vô cùng lo lắng khiến nó đâm ra ghét chính bản thân mình.

-

- Con xin lỗi ông. Hôm qua con uống sau quá nên ngủ quên ở nhà Bin cùng với Suz.

-

- Dạ con thành thật xin lỗi vì đã phiền mọi người như thế. Nhất định sẽ không có lần sau đâu ông.

-

- Dạ con biết rồi. Bye ông yêu quý. Moazzzzz

-

Nó cúp máy rồi nằm úp xuống giường mà thở dài một hơi. Bản thân nó cũng không biết nó sẽ chết vào giờ nào nữa, nếu như thế thì ông sẽ làm sao đây? Ông già rồi mà sức khỏe thì ngày càng yếu, nếu như gặp cú sốc đó thì nó cũng chẳng thể nào yên lòng mà đi gặp ba mẹ được.

Vợ tô cháo húp một lượt cho hết rồi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ. Vết thương bị động ứa máu ra ướt thấm cả tấm băng gạc ngay vùng eo khiến nó cong gập người lại vì đau.

_____Khỉ thật! Kiểu này mà đi học thể nào cũng bị phát hiện. Ông Ken sẽ không để yên đâu_____

Nó gắng sức rửa mặt mũi cho xong rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh thì gặp Suz đang đứng chình ịch giữa nhà.

- Mày làm gì mà máu chảy ướt ra cả áo thế kia? Lên giường nằm tao băng lại cho.

Nó giờ cứ như cún con leo đèo đi lên giường nằm phơi thầy ra cho nhỏ băng bó lại rồi ngủ lúc nào không hay.

Suz nhìn nó đang ngủ nhưng hai hàng lông mày đôi khi cứ nhíu lại rồi giãn ra như có chu kỳ mà nén một hơi thở dài. Nhìn nó như thế mà nhỏ thấy đau lòng quá. Rõ ràng cuộc sống cả ba đứa tụi nó tốt thế kia nhưng sao vẫn rất thấy thiếu thốn, phải chăng thứ thiếu đó chính là tình cảm gia đình mà bọn chúng đã đan tâm cướp mất?

Suz đóng cửa thật nhẹ nhàng rồi bước xuống dưới nhà ngồi vào ghế sofa kế bên Bin. Bin không nhìn nhỏ mà hai mắt vẫn dán chặt vào màn hình tivi để xem...đi tìm ẩn số. Biết có người ngồi kế bên mình thì chỉ có mỗi Suz thôi chứ nó thì không thể nào bước chân xuống đây được với vết thương như thế.

Bin giờ tay bốc mấy trái nho trên bàn nhai nhóp nhép rồi hỏi Suz:

- Mọi chuyện sao rồi?

Suz thì đang lặp lại động tác như Bin là nhóp nhép nhai nho, rồi khi nghe Bin hỏi, nhỏ biết cậu đang nhắc đến chuyện gì nhưng vẫn giả nai.

- Chuyện gì?

Lần này thì Bin đã trở về với con người nóng tính mà quên luôn người ngồi kế bên là ai.

- Chuyện đó chứ chuyện gì nữa?

Suz là người rất hòa đồng nhưng hễ ai nạt mình thì y như rằng...Suz ngừng ngay động tác đang làm lại và quay sang nhìn Bin với ánh mắt nãy lửa, khối bốc lên đầu, hai tay nắm chặt chum nho bóp...bóp...và bóp...khiến chum nho đó nát bét chảy nước nho ròng ròng. Còn Bin thì biết mình đã vô tình thả một chân

vào cái núi lửa đang phun trào ở Hawaii bèn quay qua giả lả cười cười với hi vọng giảm bớt được vết thương nào hay chỗ đó.

– Suz dễ thương. Suz sexy. Suz tha cho Bin nhiều chuyện, Bin ngu ngốc này một con đường sống được không?

– Không.

– Đi mà Suz body chuẩn. Bin khờ khạo này chưa có vợ con gì cả, Bin còn muốn có người nối dõi tông đường mà.

– KHÔNG.

Biết rằng mình không thể thỏa hiệp thì Bin rút chân ra khỏi gầm bàn và...chạy. Thế là Suz cứ đuổi theo không màng những người làm trong nhà đang tùm tùm cười. Và các bạn cũng hiểu nếu chiến tranh giữa hai sát thủ chuyên nghiệp nổ ra thì vũ khí sử dụng sẽ vô cùng độc đáo đúng không?

Bin chạy vào bếp bốc đại cái...chảo không dính đội lên đầu để tránh vỡ đầu, còn Suz thì nắm một chục cây dừa làm...phi tiêu cứ phóng liên tiếp vào Bin làm cậu hết nhảy lên rồi né trái né phải. Cuối cùng không thể né nữa, Bin bèn vợ luôn chiếc áo chống đạn của nó hôm qua treo trên giá mặc vào, lấy chiếc mặt nạ của vận động viên kiếm đạo trên tường dùng để trang trí đeo vào mặt và xỏ chân vào đôi ủng lau dọn nhà vệ sinh của mấy chị giúp việc rồi đứng tần ngần giữa cầu thang chỉ vào mặt Suz mà cười hà hà khiến nhỏ đã tức càng thêm tức nhưng cái quan trọng là không thể nín cười vì dung mạo của Bin bây giờ.

Nó thì đang yên đang lành bình bình ổn ổn ngủ ngon trên giường thì nghe một loạt những âm thanh rất ư là khủng khiếp phát ra từ dưới nhà thì giật mình tỉnh giấc. Nó bực bội khi nhận ra đó là do giọng ca “oanh vàng” của lão Bin, hùng hùng hổ hổ bước xuống nhà mà quên luôn cả vết thương vì giờ đây nó chỉ muốn có một điều là dùng kim may giày khâu cả miệng của Bin lại đồng thời dính lên đó vài viên cườm tạo thành hình bông hoa cho xứng.

17. Chương 17

Nó bước đến đầu cầu thang thì thấy Bin đang vận trong người những vật dụng bảo vệ thân mình tránh khỏi đòn phi...đũa của Suz thì không khỏi bật cười.

– Hai người đóng phim “chiến tranh giữa các sát thủ” đó hả?

Suz và Bin cùng giật mình ngược nhìn nó.

– Sao bà xuống đây?

– Mày coi chừng vết thương lại chảy máu thì tao bỏ ày tàn phế luôn đó.

Nó phát phì cười với hai ông bà này mất, già cái đầu mà cứ như con nít ấy nhưng nếu hai người này sau này mà nảy sinh tình cảm rồi lấy nhau chắc có nước dọn nhà ra hoang đảo làm hàng xóm với Robinson quá chứ ai mà dám ở gần tụi nó.

– Tao về cái. Mắc công lại khiến mọi người nghi ngờ là tiêu.

– Ủ! Lấy xe tao mà về. Lát lão Bin đưa tao về cũng được.

– Ok baby.

Nó khoát lên người chiếc áo khoát màu da báo của Suz nhằm che đi vết thương bên eo. Thời buổi này mang trên mình vết thương do súng đạn mà cứ đi lênh tênh ngoài đường thế nào cũng không yên thân với ông nội của nó chưa kể vệ sĩ mà ông thuê để theo dõi còn đầy rẫy ngoài đường mà khó khăn lắm nó mới cất được những cái đuôi dài hơn cao su của họ.

Chiếc Ferrari màu đỏ mới cồng nằm yên vị trong garage nhà Bin, nó chộp chìa khóa trên tay Suz rồi lái về nhà, nó không thích đi xe như thế này, ngộp chết đi được.

Lái thẳng xe vào garage nhà nó rồi hít một hơi thật sâu bước vô nhà trước ánh mắt lo lắng của những chị giúp việc. Ông nó thì khi nghe thấy tiếng xe đã từ trên lầu bước xuống xem có phải là nó về không. Nhìn nó lạnh lùng thì mặt ông nó từ lo lắng chuyển sang an tâm rồi biến hóa thành giận dữ.

– Ông, con xin lỗi.

– Thôi không sao là tốt rồi. Con lên tắm rửa rồi xuống cùng ông ăn cơm.

– Dạ!

Nó lách cái thân lên phòng tắm rửa rồi xuống ăn cơm cùng ông nội một cách ngoan ngoãn chưa từng có.

Sáng hôm sau, nó vẫn đi học bình thường nhưng cái khung cảnh ở đây thì chẳng bình thường tí nào cả. Ai cũng nhìn nó cứ như thể sinh vật ngoài hành tinh mới đáp xuống trái đất ấy. Nó tự nhủ chẳng lẽ trên mặt nó dính cái gì hay là do vết thương lại chảy máu. Rõ ràng lúc sáng nó đã băng lại rất kỹ lưỡng mà.

Tuy rất thất vọng nhưng nó vẫn giữ thái độ bình thản đi vào lớp. Nó chỉ quan tâm một điều là thế nào hôm nay lão Ken cũng xử nó cái tội hôm qua đi mà không gọi báo làm ông đi tìm cho coi. Chưa biết chừng Win, Ryan với Fed cùng hòa vào nữa chứ chẳng chơi.

Dù vậy nhưng chưa kịp bước vào lớp thì một nhóm học sinh nữ đã chặn đường nó ngoài hành lang. Lại chuyện gì nữa đây trời?

Một đứa ăn mặc vô cùng kinh dị với chiếc váy được cắt may lại dường như thấy cả quần trong của nó cùng với chiếc áo sômi hở tới gần ngực để lộ underwear bảy màu như cầu vồng, mặt mày thì son phấn trát lên mấy lớp phấn trắng nhìn nó nói:

– Mày là Yến Nhi?

Nó không nói gì chỉ gật đầu nhẹ một cái để khẳng định nó chính là Yến Nhi mà thái độ của nó khiến tụi nó thêm tức giận.

– Bọn tao cần nói chuyện với mày. Nếu mày không phải chó cụp đuôi thì theo bọn tao ra sau trường.

Nó vẫn giữ thái độ im lặng đó chỉ lảng lảng chen qua tụi nó đi về phía sau trường khiến con nhỏ đầu đàn nghiêng răng ken két những vẫn cố kiềm chế bản thân vì dù sao cũng sắp được dần nó một trận.

Khung cảnh lằng mạn nơi đây cũng giống như ngày đầu đến trường, chính là chỗ nó gặp Win lần đầu tiên. Nhưng tất cả nhân vật được thay đổi bởi sự hiện diện hơn một chục đứa trai lẫn gái bu xung quanh nó như một cái bánh chưng mà nó chính là nhân đậu xanh thật mỡ.

– Có chuyện gì thì nói mau đi. Tôi không có nhiều thời gian.

Nó đã trở lại với khuôn mặt lạnh lùng của một sát thủ cần cù, nhìn lướt qua bọn chúng một lượt như đánh giá thực lực tất cả. Bọn học sinh chỉ biết ỷ đông hiếp yếu này thì không xứng để nó ra tay nhưng nếu không nhanh chóng thì nguy cơ nó bị lộ sẽ rất cao rồi còn vết thương của nó vẫn còn âm ỉ đau nữa chứ.

Nhỏ đầu đàn vẫn khinh khỉnh nhìn nó rồi lên tiếng:

– Tao không đồng ý việc mày cứ tới ngày leo đèo theo Thiên Vương như một cái đuôi.

– Mày là gì của họ mà có quyền đồng ý với chả đồng ý?

– Anh Win là của tao, chỉ mình tao, mày hiểu chưa?

– Nếu tao nói không thì mày làm gì tao?

Cô ta tức lắm đành phải giơ tay ra hiệu cho bọn đang đứng xung quanh.

– Đập nó.

Cả bọn xông lên hội đồng nó nhưng đâu phải dễ, nó tung mình lên cao nhảy ra khỏi vòng tròn đang bị bao vây mà đá mà đâm bọn chúng. Nó chỉ nhắm vào bọn con trai thôi còn con gái nó chỉ cần hươ tay qua loa vài cái là té xuống đất khóc la um sùm rồi.

Vết thương của nó cũng vì động mà máu đã tứa ra qua lớp áo sơmi màu trắng. Nó một tay kèm chặt vết thương cho đỡ đau, một tay vẫn đỡ lại những cú đánh bằng gậy của bọn chúng. Mồ hôi lạnh túa ra đầy trán ướt cả áo khoát ngoài tự lúc nào.

Nó thấy mình yếu đi hẳn so với lúc bình thường, bàn tay đã nhơm nhớp máu, nó khẽ rùng mình khi hai chân như muốn khụy xuống và mắt thì mệt mỏi dần dần nhắm lại.

Một gậy đập vào ngay eo nó làm động hơn, máu tràn ra ướt hết áo. Nó chìm dần vào bóng tối, không còn thấy gì nữa nhưng âm thanh đó, tiếng đánh nhau vẫn còn đó nhưng không phải của nó, rồi tiếng la, cái ôm siết chặt của ai đó,...nhiều lắm nhưng nó đã không còn cảm nhận được gì.

Win đang ngủ trên ghế đá cách chỗ nó không xa lắm, tiếng đánh nhau và la hét om sòm đã đánh thức phá tan giấc ngủ của hắn. Hắn bèn đi tìm nơi phát ra âm thanh đó mà xử ột trận thì thấy nó đang nằm dưới đất, mình thấy máu me bê bết thì bất giác tim nhói đau. Hắn không quan tâm đến gì nữa, chỉ biết người con gái đó đang nguy hiểm thế là lao vào đánh bọn chúng một trận.

Win giờ đây đã trở về đúng bản chất thật của mình, một tên đầu gấu, thành viên của Tứ đại Thiên Vương, hội phó hội học sinh băng lãnh quanh người luôn tỏa ra sát khí khiến bất cứ ai muốn gây trở ngại cho hắn đều phải dè chừng run sợ.

18. Chương 18

Win nhìn nó đang nằm bất động dưới đất với chiếc áo sơmi đã thấm ướt bởi máu mà lòng hắn dấy lên một nỗi đau xen lẫn lo lắng đến nỗi bản thân cũng không hiểu rõ vì sao. Hắn bế xốc nó lên chạy thật nhanh về phía phòng y tế mà miệng thì không ngừng gào thét tên nó.

– Chris! Em tỉnh lại đi.

– Chris! Em cố lên, gần đến rồi.

– Chris! Chris!

– ...

Nó vẫn nằm đó, hai mắt nhắm chặt như một thiên thần đang chìm sâu vào giấc ngủ thật ngon, thật bình yên. Lần đầu tiên nó ngủ mà không hề vướng bận bởi những cơn ác mộng năm xưa. Nó thấy ấm áp đến lạ, phải chăng vì có một người đang ngồi cạnh bên vẫn nhìn nó chằm chằm như canh chừng cho nó có thể yên tâm mà ngủ. Tay hắn nắm chặt lấy tay nó, hắn không muốn buông ra, không muốn người con gái này rời xa hắn, không bao giờ muốn.

– Cô ấy bị sao vậy?

– Vết thương bị động nên rách ra mặc dù đã được băng bó rất cẩn thận.

– Vết thương? Không phải là bị đánh sao?

– Không. Mà sao lại có vết thương này em biết không? Trông giống như là vết đạn do súng gây ra vậy.

– Súng?

– Ừ! Chắc mới hôm qua thôi.

Bàn tay của hắn vô thức chạm nhẹ vào khuôn mặt của nó rồi chợt giật tay lại thật nhanh như có dòng điện chạy xẹt qua. Hắn thở dài rồi rút điện thoại ra nhắn tin cho Ken. Có lẽ báo cho tên đó tốt hơn là im lặng vì dù sao nó cũng là em gái của tên Ken ba hoa chích chòe đó.

10p sau khi tin nhắn được gửi đi thì từ xa hấn đã nghe âm thanh bình bịch bởi những bước chân gấp gáp. Miệng khẽ nhếch lên một nụ cười chế giễu ngây ngô. Tên Ken này dù cho có đào hoa lãng tử như thế nào đi chăng nữa thì vẫn là một thằng luôn đặt em gái lên trên đầu, còn hơn cả vợ mình dù chỉ là em nuôi.

“Rầm”

Hấn vẫn không ngược đầu lên để xem sự kiện gì xảy ra bởi vì âm thanh đó chỉ có thể là cánh cửa phòng y tế bị đập thẳng cánh mà người làm điều đó là Ken với khuôn mặt tràn đầy lo lắng và hậm hực.

– Nói! Đứa nào?

– Tao.

– Mà? Nó làm gì mà?

– Không gì cả.

– Vậy tại sao?

Lần này thì hấn đã ngược đầu lên nhìn Ken với ánh mắt vô cùng ngây thơ vô (số) tội.

– Sao tao biết!

– Không biết tại sao còn đánh nó ra nông nổi này hả? Mà phải là thằng con trai không hả? Nó là em tao đó, là con gái đó. Mà đánh nó như thế đã rồi đưa nó lên đây còn gọi cho tao. Tao phải đánh mày, tao phải đập mày một trận trả thù cho em tao.

Ken hùng hổ xông vào Win mà không thềm để ý thấy cái mặt ngờ nghệch của thằng bạn đang nhìn mình. Ryan và Fed cũng vừa xuống tới nơi và kịp thời nghe được đoạn đối thoại thì nhào ra cản Ken lại. Một thằng cứ hùng hùng hổ hổ xông vào đòi đánh cái thằng đang ung dung ngồi trên ghế còn hai thằng xanh lét mặt mày nắm áo, nắm tay, lôi cổ cái thằng đang phát tiết kia lại.

Sau một hồi tư duy tự động não thì Win đã hiểu nguyên do vì sao mà thằng bạn mình phát bệnh điên cuồng như thế. Hấn phá ra cười ha hả trước ba khuôn mặt đang dần ra của Ken, Ryan và Fed.

– Tao...hiểu...rồi...

– Mày cười cái gì thằng kia? Đừng tưởng cười là tao để yên ày chuyện này.

– Ha ha ha...Chris...là bị người ta...đánh chứ...ha ha ha...không phải tao...ha ha ha...Tao là...cứu nó. Đau bụng quá!!!

– Ồ...

Nó vẫn lim dim chìm vào giấc mơ tuyệt vời vì được...ăn kem chùa của Bin thì bị những âm thanh náo loạn đánh thức. Hai mắt nhắm chặt từ từ hé mở và...

– Tên hâm nào xổng chuông mà cười cứ như mới té giếng thế?

Win đang cười thì cũng im bật đưa ánh mắt mang hình viên đạn sang nhìn nó cứ như nó vừa đốt nhà hấn xong. Ken, Ryan và Fed thì bật cười trở lại uy hiếp tinh thần đang còn gián đoạn của Win mà cái người cười dữ dội nhất chính là Ken nhà ta, anh cười cứ như chưa bao giờ được cười, cười đến nỗi nước mắt nước mũi cứ bay phèo phèo ra bên ngoài.

Sau một hồi lấy lại tinh thần thì mặt bốn anh chàng đỏ gay lên trong đó ba anh đỏ vì nhin cười còn một anh vì nhin...tức. Hấn không dám làm gì để trả thù bởi vì hấn là một anh hùng. Vâng, anh hùng thì không lựa lúc kẻ thù thất thế mà ra tay, cái đó gọi là ngụy quân tử mà kẻ thù hiện nay là nó đang nằm sải lai trên giường.

Ken nhìn chiếc áo sơ mi đã chuyển sang màu đỏ thẫm mà đau lòng.

– Tụi nó đánh mày như vậy hả? Biết bọn nào không?

– Bị đánh ghen ấy mà.

– “Ai đánh ghen?” Ryan nhí nhảnh xông vào đẩy Ken ra tra hỏi nó.

- Anh hỏi cậu bạn đẹp trai ngồi cùng bàn với mình ý.
 - “Là sao?” Fed hằm hằm lên tiếng hỏi nó nhưng ánh mắt lại chúm chím về phía Win làm hắn tự nhiên run hết cả người.
 - “Là vậy nè. Có một con cá tra nước ngọt mặt mày son phấn lờ lợch chỉ vào em và nói” Nó vừa nói vừa hươ tay múa chân minh họa cho bốn người cùng hiểu “Tao không đồng ý mày suốt ngày lẻo đẻo theo Thiên Vương như một cái đuôi và anh Win là của tao, chỉ một mình tao, mày hiểu chưa. Thế đó”.
 - “Cốp” ... “Cốp” ... “Cốp” ...
- Ryan, Fed và Ken thẳng tay trừng trị Win không thương tiếc vì dám làm công chúa của họ bị đánh ghen thì còn mặt mũi nào của Tứ đại Thiên Vương nữa chứ.

19. Chương 19

Ken nhìn nó rồi nhìn Win, sau đó nhếch miệng cười gian tà làm bọn nó không rét mà run.

- Anh mày có hai câu hỏi, một cho con Chris và một cho cả hai đứa bây.
 - “Mày cứ hỏi” Win vẫn không động đậy, ngơ mặt ra trả lời Ken.
 - Một là tại sao mày có võ lại để tụi nó đánh như thế?
 - “Có võ???” Chỉ mỗi Ryan và Fed đồng thanh thôi bởi vì Win đã thấy nó đánh nhau một trận hồi nãy rồi.
 - “Nó với tao cùng một lò luyện cơ mà” Ken hất mặt lên trời hãnh diện.
 - “Thì tại tụi nó đông quá nên em đánh không lại chứ bộ” Nó giả vờ trả lời với vẻ mặt đáng thương chứ nếu không Ken mà biết nó bị thương trước mà còn do súng đạn gây ra thì không biết sẽ như thế nào nữa đây.
 - “Coi như có lý đi. Vậy câu thứ hai là...” Ken kéo dài ra hòng gây tò mò rồi quay sang nhìn nó, nhìn Win và đích đến cuối cùng là ngay gốc chiếc giường nó đang nằm “Tụi bây giấu gì tao mà dám nắm tay ngay chốn công cộng vậy hả???”
- Nó đưa mắt nhìn xuống tay mình còn Win thì giật mình thả tay nó ra. Hèn gì nãy giờ nó thấy nóng nóng nơi bàn tay mà cũng không để ý. Khuôn mặt hai đứa tự nhiên đỏ gay làm ba anh chàng đứng bên ngoài phá lên cười. Hiếm lắm họ mới có dịp chọc Win nên phải tranh thủ cơ hội chứ nhỉ. Nhưng lại có một người khề nhói đau, ánh mắt không ngừng liếc nhìn nơi bàn tay hai đứa dò xét.
- “Haizzz. Ngài ”tăng băng” của chúng ta biết đỏ mặt rồi kìa” Ken nhìn Win mà cứ ôm bụng cười ha hả không thèm quan tâm đến thái độ đang tức anh ách của bà la xát, tức nó, kể bên.
- Ryan và Fed cùng hắng giọng rồi bốn mắt nhìn nhau đăm đăm, sau đó Ryan vờ ngã vào người Fed còn Fed giang rộng vòng tay ôm lấy Ryan và tranh thủ hít hà mùi...mồ hôi sau trận bóng chuyền trên người Ryan.
- “Chris! Em sao thế này? Đừng làm anh sợ được không? Người em...“thơm” quá! Hix hix” Fed nhin cười và nhin...thở nhìn Ryan...“triu mền”.
 - “Anh Win kì cục quá à! Em không sao đâu, chỉ hơi mệt thôi. Anh bế em lên phòng y tế nha” Ryan cũng ôm chầm lấy Fed tình tứ.
- Rồi Ryan và Fed nắm tay nhau thật “thân mật” và...quay sang xin ý kiến của Ken.
- Ken! Mày thấy tụi tao vào câu lạc bộ kịch của trường được không?
 - Không thành vấn đề.
 - “HAI ĐỨA BÂY CÓ THÔI ĐI KHÔNG HẢ?” Win tức giận đứng bật dậy giậm chân thỉnh thoảng lên đất rồi lách vào giữa Ryan và Fed bỏ ra ngoài làm hai người la oai oái vì dám ngăn cách tình yêu lứa đôi của họ.
- Ra đến cửa rồi hắn còn quay đầu vào nhìn nó làm tim nó đã bình yên nay lại phát bệnh.
- Ngủ đi lát hết giờ anh đưa về.

“Phụt”... “Phụt”... “Phụt”... “Phụt”...

– Tên Trư kia! Em gái tao là ai mà để mày muốn đưa về là đưa hả???

– Anh vừa phải thôi nha, ai cần anh đưa về?

– “Đêm nay...ai đưa em về...?” Fed vừa ngân nga hát vừa quay sang với hai mắt long lanh ngân ngấn lệ nhìn nó làm Win xấu hổ hùng hù hỏ hỏ cất bước đi thật nhanh, sau lưng vẫn âm vang những giọng cười giấu cọt của bọn nó.

Nhưng ai biết rằng trong số những giọng cười như thế vẫn len lõi tiếng thở dài cho số phận của mình. Anh quay sang nhìn nó với ánh mắt triu mến nhưng anh đã đến chậm một bước mất rồi. Nếu anh may mắn hơn Win thì người cứu nó sẽ là anh, người làm nó rung động...có lẽ cũng sẽ là anh.

Quả thật hết giờ là ngoài cửa phòng y tế có bốn bạch mã hoàng tử xung phong làm tài xế đưa nó về, điều đó càng khiến ọi người trong trường thêm ghen tị và ganh ghét nó hơn nữa. Bốn người này muốn nó phải chuyển trường hay sao mà ra chiêu độc quá, đánh vào đòn tâm lý của phụ nữ thì nó hết đường mà trốn.

Đã thế còn bắt nó đi ăn trưa ở nhà hàng đối diện trường, mà còn ngồi ngay cái bàn gần cửa sổ mới ghê rợn. Mọi người ra về cứ ngược mặt lên là thấy bốn anh chàng đẹp trai thay phiên nhau gấp đồ ăn ột con nhỏ xấu xí (theo đầu óc của bọn nữ sinh là thế). Họ đúng là thâm độc, giết người không cần vũ khí, chỉ cần tốn tiền một bữa ăn là xong một mạng người.

Sáng hôm sau đi học thì nó khá bất ngờ khi thấy những người hôm qua đánh nó mặt mày bầm dập trông như có ai tát vào rồi còn quỳ trước cổng trường nữa chứ. Sự kiện này thu hút không những học sinh trong trường mà còn cánh báo chí ngoài đường nữa. Trong số họ có những người là tiểu thư của những gia đình có tiếng tăm trong giới kinh doanh nên đã gây một làn sóng ầm ĩ dữ dội kéo dài cả mấy ngày sau đó.

Hôm nay nó vẫn đi học bình thường nhưng mà trong lòng tự nhiên thấy bất an đến lạ. Bước vào lớp trước những ánh mắt nãy lửa của nữ sinh và tiếc nuối của nam sinh nhưng nó cũng không màng đến cảm nhận của bọn họ mà cứ vút cặp xuống bàn cái rầm rồi gục đầu...đánh một giấc. Tối qua nó thiếu ngủ trầm trọng cộng với việc bị thương chưa lành nên giờ đây vô cùng uể oải.

Cô giáo điệu đà cất từng bước chân như gió thổi khiến cho cả lớp rùng mình trước cái dáng “chuẩn không cần chỉnh” của bà mà nhìn như muốn mưa. Một giọng nói “ấm áp” không kém phần dẻo quẹo cất lên.

– Lớp chúng ta hôm nay sẽ chào đón hai bạn mới.

Cả lớp ai cũng háo hức trừ nó đang ngủ, Ken thì đang cầm Iphone chơi rần rần mỗi, Win không bao giờ để ý đến những chuyện vặt vãnh, Fed thì vẫn chú tâm giáo huấn cho Ryan những chiêu...lừa tình các em gái. Bà cô quay ra phía ngoài cửa nín thở để gây thêm tò mò cho học sinh rồi tiếp tục.

– Hai em vào đi.

Từ ngoài là một nam một nữ song song bước vào khiến mọi người trong lớp cứ ngơ ngác mà nhìn đối tượng, những tiếng than thở quá khích vang lên bên dưới, mặt ai cũng đỏ, tay ai cũng run, tim ai cũng đập (không đập cho chết hả?).

Bạn nam thì cao ráo với mái tóc gọn gàng vuốt keo thẳng đứng càng làm tôn thêm nét lãng tử của mình. Bộ đồng phục với áo sơ mi quần dài và cravat dường như đã điểm tô thêm cho body khá chuẩn của cậu.

Bạn nữ với mái tóc dài đến thắt lưng được buộc gọn gàng thành một chiếc đuôi ngựa phía sau cứ lắc lư theo từng bước đi của mình. Chiếc váy đồng phục ngang đùi đã để lộ ra đôi chân trần trắng hồng không tỳ vết.

– Mình là Trịnh Thanh Bình hay còn gọi là Bin. Rất mong được giúp đỡ.

– Còn mình là Nguyễn Ngọc Thùy Vân, mọi người có thể gọi mình là Suz cho gọn. Rất mong được giúp đỡ

20. Chương 20

Nghe tới hai cái tên khiến lỗ tai nó ngứa ngáy khôn nguôi bèn ngẩng đầu dậy và bắt gặp ngay hai cặp mắt nhìn mình “trều mến”. Nó sững người lại vì cứ nghĩ bọn kia nói giỡn ai ngờ chuyển qua đây vậy mà còn học chung lớp nữa mới khổ. Mà có gì đâu nhỉ? Với thể lực nhà hai đứa nó muốn gì mà chả được trời. Đời khổ rồi.

Thế là Suz và Bin được đặt cách ngồi bàn cuối cùng ở dãy bên kia so với dãy của nó. Từ bên đây mỗi lần nó len lén liếc mắt qua nhìn là có hai ngón tay hình chữ V giơ lên chào. Bao giờ nó mới được thoải mái đây trời?

Chuông reo báo hiệu giờ ra chơi vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Khi nó nhận ra rằng sáng nay mình chưa bỏ gì vào bụng thì chính là lúc xung quanh bàn nó và bàn Bin đã chật kín những người, nam có và nữ cũng có.

Nó lay lay tay Ken như làm nũng.

– Anh Ken! Em đói.

Mọi người xung quanh nghe được, người thì bửu môi khinh bỉ, người thì liếc nhìn, thậm chí có người còn độc mồm hơn.

– Đói thì tự đi mà ăn. Đũa mốc mà chời mâm son.

– Đũa mà đeo chân hạc hả?

– Bộ không có tiền hay sao mà vùi vĩnh anh Ken vậy?

– Đúng là loại con gái trơ trẽn không có liêm sỉ.

Những câu nói đó lọt hết vào tai của Tứ đại Thiên Vương, Bin và cả Suz nữa. Win hai tay nắm chặt để kìm chế cơn thịnh nộ nhưng Ken thì không bao giờ để yên cho những kẻ cả gan dám xúc phạm em gái anh.

– CẤM MIỆNG!!! Từ giờ tôi mà còn nghe ai nói những lời đó với Chris thì tự giác cuốn gói ra khỏi trường ngay.

Win nắm tay nó chen qua đám đông kéo ra ngoài và không quên để lại một câu.

– Nãy giờ ai mở mồm tự giác rút học bạ đi đừng để tôi ra tay.

Ken, Ryan và Fed ngơ ngác nhìn nhau vì lần đầu tiên trong đời họ thấy Win lạnh lùng và tàn nhẫn như thế nhưng rồi với ý nghĩ đáng đời bọn chúng thì cũng đứng dậy đi về phía can-teen mà theo sau là Bin cùng Suz.

Những người vừa phát ngôn thì ngồi thụp xuống đất bù lu bù loa cả lên nhưc cả óc.

Nó một tay cầm bánh mì gặm, một tay ôm hộp sữa hút xùm xụp không màng đến hình tượng. Trong khi đó thì Ryan đang nhìn Suz chăm chăm mà Win và Fed thì vẫn trong tư thế “ngắm” Bin với ánh mắt nãy lửa vì cậu đã “vô tình” lấy khăn lau vệt bánh mì trên miệng nó như thói quen cậu vẫn hay làm với nó và cả Suz.

Sau khi nó đã hoàn thành bữa sáng một cách ngoạn mục thì Win mới lên tiếng còn tay thì chỉ về phía Bin.

– Ai đây?

– “Bạn” Nó không nhìn Win mà ánh mắt vẫn trung thành với đĩa trái cây trên bàn.

– “Trai” Bin tiếp lời và nhìn nó chăm chăm khiến lửa đã bốc nay còn phun cả nham thạch lên đỉnh đầu.

– “Đang mùa đông mà sao ai cũng đổ mồ hôi ướt đầm đìa thế này?” Nó ngây thơ hỏi trong khi tay thì cầm giấy ăn lau trán cho Ken rồi quăng bịch khăn giấy còn lại về phía Bin.

Win không nói gì chỉ từ từ đứng lên nắm lấy tay nó và kéo đi ra khỏi can-teen trước ánh mắt khó hiểu của cả bàn và soi mói của những học sinh còn lại. Fed nhúu mày nhìn bóng nó và Win vừa khuất sau dãy phòng học, anh lại chậm một bước.

- “Thằng này nay sao thế ta?” Ken đưa tay lau mồ hôi hột trên trán quay ngay sang Ryan hỏi.
- “Tao nhớ trong cái lý thuyết tình trường của mày đâu có chiêu này đâu Fed” Ryan ngây thơ bốc miếng ổi bỏ vào miệng nhìn Fed.
- “Chắc chiêu mới. Người ta bảo ‘đi một ngày đàng học một sàng khôn’. Tao sẽ thêm chiêu này vào sách” Fed gật gù cái đầu tỏ vẻ hiểu biết trả lời làm Ryan và Ken phá lên cười ầm ĩ trong khi Suz cùng với Bin chẳng hiểu mô-tê gì tất.

Quay trở lại chỗ nó và Win lúc này. Hấn vẫn nắm chặt tay nó lôi đi về phía sau trường đến nỗi nó phải rên lên một tiếng và cổ tay thì đã hằn lên một vết đỏ rõ ràng.

- Win à! Đau quá!

Nghe nó than, hấn giật mình nói lỏng tay ra nhưng vẫn còn nắm lấy. Hấn xoay người đứng đối diện với nó rồi ngập ngừng hỏi.

- Vết thương...hôm qua...hết chưa?
- Vết thương?
- Ở eo.
- À...Ờ...bị sơ sơ nên khỏi rồi.
- Tại sao lại bị thương?
- Uhm...tê.
- Xạo. Rõ ràng là bị thủng một lỗ khá sâu mà, còn có vết kim may nữa.
- Đâu có. Tại hôm qua sơ ý nên té...rồi đập xuống...ờ...đập xuống bật thêm.
- Vậy sao?
- Ủ.

Cả hai đứa cũng chẳng nói thêm gì chỉ ngồi dựa lưng vào gốc cây ngắm trời ngắm đất ngắm mây bay.

_____Em đang giấu anh chuyện gì sao? Rõ ràng là do súng đạn, đâu phải anh chưa bao giờ cầm súng đâu nên biết rất rõ. Rốt cuộc...em là ai? Chris!_____

Gió hiu hiu thổi càng khiến nó nhanh chóng rơi vào trạng thái vô trọng lượng rồi nó thiếp đi lúc nào không hay trong khi đầu thì tựa vào vai hấn một cách bình yên đến lạ.

Hấn ngắm nó ngủ một lúc lâu, cũng chẳng biết vì sao mà tim cứ đập thình thịch theo từng nhịp thở của nó. Bàn tay vô thức vuốt nhẹ lên bầu má tròn trĩnh rồi vén nhẹ mái tóc của nó qua một bên.

Hấn cúi đầu, cúi thấp nữa, thấp hơn nữa. Môi hấn chạm nhẹ vào môi nó, chỉ là lướt qua khe khàng thôi nhưng hấn cứ như bị cuốn lấy bởi vị ngọt ngào của loại son môi nó đang dùng.

Phải kềm chế bản thân lắm hấn mới dứt ra được nhưng khuôn mặt thì đã đỏ như gấc chín. Hấn đưa tay lên ngực bóp thật chặt để kiềm *** lại nhịp đập của con tim.

Nó thì vẫn chẳng hay biết gì cả nhưng trong giấc mơ nó lại thấy một chàng bạch mã hoàng tử cưỡi ngựa trắng đến lâu đài cổ tích và cầu hôn nó, chàng đặt lên môi nó một nụ hôn ngọt lịm như lời thề trăm năm. Bất giác nó mỉm cười nhưng lại làm tim hấn lỡ thêm một nhịp.

Nó giật mình tỉnh dậy khi ánh nắng rọi thẳng vào mặt khiến nó chói mắt. Nhìn sang bên cạnh thì Win vẫn đang ngủ rất ngon lành nên nó chỉ biết đứng lên nhẹ nhàng kéo đánh thức hấn là bấm dáp. Bất ngờ tay nó bị hấn kéo lại chỗ cũ làm nó mất đà ngã nhào vào người hấn. Cả hai không hẹn mà cùng đổ mặt mày. Tim nó tự nhiên đập nhanh quá.

21. Chương 21

Nó giãy giụa hòng thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc của hắn nhưng càng giãy thì tay hắn càng siết chặt hơn nữa. Hắn mỉm cười khẽ nâng mái tóc mềm mại của nó đưa lên mũi ngửi. Nó thấy hành động đó thì càng giãy giụa bạo hơn nữa còn hai má đã dần dần chuyển màu đậm hơn trước.

- Nằm im đi.
- Anh buông em ra đi.
- Nằm im chút thôi.
- Nhưng...
- Im!!!

Trước uy lực của tên bạo chúa đáng ghét thì nó đành miễn cưỡng nằm im thín thút khiến hắn hài lòng vô cùng vì rốt cuộc nó cũng đã biết nghe lời. Một lúc sau thấy nó vẫn không động đậy nhưng khuôn mặt đã đỏ như gấc chín thì đành phá vỡ không khí ngột ngạt này bằng cách đỡ nó đứng dậy vào kéo tay đi.

- Mình cúp học đi chơi đi.
- Hả? Đi đâu?
- Đi rồi biết.

Không chờ cho nó kịp lấy lại tinh thần, hắn kéo tay nó về phía bờ tường cao đằng sau trường. Nó nhìn hắn ngơ ngác đến lạ. Mặc dù chuyện nhảy qua chỗ này đối với nó dễ như bốc vỏ chuối và bỏ vào mồm nhưng nó vẫn cố ý thử xem hắn sẽ làm sao.

- Anh đỡ em lên trên đó rồi anh nhảy qua, sau đó anh sẽ ở bên dưới đỡ em xuống nha.

Hắn bế sóc nó lên trên tường rồi lấy đà nhảy phóc sang phía bên kia khiến nó giật mình xem rơi xuống. Nếu là nó nhảy cũng không điều luyện được như hắn đâu.

- Em nhảy xuống đi anh đỡ cho.
- Anh nhắm mắt lại đi.
- Tại sao? Nhắm mắt sao đỡ em?
- Nhưng...em mặc váy.
- Ồ...anh quên hì hì. Nhưng em cứ nhảy đi, anh hứa không nhìn đâu hế hế.

Nó lườm hắn một cái rồi buông tay nhảy xuống nhưng không phải chỗ hắn mà là bên cạnh, hắn nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên trong khi nó chỉ mỉm cười.

- Đừng coi thường em.

Hắn lại tiếp tục kéo nó vào công viên chơi mấy cái trò mà đối với nó là chỉ dành cho con nít nhưng phải công nhận một điều là rất thú vị. Nó cứ một mực bắt hắn mua cho cây kẹo bông gòn chỉ để...cầm cho giống với người ta.

Giờ đến lượt nó là người kéo hắn chạy đi hết chỗ này đến chỗ khác, trông nó hơn hở cứ như một đứa con nít lần đầu tiên được đến khu vui chơi. Nhưng cũng chính vì vẻ mặt như thế đã làm hắn thật sự rất vui, chưa bao giờ hắn thấy vui như ngày hôm nay, chắc có lẽ là vì có nó.

- “Kia là gì thế” Nó chỉ tay vào một căn phòng được bao bọc bởi duy nhất một màu đen u ám, phía bên trên đầu treo lủng lẳng thật nhiều đầu lâu, xương người dạ quang phát sáng và âm thanh hú hét ghê rợn từ bên trong phát ra đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người vô tình đi ngang qua.
- “Nhà ma đấy, em dám đi không?” Hắn nhìn nó nở một nụ cười đều giả khiêu khích.
- “Đi chứ, đi chứ. Em thích mấy trò rùng rợn này lắm nè” Nhìn nó hơn hở ra mặt mà tự nhiên hắn thấy lạnh sống lưng.

Nó nắm tay kéo Win vào nhà ma cái vèo không kịp cho hắn suy nghĩ là có nên vào hay không nữa. Tiếng đàn rùng rợn càng làm cho nó thêm phần hứng thú và náo nức trong khi Win thì đang lảng lảng khi được nó nắm tay.

Chợt một con ma mặt nguyên bộ đồ trắng toát, mái tóc dài xõa che kín cả khuôn mặt không biết là nam hay nữ nhảy ra (ma mà cũng phân biệt giới tính nữa). Mọi người đi đằng sau thì chỉ biết la làng hoặc ôm chầm lấy người bên cạnh mà bầu mà víu. Chỉ có nó là hơi khác người một chút, Win vẫn đang quan sát mọi cử chỉ của nó một cách khá ngạc nhiên, lần đầu tiên hắn thấy một đứa con gái không biết sợ là gì như nó.

Nó nghiêng đầu sang phải thì con ma cũng nghiêng sang theo, nó lại nghiêng đầu sang trái thì con ma vẫn tiếp tục lặp lại hành động ngô ngố của nó. Đột nhiên nó đưa tay vén mái tóc con ma sang hai mang tai để lộ ra một khuôn mặt trắng không tì vết bởi...olay total effects, một dòng máu đỏ chảy dài trên khóe miệng mà theo nó là do son nước hiệu LipIce với hai bên mắt đang lò ra trông rất ghê gớm.

Nó cũng khẽ giật mình nhưng lí do chỉ vì những tiếng chói tai vang lên sau lưng khi họ được diện kiến dung nhan “tuyệt trần” của mỹ nữ đến từ âm phủ. Con ma dường như biết rằng sức hút của mình không được mãnh liệt so với nó bèn tiến lại gần, tiến gần hơn nữa cho đến khi đối diện với khuôn mặt nó chỉ còn cách chừng 5cm thì dừng lại ngắm nhìn nó với đôi mắt ngây dại.

Thông thường theo kịch bản thì nhân vật nữ chính sẽ tung một cú phi cước vào nơi bí hiểm của con ma để chạy thoát thân nhưng trong hoàn cảnh này người xử lý con ma ấy chính là ngài Win đẹp trai đang ghen lồng lộn lên kể bên.

Hắn nắm mái tóc của con ma giật ra khỏi khuôn mặt của nó thì...đầu một nơi mà tóc một nơi khiến dân tình phía sau càng thêm hú hét chạy tán loạn. Sau đó hắn vung “đôi gót ngà” của mình vào bụng con ma làm nó văng ra xa vài mét nằm chổng vó dưới đất, phải hơn một lúc sau con ma mới lồm cồm bò dậy, vợ vội mớ tóc giả chạy bán sống bán chết ra ngoài bằng cửa thoát hiểm mà bên tai nó vẫn còn nghe loáng thoáng tiếng chữ.

– Mẹ kiếp! Buổi tối kiếm được có mấy chục ngàn mà cũng bị đập. Dân tình giờ hết sợ ma rồi còn mở cái nhà ma này chi cho tốn bông băng thuốc đỏ của tui vậy nè trời?

Nó nhìn Win và ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hắn nắm chặt lấy tay nó lôi đi tiếp vào phía trong trước ánh mắt ngỡ ngàng của bác bảo vệ đang đứng nơi cửa thoát hiểm và những tia nhìn ngưỡng mộ cùng bội phục của mọi người đang theo phía sau.

Đi được thêm một đoạn thì nó gặp một chiếc quan tài bằng gỗ có dát những miếng thỏi vàng nặng màu vàng. Nó gỡ tay Win ra rồi lao về phía đó ngồi chồm hổm quan sát đối tượng và tay ông ngừng...gỡ từng miếng bỏ túi mang về nhà chơi.

22. Chương 22

Đột nhiên chiếc quan tài bật mở lên khiến nó giật mình ngã nhào ra phía sau. Win quát quát chạy lại đỡ nó đứng lên xuýt xoa hỏi xem nó có đau ở đâu không. Nhưng trong quan tài đột nhiên có một người mặt áo choàng đen ngồi bật dậy nhìn hai đứa chằm chằm. Đôi mắt, khuôn mặt cùng với chiếc răng nanh khiến nó liên tưởng đến nhân vật Dracula trong vài bộ truyện ma trên mạng Suz thường hay xem lúc về khuya.

Dracula nhảy ra khỏi quan tài và tiếp tục nhảy cóc về phía nó cứ như cương thi bên Trung Quốc, giờ thì nó đang hoang mang về xuất sứ của con ma này đây.

Hắn thấy Dracula cứ nhắm nó mà đuổi thì lại tiếp tục bực bội bèn tặng cho kù cậu một cước bay thẳng vào trong quan tài bất tỉnh nhân sự. Nó còn thiện lương hơn chấp tay thành hình chữ thập hướng về nhân vật đang nằm “chèo queo” mà cầu siêu.

– Amen! Đi thông thả.

Những người vẫn đi đằng sau nó từ nãy đến giờ thì đổ mồ hôi hột nhìn hai người, bọn họ tiếp tục theo nó không phải vì ngấm ma mà là...xem người đánh ma.

Win bật cười trước thái độ dễ thương cứ như trẻ con của nó rồi hắn tiếp tục nắm chặt lấy tay nó kéo đi như đó là điều nó dĩ nhiên nó phải cho hắn cái quyền được làm.

Những khúc tiếp theo thì không có gì xảy ra chỉ toàn là hình nộm nên nó đã không còn hứng thú nữa rồi. Chắc là những con ma còn lại đã kháo nhau rằng trong đây có “hiệp sĩ” nên đã tranh thủ rút lui tránh ình một kiếp nạn.

Đột nhiên từ đâu một vài con ma thả mình bay trên đầu và đưa tay nắm chân nắm tay khiến mọi người tung nhau chạy toán loạn. Nó và hắn bị lạc nhau từ đó.

Nó đang loay hoay tìm kiếm bóng hình của hắn trong đám đông dưới ánh sáng mờ nhòe của những bóng đèn led nơi góc tường. Hơi ẩm bàn tay vẫn còn đây đột nhiên biến mất khiến nó cảm thấy hoang mang vô cùng. Không biết từ lúc nào nó đã quen với việc bàn tay nhỏ bé của mình luôn được bảo hộ bởi một bàn tay to hơn, rắn chắc hơn và ấm áp hơn rất nhiều. Tự nhiên nó thấy cay cay sống mũi, hai mắt dần đỏ hoe lên. Không phải vì nó sợ ma mà do nó thấy hoang mang, nó sợ hắn sẽ lại bỏ rơi nó như ba mẹ nó đã từng.

– Win! Anh đâu rồi?

Nó gọi hắn trong tuyệt vọng, mọi người dần dần đuổi nhau chạy ra ngoài bằng lối thoát hiểm còn nó vẫn cứ đứng im như thế. Bản thân nó có thể ra ngoài chờ hắn nhưng nó lại lo rằng hắn tưởng nó chưa ra sẽ vẫn ở lì trong đây tìm kiếm. Không hiểu sao nó lại tự tin rằng hắn nhất định sẽ tìm ra nó. Nó tin hắn.

Một người vội vàng chạy và va phải nó khiến người nó chao đảo và dần ngã xuống đất. Nhưng ngay khi cơ thể chuẩn bị chạm đất thì một vòng tay ấm áp đã ôm gọn nó vào lòng như chỗ che, như bảo vệ. Hương thơm trên người không lẫn vào đâu được, một mùi hương quen thuộc khiến nó thấy yên tâm. Nó vòng tay mình ôm lấy thắt lưng hắn và dụi mặt vào khuôn ngực vạm vỡ hít lấy hít để hương vị trên người hắn.

Cơ thể hắn căng cứng trước hành động của nó nhưng hắn không đẩy nó ra mà trái lại, hắn còn thấy quyến luyến cái ôm ngọt ngào mà nó đã trao.

– Ngoan nào, anh xin lỗi đã để em một mình. Anh đưa em ra ngoài nha?

Nó không nói gì chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Hắn đưa nó ra ngoài bằng cửa thoát hiểm và đỡ nó ngồi xuống một chiếc ghế đá gần đó.

– Em ngồi đây để anh đi mua nước.

Hắn quay người bước đi nhưng bàn tay ai đó vẫn nắm chặt lấy không muốn buông ra. Hắn nhìn nó tỏ vẻ khó hiểu trước khuôn mặt đang đỏ gay vì mắc cỡ.

– Em...đi với anh.

Nó đứng lên và đi theo hắn nhưng đôi tay vẫn không hề buông khỏi nhau. Hiện trạng bây giờ là hắn đi đằng trước, nó lèo đèo theo sau với khuôn mặt vẫn cúi gầm xuống đất như đang mò kim cương nên không thể nào thấy được nụ cười đầy mãn nguyện của hắn. Không phải nó không mệt đâu, chỉ tại vì nó đang quyến luyến sự ấm áp nơi bàn tay rộng lớn của người đằng trước mà thôi. Phải chăng nó đã cho phép hắn bước vào cuộc sống của mình như một người thân, một người quan trọng, một người mà nó sẽ bảo vệ bằng tất cả sức mạnh của mình đối lại là sự quan tâm, chăm sóc từ hắn.

Nó về nhà trong tình trạng “sức cùng lực kiệt” và hai mắt như muốn díp cả lại. Ló đầu ra khỏi chiếc xe thuộc hãng Porsche nổi tiếng của Win mà dừng đầu hết ba cái chưa kể húc cả cái bo đỳ vào cánh cổng to đùng rồi còn vấp chân bởi tấm thảm da báo trước cửa phòng khách lẫn quay một vòng điệu nghệ.

Mệt là cảm giác đầu tiên nó nhận ra, thứ hai là buồn ngủ và sau đó là hai chân như muốn rụng rời. Nó phi nước đại lên phòng đánh tắm rửa rồi một giấc đến sáng hôm sau. Hôm nay nó ngủ thật ngon, cảm giác thật ấm áp như bên cạnh lại có thêm một thiên thần tung cánh che chở cho nó.

Sáng hôm nay nó dậy trễ cũng như mọi ngày khiến bác quản gia già lại lần nữa móc tiền túi ra mua kẹo ngâm thông hòng do trải qua giai đoạn khổ sở khi gọi con sâu ngủ dậy.

Nó gật gà gật gù đi vào lớp trước ánh mắt khó hiểu của mọi người trong khi Ken và Win hứ hời hợt leo đèo theo đằng sau canh lúc nó vấp mà chụp cho kịp.

Nó chân trước đá chân sau mò vào bàn Suz ngồi sụp xuống tiếp tục nhắm mắt. Win cứ nín nín vấy áo nó kiu nhắm chỗ nhưng một khi nó ngủ thì dù trời sập cũng thế mà thôi.

Bin cùng Suz vào nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mắt mà mỉm cười vô cùng...đê tiện.

– Thôi thì Suz qua ngồi với Win đỡ đi để tui canh chừng vợ yêu quý cho.

– “Never” Không những Ken và Win đồng thanh mà giờ đây còn có giọng nói của Fed xen vào khiến mọi ánh mắt xung quanh đổ dồn về phía kẻ bao đồng.

– “Tụi bây...nhìn tao làm cái gì? Tao chỉ...bảo vệ vợ cho bạn thôi. Ừ đúng rồi! Chỉ thế thôi” Fed đưa tay gãi gãi đầu ấp úng biện minh cho hành động lạ lùng của mình.

Tuy ngoài miệng nói là như thế nhưng mấy ai biết được rằng tim anh đang đau lắm, vô cùng đau, anh cũng chả biết tại sao mình lại như thế nữa. Dẫu biết bản thân mình có thể cạnh tranh công bằng với Win, thằng bạn chí cốt của mình, nhưng sao anh lại không đủ dũng khí để làm điều đó. Anh tự trấn an mình rằng số phận của hắn không sung sướng như mình hay bất cứ thiếu gia nào khác nên hắn xứng đáng nhận được tình yêu của nó.

Anh biết rằng bản thân mình không thể đánh mất tình bạn bao năm qua chỉ vì một cô gái mà trên đời này thiếu gì người đặc biệt như nó có thể làm tim anh rung động (chưa chắc nha anh!!!). Nhưng anh lại không biết một điều rằng dẫu anh có làm như thế nào đi nữa thì trái tim nó đã hoàn toàn trao cho hắn mất từ lâu lắm rồi và anh sẽ chẳng bao giờ có được cơ hội cùng nó bước đi trên con đường đời vô cùng dài và khó đi từ này về sau nữa.

– “Thì tụi tao có nói gì đâu mà mày phải biện minh như thế?” Ken nhìn Fed hồ nghi.

Trong khi mọi người chú tâm vào hình ảnh người con trai nổi tiếng với những chiêu sát gái tài tình đang đứng ba hoa múa may vì một người con gái thì Win đã nhanh tay ẵm nó về chỗ mình trước ánh mắt tò mò của nam sinh và ghen tị lẫn tức tối của nữ sinh trong và ngoài lớp. Nó vẫn cứ thế, bình yên trong lòng hắn đánh một giấc dài mà vẫn không biết rằng mình đã nổi tiếng kể từ đây (chị nổi tiếng lâu rồi đấy ạ!).

Win đặt nó ngồi dựa vào vai mình và cố gắng làm sao cho nó có một tư thế thoải mái nhất để...ngủ. Nó chếp chếp miệng như một thói quen vẫn diễn ra khi ngủ ở nhà khiến hắn đờ người trước cử chỉ rất là...vô cùng...cực kì dễ thương của nó.

23. Chương 23

Giáo viên bước vào lớp giảng bài như thường lệ nhưng vẫn không màng đến sự ngủ nghỉ không biết đời đất của nó bởi một lẽ dĩ nhiên xung quanh nó chính là Tứ đại Thiên Vương, minh tinh toàn trường hiện nay. Trừ phi bản thân muốn mất việc về hưu sớm mới dám công khai khiêu chiến với một trong bốn người bọn họ.

Đến tận lúc đánh trống ra về nó mới uể oải tỉnh dậy không quên ngáp ngáp ngáp dài thỏa mãn một giấc ngủ vô cùng bình yên của mình trong suốt năm tiết học cực khổ của đời học sinh.

– “Tao thấy mày làm heo được rồi đó” Suz nhanh chân bước về phía con bạn yêu vầu và nhìn nó với ánh mắt khinh thường thường ngày vẫn nhìn sự việc xung quanh mình.

– “Kiểu này trưa nay sao bà ngủ được nữa hả?” Bin cũng không ngoại lệ nhìn nó ngán ngẩm khi suốt năm tiết cực hình mình phải cắn răng chịu đựng ngồi trên lớp còn nó lại phè phỡn lăn đùng ra bàn ngủ thật sung sướng.

– “Thì sao? Hồi nãy tui ngủ bù cho buổi tối hôm qua chứ đâu liên quan gì đến trưa nay?” Nó bình thản trả lời trong khi ánh mắt mọi người đổ dồn vào hình ảnh con heo thứ thiệt đang hiện diện trong lớp.

Nó đứng dậy mặc cho rất nhiều ánh mắt “ngưỡng mộ” đang chĩa về phía mình, uốn ** thân hình cho đỡ mỏi rồi xách cặp đi thẳng ra khỏi lớp không thèm quan tâm đến những tiếng gọi í ới đằng sau của cả lũ.

Nó lăn lông lốc trên chiếc giường dài 2m mà cứ tưởng trái bóng đang bay trên sân vận động. Lăn qua lăn lại không thấy thoải mái được mà nó vẫn cứ lăn. Nếu việc này có thể giảm cho nó tí mỡ nào cũng đỡ, nhiều khi còn khiến cho chiếc giường đáng thương rút ngắn đi tuổi thọ.

Điện thoại reo vang bài “Wish you were here” của Avril Lavigne quen thuộc cắt đứt mọi hành động của nó cũng là giây phút cứu nguy cho tính mạng của chiếc giường tội nghiệp.

– Tao nghe đây!

–

– Ở cái con này nay lạ. Tao không bình tĩnh thì chẳng lẽ ông Bin bình tĩnh chắc?

–

– Rồi! Nói lẹ đi.

–

– Ủ. Cái trang có mã bảo vệ kín của Angel đúng không?

–

– Mà làm tốt lắm, phải đưa cho tổ chức thì mới phân tích nhanh chóng được chứ. Nhiệm vụ này ba đứa mình theo bao nhiêu năm nay mà vẫn chưa được gì hết đó.

–

– Trần thị? Không phải là công ty trá hình của Angel sao? Nếu vậy thì tên đó cũng sẽ là chủ nhân tương lai của chúng phải không?

–

– Tổ chức...sẽ cử người đến chứ?

–

– Ok. Quyết định vậy đi.

–

– Bye.

Giải thích:

– H&Đ: tập đoàn kinh tế tài chính có vị trí rất quan trọng trên thị trường trong nước và thế giới do chủ tịch Hoàng Thùy Nhất Trung lãnh đạo.

– Secret: tập đoàn trang sức đá quý hùng mạnh của gia tộc họ Nguyễn.

– Real of King: tập đoàn thời trang nắm trong tay rất nhiều bộ thiết kế gây sững sốt toàn thế giới những năm qua do chủ tịch họ Trịnh đứng đầu.

Cúp điện thoại, nó ngã lưng xuống giường nhìn lên trần nhà đầy những ngôi sao dạ quang phát sáng. Đôi môi nó khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười hoàn mỹ đầy vẻ châm biếm.

_____Con sắp tìm ra hắc rồi ba mẹ ạ!_____

Nó vận một chiếc đầm dạ hội màu trắng với tà váy ngang đầu gối được điểm xuyến bởi vô số hạt trân châu cùng với hạt cườm lông lánh càng làm tăng thêm vẻ tinh khôi của bản thân người mặc. Chiếc eo được chít sát vào thân bởi một thắt lưng da đen bóng cùng màu với đôi giày cao gót và chiếc cài tóc trên đầu nó. Mái

tóc xõa dài ngang vai được uốn lộn tung bay theo từng đợt gió thoảng qua khiến nó càng trông giống như một nàng công chúa quý tộc của nước Pháp quyền quý.

Nó bước xuống nhà khoát tay ông ra xe để đến dự tiệc của tập đoàn Trần thị và cũng là đi làm nhiệm vụ khá quan trọng do tổ chức yêu cầu. Ngoài nó, Suz và Bin ra thì còn rất nhiều nhân vật được tổ chức cài vào nhân viên phục vụ của nhà hàng nơi đó và những quan khách đến dự tiệc. Họ có nhiệm vụ là bảo vệ và hỗ trợ cho ba bọn nó tiếp thu thêm nhiều thông tin có giá trị về Angel.

Chiếc limo màu cánh gián yêu thích của ông nó đỗ trước một nhà hàng lớn nhất thành phố thuộc hệ thống nhà hàng khách sạn nằm trong “top” hàng đầu thế giới về sự sang trọng, quý phái và cung cách phục vụ. Nó bước xuống cùng với ông khiến mọi người xung quanh đều phải ngẩng nhìn vì đây là lần hiếm hoi duy nhất công chúa nhà họ Hoàng xuất hiện trước đám đông. Nếu không phải vì nhiệm vụ đợt này thì còn lâu nó mới cùng ông đi dự ba cái tiệc tùng chỉ dành cho những gia đình quý tộc này.

Win đã nhìn thấy nó, hần vẫn say đắm nhìn người con gái trước mặt, vẫn thủy chung với khuôn mặt lạnh lùng của một trang nam tử cần có nhưng ánh mắt tràn ngập trù mến chỉ dành cho riêng mình nó – Hoàng Thùy Yến Nhi hay còn có cái tên là Chris.

Bin và Suz tiến lại nhìn nó mỉm cười như ba người bạn đã lâu không gặp. Nó và Suz mỗi người một bên khoát tay vào Bin khiến cho những chàng trai xung quanh giương ánh mắt ghen tị găm vào cậu, dù biết nhưng cậu vẫn mỉm cười vì hiếm khi hai bà hoàng của Death lại dịu dàng thướt tha trong những bộ váy thu hút lòng người như thế này.

24. Chương 24

Cả ba tiến về phía Ken, Win, Fed và Ryan đang đứng, tứ đại Thiên Vương mà không có mặt là một tổn thất không nhỏ cho bữa tiệc lần này. Họ chính là những vị doanh nhân tài giỏi nhất, trẻ tuổi nhất Việt Nam, cũng chính vì điều đó mà ai ai có con gái đều đưa chúng đến đây với hi vọng tiểu thư nhà mình sẽ được lọt vào mắt xanh của một trong bốn người cũng đủ khiến danh tiếng và tiền tài của mình một bước lên mây.

– “Hi mọi người” Nó mỉm cười hướng bốn người chào hỏi rồi đảo mắt nhìn Ken “Anh tranh thủ vớt một em đi nếu không là phải rước con Kim Thư nhà em thì hỏng cả đời trai đó”.

Câu nói của nó làm mọi người phá lên mà cười còn Ken thì bí xị cả mặt.

– “Lấy con đó chẳng thà anh lấy em. Dù sao hai chúng ta cũng đâu cùng huyết thống” Ken vẫn bình thản nhìn nó nói lên ý nghĩ của mình mà không thêm để ý hai con mắt đang ngùn ngụt lửa giận.

– “Mày nói cái gì?” Win sững người sau khi nghe câu phát ngôn của thằng bạn mình bèn hướng Ken mà đấm mà đá không màng đến hình tượng.

– “Lấy anh chẳng thà em lấy lão Bin ẻo lả kẻ bên” Nó nhún vai nhìn Bin nói chỉ để xua đi cái ý nghĩ điên rồ đang dần hình thành trong đầu anh nuôi của mình nhưng vẫn không ngờ hai con mắt đỏ lừ đã chuyển từ Win sang...Suz.

– “Mày lại nói cái gì?” Suz giắt tay nó ra khỏi Bin rồi kéo cậu về phía đằng sau nhỏ khiến lòng cậu dấy lên một nỗi ám áp nhưng “Ai ày có ý nghĩ táo bạo đó với thú cưng của tao?”

“Ầm”...

Trời tuy âm u nhưng không hề có lấy một giọt mưa mà bên tai Bin vẫn nghe âm thanh sét đánh đùng đùng như đìm cậu từ thiên đường xuống địa ngục. Khói đã bốc lên đầu trước những nụ cười chế giễu của bọn nó, Bin tức giận quay mặt đi không thêm nhìn Suz làm nhỏ tự nhiên thấy tức cười trước cái tính trẻ con lâu ngày không bỏ trong cái vẻ ngoài lạnh lùng của Bin.

Một lúc sau thì nó đành phải chuyển đối tượng sang khoát tay với Ken để nhường vị trí vinh quang bên cạnh Bin cho Suz để nhỏ xua tan đi cơn bức bối trong lòng cậu. Cả bọn chia nhau ra đi chào hỏi những người quen từng là đối tác của mình trong giới kinh doanh.

Chợt một bàn tay đập lên vai nó khiến nó, Ken cùng Win quay đầu lại nhìn. Một anh chàng tóc vàng người nước ngoài trông rất đẹp trai theo kiểu quyến rũ hấp hồn người khác nhìn nó mỉm cười thân thiện nhưng có trời mới biết rằng nó chả biết anh ta là ai và nó cũng chỉ mỉm cười đáp trả cho có. Ai biểu cả ngày đều sống với trai đẹp đã khiến nó hoàn toàn miễn dịch.

– Hello Chris. Do you remember me? (Chào Chris. Em có nhớ anh không?)

– I’m sorry. My memory’s very bad. Can you tell me who you are? (Em xin lỗi. Trí nhớ của em rất là tệ. Anh có thể nói với em anh là ai không?)

– I’m John. You and I used to sign an important contract in Paris last year. I always miss you because you caused me a strong impression. (Anh là John. Anh và em đã từng ký một hợp đồng quan trọng ở Paris năm ngoái. Anh luôn nhớ em vì em đã gây cho anh một ấn tượng khá mạnh)

– Oh. I see. Nice to meet you. (Oh. Em hiểu. Rất vui được gặp anh)

– Me too. Can you dance with me? (Anh cũng thế. Em nhảy với anh chứ?)

Win nhăn mặt nhìn nó như ra hiệu không được nhưng nó vẫn không thèm nhìn về phía hắn khiến hắn đâm bức tức trong lòng.

– I’m sorry. She is my girlfriend and I don’t allow her to dance with you. (Xin lỗi. Cô ấy là bạn gái của tôi và tôi không cho phép cô ấy nhảy với anh)

Nó và Ken không hẹn cùng hét lên.

– Ai là bạn gái của anh/mày?

Mặt John giờ đây nhăn còn hơn khi ăn ớt, anh chưa bao giờ bị bất kỳ một cô gái nào từ chối trước sức hút của mình mà nay nó là người đầu tiên mà còn bị chính bạn trai của nó chửi vào mặt nữa chứ.

– Is he your boyfriend? Oh I’m sorry. Don’t misunderstand me. If you don’t dance with me, I will greet my friends. See you later, Chris. (Anh ta là bạn trai em à? Oh xin lỗi. Đừng hiểu nhầm ý anh. Nếu em không nhảy với anh được thì anh sẽ đi chào hỏi những người bạn của mình vậy. Gặp em sau nhé Chris)

– Ok. See you. (Vâng. Gặp anh sau)

John vì sĩ diện của mình mà tìm cách bỏ đi trong khi mặt Win thì hớn hờ hắn ra còn Ken cứ nhìn nó tủm tỉm cười như trêu người người khác.

– Em làm gì mà thằng bạn anh nó ăn giấm chua ghê vậy?

– “Ai biết. Chắc tại mang thai rồi nên mới thèm chua” Nó nhún vai trả lời.

– Ai mang thai? Làm ơn mắc oán mà, rõ ràng là anh giúp em thoát khỏi cái tên lằng nhằng màu mè đó để giữ hình tượng mà không thèm cảm ơn còn chửi anh nữa chứ.

– “Chứ không phải là mày không muốn à?” Ryan từ đâu đến đưa cho nó một ly nước cam sảng sảng rồi khoát vai Ken nói với vẻ cười cợt.

Win què độ bèn xoay người bước đi, người ta nói không sai, người Việt Nam què rất dễ biết. Ở đây bọn nó chỉ biết ôm bụng mà cười trước thái độ đó của hắn. Fed sau một hồi tán tỉnh các em gái cũng tiến lại chỗ bọn nó và hỏi chuyện gì đã xảy ra mà làm Win mặt đỏ như gấc bỏ đi giống như chạy vào bên trong hậu trường. Ken kể lại toàn bộ cùng với diễn viên múa minh họa là Ryan càng khiến cho câu chuyện thêm sắc mùi kiêu hiệp.

Nó xoay người tìm kiếm hình bóng của Bin và Suz trong đám đông, hai người họ đang đứng ở góc khuất trao đổi gì đó với một vị khách nhưng nó biết ông ta chính là người trong tổ chức được cử đến để giúp ba đứa thực hiện nhiệm vụ hoàn hảo.

Nó tiến lại nhìn ông ta mỉm cười và vẫn đứng yên uống nốt ly nước cam của Ryan đưa rồi nhân lúc ông ta đi khỏi nó mới quay sang hỏi Bin để biết thêm về tình hình của cả đội.

- Mọi chuyện sao rồi?
- “Hàng rào bảo vệ rất kín, vũ khí tối tân khắp nơi. Tao nghĩ đợt này không tổ chức nào dám ra tay đâu” Suz nâng ly rượu lên nốc cạn khiến nó nhăn mặt. Nhỏ không biết rằng nó khó chịu vì ly rượu của mình hay vì câu nói đó.
- “Rõ ràng vũ khí để rất hở hênh nhằm thông báo ọi người biết mọi chuyện đây mà” Bin cũng xen vào nhưng ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc về phía sân khấu.

25. Chương 25

Chợt ánh sáng tắt hẳn chỉ để lại những bóng đèn có màu vàng nơi chính giữa hội trường nhằm tô điểm thêm sự rực rỡ của người đứng trên sân khấu lúc này. MC là một anh chàng cao ráo trông rất điển trai với bộ vest đen, cravat sọc đỏ đen và mái tóc được vuốt keo gọn gàng. Anh ta cất chất giọng trầm ấm của mình lên để gây sự chú ý của mọi người.

- Xin chào các quý vị và trân thành cảm ơn mọi người đã có mặt hôm nay. Tập đoàn Trần thị chúng tôi đã trụ vững trên nền kinh tế của Việt Nam lẫn thế giới hơn 10 năm và bây giờ chúng tôi tổ chức buổi tiệc này để giới thiệu ọi người biết về sự có mặt của thiếu gia, người sẽ nắm giữ toàn bộ tập đoàn trong tương lai. Xin mời thiếu gia Trần Hoàng Khánh Duy.

Nó ngược mặt nhìn lên sân khấu mà tay cầm ly nước cứ run lên từng hồi. Nó có nghe lầm không? Không thể nào là Win được.

Win tươi cười bước lên sân khấu nhưng ánh mắt vẫn trung thành hướng về phía nó. Hắn thấy nó có vẻ nhợt nhạt thì tự nhiên đâm lo nhưng khi nghĩ lại chắc do trời tối quá nên hắn nhìn nhầm. Hắn sẽ cố gắng hoàn tất bài diễn văn này sớm để xuống dưới và xem nó như thế nào.

Bin và Suz cũng không thể ngờ Win chính là người thừa kế tập đoàn Trần thị, tức là con trai của kẻ đã giết hại những người thân ba đứa bọn nó. Cả hai quay sang nhìn nó với ánh mắt lo lắng xen lẫn sự đồng cảm. Suz tiến lại đặt một tay lên vai nó như truyền một chút sức mạnh nhỏ nhoi cho con người yếu đuối là nó.

Nó không dám nhìn lên phía sân khấu nữa, nó nhắm mắt lại tịnh tâm một chút rồi mở bừng hai mắt để đối diện với sự thật. Người nó vẫn cứ rung lên từng chập, nó thấy mình dường như đã mất một cái gì đó vô cùng quý giá chỉ trong một phút giây ngắn ngủi và nó không còn cách gì có thể níu giữ được.

Cuộc sống không nhiều thứ quan trọng nên nó sẽ hi sinh cả tính mạng để giữ lấy được thứ quan trọng đó về mình. Nhưng có lẽ lần này nó đã thua, thua thật rồi. Cho dù nó có mất mạng vì tổ chức, vì ba mẹ, vì trả thù thì nó vẫn sẽ mất hắn.

Nó tự giạt mình vì cái ý nghĩ đó, từ bao giờ mà nó đã cho phép hắn là của nó mà giờ đây nó lại nói là nó mất hắn? Nó không biết gì nhưng nó biết chắc một điều rằng, hắn đã có một vị trí không nhỏ trong trái tim nó và nó cần suy nghĩ thật kỹ về mọi chuyện giữa nó và hắn.

Nó cần một khoảng lặng để nghe con tim mình mách bảo.

Đặt ly nước cam xuống chiếc bàn đằng sau lưng một cách ngập ngừng, nó quay sang nói với Suz.

- Tao về trước. Phần còn lại hai đứa bây lo dùm tao. Nhớ cẩn thận, có gì thì gọi tao quay trở lại.
- Ừ. May về cẩn thận. Ngủ một giấc sẽ khỏe.

Liệu ngủ một giấc có thật sự khỏe đối với nó? Giá như nó có thể làm được điều đó thì giờ đây nó đã không bị ám ảnh bởi những cơn ác mộng khi đêm về.

Tranh thủ lúc không ai chú ý về mình, nó lao nhanh ra ngoài, bắt đại một chiếc taxi đang dừng nơi lề đường. Vẫn không đưa địa chỉ cụ thể nơi nó muốn đến mà chỉ kêu bác tài xé cứ đi thẳng. Gục đầu lên kính xe và nhìn ra phía bên ngoài bầu trời vẫn âm u một màu xám xịt như đang đón chờ một cơn mưa đầu mùa.

Từng đôi từng đôi đi bên nhau hạnh phúc, tay nắm chặt tay, tuy che cùng một chiếc ô mỏng manh nhưng nó vẫn thấy họ sao mà ấm áp quá. Chẳng bù cho nó tí nào, ngồi trong một chiếc xe bốn bên bít bùng không hề nhiễm bất cứ một hạt bụi nhưng nó vẫn thấy lạnh, cái lạnh đang lan tỏa vào trong tim.

Nó thật muốn hơi ấm của bất kỳ ai đó có thể sưởi đi trái tim đang dần đóng băng của nó lúc này, để nước mắt nó không được rơi một cách lãng phí.

Xe chạy...chạy...và vẫn cứ chạy...

Nơi xe đang đi qua chính là hồ Nguyễn Vọng và nó còn nhớ...

- Đây là đâu mà đẹp quá vậy ba?

- Đây là nơi mà mọi người vẫn hay gọi là hồ ước nguyện đó con.

- Vậy con được ước không?

- Tất nhiên, con chỉ cần lấy một đồng xu, nắm chặt nó trong tay rồi thật tâm ước điều mình mong muốn, sau đó con hãy ném ra thật xa.

- Tại sao phải ném thật xa hả ba?

- Vì con ném càng xa thì tỉ lệ điều ước đó thành hiện thực càng cao chứ sao.

- Vậy con sẽ ước rằng cả nhà chúng ta sẽ mãi bên nhau thật hạnh phúc nha ba.

- Sao con không để dành nó để ước điều gì đó ỉnh, dù sao cả nhà chúng ta vẫn sẽ mãi hạnh phúc bên nhau mà.

- Nhưng mẹ nói hạnh phúc mong manh dễ vỡ lắm, giống như thủy tinh ấy.

- Nó chỉ mong manh khi nào con không biết nắm lấy thôi, còn nếu con biết cách giữ thật chặt thì làm sao nó vỡ được.

- Cho con xuống chỗ này đi chú.

Bác tài xé rất ngạc nhiên trước vị khách lạ đời của mình nhưng vẫn tắt xe sát vào lề và dừng lại cho nó bước xuống, ai biểu đối với ông khách hàng là thượng đế làm chi.

Nó xỏ đôi bàn tay lạnh ngắt của mình vào túi chiếc áo khoác ngoài lúc nãy chộp được của Suz và lững thững bước đi trong cơn mưa rả rích. Mưa hồi hã, mưa xối xả, mưa như trút nước nhưng nó vẫn ngẩng cao đầu cho từng giọt mưa hắt vào mặt thật rất như có ai vừa mới tát mình, gió vẫn gào thét bên tai như đang đòi nợ.

Nó thích cái cảm giác này, cái cảm giác như nó đang chống chọi lại tự nhiên, như phá tan sức mạnh của gió, như cản lại sự mạnh bạo của mưa, như để nó chấp nhận một sự thật rằng Win...chính là con trai của kẻ thù, của người đàn ông đã đan tâm cướp đi điều ước của một đứa trẻ con về sự hạnh phúc, cướp đi gia đình nó chỉ bằng hai phát súng đơn giản như ông ta đang chơi một trò chơi rượt bắt.

Nó chột giật mình khi thấy những giọt nước mưa đã vô tình rơi vào khóe miệng sao...mặn quá. Nó đưa tay miết nhẹ lên môi, sờ lên mặt rồi khẽ mỉm cười, một nụ cười chua chát khi những ngón tay đó đã cảm nhận được rằng đâu là nước mưa và đâu là...nước mắt.

Một cô gái với chiếc áo dạ hội màu trắng tinh khiết đang đi trong cơn mưa, khuôn mặt lạnh băng như không cần thể gian quan tâm đến bản thân mình đã gây cho người đi đường một cảm giác đau đớn, bị thương, như san sẻ bớt nỗi đau mà cô ấy đang nắm giữ trong tim.

Mưa tan...cho nỗi đau vụn vỡ...

Mưa tan...cho nước mắt tràn bờ...

Mưa tan...cho tình yêu lắm lỡ...

Mưa tan...cho bờ ngõ vu vơ...

26. Chương 26

Win sau khi rời khỏi sân khấu tràn ngập ánh đèn thì chạy ngay đến chỗ nó đã đứng nhưng Bin bảo là nó cảm thấy mệt trong người nên về sớm, điều đó đã khiến cho sự lo lắng trong lòng hắn càng tăng thêm. Rồi rằng lúc này hắn đã thấy gương mặt của nó gần như trắng bệch cơ mà.

Không nói không rằng, hắn lái xe chạy về hướng biệt thự Hoàng gia. Gần đến nơi thì hắn thấy nó đang dầm mưa về, lòng hắn bỗng nhói đau. Không biết tại sao nó lại như thế, người ướt sũng nước và còn đang run lên từng chập vì lạnh nữa. Nó đang mệt cơ mà? Hắn dừng xe rồi vợ vội chiếc áo khoát bên cạnh lao về phía nó.

Chiếc áo khoát được đặt lên vai khiến nó thấy ấm áp đến lạ. Khẽ quay đầu lại đứng đối diện với hắn, nó vô cùng ngạc nhiên khi biết hắn đang đứng ở đây, trước mặt nó, người con trai luôn quan tâm đến nó, luôn khiến nó cười thật tươi và đồng thời cũng là con của kẻ đã giết hại gia đình mình.

Tim nó khẽ nhói đau, nước mắt lại rơi lần nữa.

Hắn vươn tay lau vội những giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt đã tái đi vì lạnh của nó. Hắn không hiểu vì sao nó lại khóc nhưng hắn biết rằng giờ đây nó rất cần hắn ở bên cạnh. Hắn ôm chầm lấy nó truyền hơi ấm từ người mình sang phía người đối diện, đôi bàn tay vỗ về lên lưng khiến nó càng nức nở hơn nữa.

Nó vội vàng đẩy hắn ra và sẵn tay hất chiếc áo khoát của hắn rơi xuống đất. Giây phút chiếc áo chạm đất làm vấy lên những hạt bùn cũng chính là phút giây tim hắn chợt vỡ tan.

Hắn tự hỏi bản thân đã làm gì sai để nó lại trở nên như vậy. Hắn không biết, hắn cũng chẳng hiểu gì sắt nhưng hắn tự vấn lòng mình rằng những cử chỉ từ này giờ của nó có liên quan đến hắn.

Còn nó sau khi nhìn thấy hắn thì đã muốn sà ngay vào lòng ngực vững trãi đó mà dựa dẫm để tìm hơi ấm rồi nhưng hình ảnh ba mẹ nó chết với quần áo đầy máu và hai phát đạn gim nơi lồng ngực trái đã khiến lòng nó tràn đầy sự căm phẫn. Ngay lập tức đẩy hắn ra với thái độ căm ghét cực độ.

Nó quay lưng chạy về phía trước mặc cho thân hình càng ngày càng nặng trĩu và cơ thể nó buong thong dần. Nó đã ngã gục, ngay trong vòng tay của hắn nhưng lần đầu tiên trong đời nó lại thấy kinh tởm cái lồng ngực mà nó luôn muốn được che chở này.

Hắn hoảng hốt thì thấy cả người nó đổ xuống đất, không suy nghĩ, hắn nhào ngay lại ôm trọn nó vào lòng và phóng như điên về phía biệt thự họ Hoàng.

Người làm trong nhà nhanh chóng mở cửa và gọi điện cho bác sĩ với ông nó. Cả căn biệt thự màu trắng tràn đầy hoa cỏ bỗng bừng ồ ào ầm ĩ lên bởi cô tiểu thư yêu quý của họ đổ bệnh.

Bên ngoài...trời vẫn mưa...

Trong phòng...người con trai vẫn nắm chặt tay người con gái...

Nhưng...người con gái vẫn chẳng hay biết gì...vết thương trong lòng cô đã quá sâu...

Liệu...anh có thể đưa em thoát ra khỏi vũng lầy của sự thù hận hay không?

Nó vẫn ngủ, dường như nó không muốn tỉnh dậy. Ba ngày nó nằm trên giường mà hắn cứ thấy như ba năm đã trôi qua. Ngày nào hắn cũng tranh thủ sang đây với nó, hỏi thăm tình hình nó kĩ càng mới dám thở phào nhưng nhìn hình ảnh người con gái trong lòng hắn vẫn nằm im thiêm thiếp trên giường như một nàng công chúa không hề nhiễm một chút bụi trần mà lòng hắn cứ ân ỉn đau.

Một phần hẳn muốn hỏi nó nguyên nhân vì sao lại rời khỏi bữa tiệc đầm mưa về rồi đẩy hẳn ra một cách tuyệt tình như vậy. Hẳn đã làm gì có lỗi với nó hay sao?

Sang ngày thứ tư nó cũng từ từ mở mắt nhưng tất cả vẫn đối với nó quá khó khăn khi vừa tỉnh dậy từ cơn thập tử nhất sinh. Điều đầu tiên nó phát hiện là...đói và nó đã nuốt liên một chập hết hai tô cháo to của Suz nấu.

Ken cứ nhìn nó chằm chằm rồi đi qua đi lại như tìm biểu hiện sơ hở của thủ phạm trong mắt thám tử lừng danh vậy. Điều đó khiến cho nó chột dạ mãi.

Nhưng từ đầu đến cuối nó đều không nhìn Win. Win biết nó đang giận mình nhưng lại không hề biết nguyên nhân nên thôi cứ để yên như vậy, chừng nào nó khỏe rồi hỏi cũng chưa muộn. Cái quan trọng là sức khỏe của nó hiện giờ, hẳn không muốn nó quá xúc động để rồi bệnh càng trở nặng. Hẳn không chết vì áy náy đau lòng thì cũng chết dưới tay lão Ken nhà nó thôi.

– “Nói! Sao đầm mưa?” Ken đột ngột cất tiếng khiến không những nó mà còn cả Bin cùng Suz cùng nhau giật thót trong khi từ Win đến Ryan và Fed thì cứ nhỏng cựa hai tai lên như tai thỏ mà nghe ngóng mọi chuyện trong khi cái miệng cứ chu chu ra tranh thủ mọi lúc mọi nơi cướp lời của Ken.

– “Có đâu, tại em định đón xe về mà không đón được nên đi bộ ai ngờ trời đổ mưa rồi ướt rồi bệnh, thế thôi” Nó gãi gãi đầu cộng với việc trơ khuôn mặt cún con ra kể lể khiến ai cũng thấy thương mà không nỡ bắt bẻ bất cứ điều gì nhưng Ken thì khác.

– “Có tài xế của ông sao không đi?” Ken mặt càng hầm hơn nhìn Chris khiến nó run mình hướng ánh mắt về phía Suz và Bin cầu cứu nhưng vẫn không được đáp lại.

– À! Em về rồi lấy gì ông về?

– Còn anh mày? Mày vứt cho chó gặm à?

– “Anh...à anh còn chó ba nuôi mà sao kêu anh được?” Nó như thở phào khi tìm được lí do vô cùng hợp lý.

– “Thế hai đứa kia thì sao?” Ken đưa tay chỉ về hướng Bin và Suz đang đứng làm hai đứa giật nảy mình “Tao hỏi con Chris chứ có làm gì chúng mày đâu mà giật mình như thế hả?”

– “Ông nội hỏi kiểu đó ông cố con còn giật mình hoảng chi thằng cháu nhỏ nhoi này của ông” Bin vuốt vuốt ngực kiềm lau mồ hôi hột trên trán hướng ken trả lời mà không thêm quan tâm đến khuôn mặt đang xanh lè của Chris đang nằm trên giường.

– “À! Em không đi xe nên Bin phải có xe đưa em về, thế là Chris nó không dám mượn thôi” Suz giải thích dùm nó chứ nếu không mọi chuyện mà bại lộ thì hỏng hết cả lũ. Tất cả cũng tại con Chris ẩu tả cả thôi, đi đầm mưa chỉ cho bệnh giờ phải chịu tra khảo bởi cái thằng cha mắc dịch Ken này. Đó là ý nghĩ của Suz nhưng dường như chỉ mình Bin gật đầu đồng ý với cái ý nghĩ đó khi nhìn vào mắt của nhỏ.

– “Cái gì cũng có lí do hết. Thế theo mày chứ xe của ba thằng ôn dịch bên kia để làm cái gì? Còn chối nữa không hả?” Ken đột ngột hét lên làm nó hoảng hồn xém chút bay thẳng xuống giường nếu không có Win đứng đằng sau đỡ được.

Nó tuy giật mình bởi Ken nhưng cái ôm của Win khiến nó khó chịu với đau lòng. Nó bèn đẩy mạnh Win ra và đứng dậy đi vào toa-lét bỏ lại sau lưng rất nhiều ánh mắt nhìn nó phất tạt.

– Chẳng qua muốn tắm mưa thôi. Từ khi nào anh lại lòi thôi như thế chứ? Cần thận kéo em cho con Kim Thư địa chỉ nhà anh để nó vá mồm anh bây giờ.

Nó đóng cửa nhà tắm cái rầm trước gương mặt đang đỏ như gấc vì giận dữ của Ken.

– Chris!!! Mày không phải em tao.

– “Ba mày là ba nuôi của nó đấy” Fed và Ryan đồng thanh khiến Ken cứng cả họng.

27. Chương 27

Nó lết cái thân nặng 46 kg của mình vào cổng trường trước những ánh mắt ngưỡng mộ đến ngây dại của học sinh nam. Nhìn thân thể nó hiện giờ chẳng khác gì một con rệp vừa bị nhúng nước.

Ken từ xa đi lại thấy nó như thế thì lắc đầu thở dài. Thở dài rồi thì cũng phải lết lên tới chỗ nó mà phán vài câu cho vui cửa vui nhà chứ.

– Một sao không ở nhà cho khỏe đi rồi hãy đi học?

– Ở nhà chán thấy mồ, đi học vui hơn.

Nó lè lưỡi trêu Ken rồi cũng quay về bộ dáng thiếu niên như lúc này đồng thời nhấc từng bước chân nặng nhọc lên lớp.

Win đã đứng đợi nó ngoài cửa lớp tự lúc nào. Hắn đến đây từ lúc cổng trường vừa mở để chờ một người và người đó chính là nó. Nhìn nó thiếu niên bước từng bước khó nhọc mà khiến hắn khó chịu trong lòng không dám làm gì dừng mãi như mọi hôm. Thế là hắn đành xuống nước nhìn nó như cầu xin, hai mắt cún con càng khiến nữ sinh đứng xung quanh như muốn nhảy lều tụt.

– Anh nói chuyện với em được không?

Mặc dù rất khó chịu và đau lòng nhưng nó cũng chẳng có nguyên nhân gì để giận hay hận hắn cả. Chẳng lẽ hắn hỏi lí do thì nó liền nói ba hắn chính là kẻ giết hại ba mẹ nó, phá hoại gia đình nó và biến nó thành trẻ mồ côi khi vừa tròn 4 tuổi sao?

Nói như thế thì ai tin chứ? Họa chẳng có Bin, Suz và...ma nó tin. Vả lại có ngu, có khùng, có tưng tưng nó mới dám nói ra điều đó. Nó chẳng bao giờ mong chuyện nó quyết tâm tham gia Death để trả thù cho ba mẹ lọt ra ngoài, đến tai ông nó rồi khiến ông phải lo lắng. Nó càng không muốn tin tức mình là sát thủ sẽ đến tai thành viên của Angel, như vậy chẳng khác nào gọi chúng đến giết nó trừ khử hay sao. Chưa kể còn nguy hiểm cho tính mạng của Bin, Suz và những tin mật của tổ chức nữa chứ.

Nó ngược nhìn Win mỉm cười tự nhiên như bình thường nhưng nụ cười đó không lọt ra ngoài tròng mắt của một số người.

– Chuyện gì vậy anh?

Win khẽ nhún mày nhìn cách nó thay đổi thái độ nhanh đến chóng cả mặt nhưng như vậy chẳng phải là khiến hắn khá hơn sao? Đờ hơn cứ hằng ngày khốn khổ phanh não ra nghĩ xem nó có giận mình không, giận chuyện gì hay mình đã làm gì có lỗi khiến nó phải trở nên như thế,...

– À! Cũng không có gì to tát cả nhưng anh muốn nói riêng với em, được không?

Hắn đang tìm cách ở riêng với nó để hỏi xem hôm bữa tiệc nó đã gặp chuyện gì. Nếu có kẻ dám làm nó buồn hay hiểu lầm gì ở hắn thì hắn nhất định sẽ không bao giờ tha thứ.

– Ủm! Được thôi.

Hắn sánh bước cùng nó đi dọc theo hai hàng phượng già sau trường. Vẫn trung thủy với âm thanh chim hót, gió thổi, có lẽ đối với cả hai giờ đây thì có nói cũng thế thôi bởi chỉ cần được ở bên nhau đã là hạnh phúc lắm rồi.

– “Hôm trước...có chuyện gì vậy?” Hắn không chịu được sự im lặng đó bèn cất tiếng.

– Có gì đâu anh, chỉ là em thấy khó chịu trong người thôi.

– “Khó chịu mà dầm mưa sao? Hay ai đã làm gì em? Nói đi, anh sẽ xử nó cho” Hắn đột ngột xoay hai vai nó đối diện với mình và nhìn sâu vào đôi mắt long lanh như mặt nước mùa thu đang dần xao động vì mình.

– Tại... ừ thì tại em thấy người ta có ba có mẹ nên em... buồn. Vậy thôi.

Hắn ôm chầm lấy nó. Hành động của hắn xảy ra nhanh chóng khiến nó không kịp trở tay. Nó giãy dựa hông thoát ra khỏi hai cánh tay lực lưỡng đó nhưng tất cả cũng chỉ là con số 0. Giờ đây nó là Hoàng Thùy Yến Nhi yếu đuối, mỏng manh như thủy tinh chứ không còn chút gì là sát thủ Chris nổi danh lạnh lùng, tàn bạo

của Death nữa rồi. Phải chăng chính con người hắn đã khiến nó phải thay đổi? Và điều này làm nó sợ. Nó sợ rằng mình sẽ buông tay, sẽ vì hắn mà không nở bốp cò súng giết chết kẻ đã khiến bản thân mình cùng Suz, Bin tan cửa nát nhà.

Ba, mẹ...

Phải. Nó phải trả thù. Nó không thể vì chút tình cảm của bản thân mà phản bội tổ chức, quay lưng với bạn bè và từ bỏ mối thù này. Nó đã cố gắng bám víu vào sự hận thù để gượng sống bao nhiêu năm qua, giờ làm sao nó từ bỏ đây? Nếu bỏ thì nó sẽ phải dựa dẫm vào điều gì để có thể sống tiếp?

Nghĩ như thế nó liền dùng sức của mình đẩy hắn ra. Cái cảm giác bị người mình yêu thương đẩy ra khỏi vòng tay thật sự rất khó chịu. Hắn nhú mồm nhìn nó nhưng như chợt nhớ ra điều gì bèn kéo cả thân nó đổ ập vào lòng ngực mình một lần nữa khiến nó chưa kịp ứ ứ gì đã phải bay ngay về vị trí cũ.

– Từ nay anh sẽ là gia đình của em, được không? Em sẽ chẳng còn cảm thấy cô đơn nữa vì bên cạnh em sẽ luôn có anh.

– “Em có gia đình của mình mà, không cần anh đâu” Giây dựa từ nãy đến giờ khiến nó đuối sức nên đành buông xuôi cho hắn ôm với ý nghĩ ôm lất chán cũng bỏ ra. Nhưng quả thật cái cảm giác này... nó rất thích và luyện tiếc khi nghĩ đến chuyện đánh mất hắn.

– “Gia đình em thì tất nhiên khác với anh rồi. Nhưng cái anh muốn chính là chỗ dựa cho em giống như Ken đấy. Nhưng không phải với cương vị là một người anh nha” Hắn mỉm cười đầy vẻ giễu cợt vì nghĩ ra cách hay cực để từng bước từng bước chinh phục người đẹp. (Bật mí: Bí quyết này của Fed đấy!)

– “Vậy thì là gì?” Nó ngơ ngác ngửa đầu từ trong lồng ngực của hắn nhìn sâu vào đôi mắt với hàng lông mày rậm rạp.

– Ừ thì là bạn chẳng hạn.

– “Ok liền” Nó mỉm cười khiến lòng hắn mừng như mở hội, coi như bước một đã thành công. Từ nay về sau hắn sẽ không xem thường những cuốn sách lý thuyết của Fed nữa.

Khuất sau gốc cây bàng to lớn là một người con trai quay lưng bước đi. Đôi mắt hắn lên tia nhìn buồn bã xen lẫn thất vọng và trong tim anh như đang rỉ ra từng giọt máu. Một người là người mà anh đã trót dang hiến trái tim của mình từ lâu, một kẻ là thằng bạn thân sống chết có nhau bao nhiêu năm nay. Làm sao trong phút chốc anh có thể chấp nhận được nỗi đau đang giằng xé cả linh hồn mình như thế này được.

Dù biết nó đã yêu hắn, dù biết hắn cũng yêu nó, dù biết cả hai cuối cùng vẫn sẽ thuộc về nhau nhưng tình yêu chính là sự ích kỷ. Anh đã ích kỷ khi nghĩ rằng nó có thể sẽ là của riêng mình anh và rồi đây chính là sự thật.

Hình ảnh nó trong vòng tay người con trai khác đã khiến tim anh như vụn vỡ trong phút chốc. Anh sẽ buông tay từ bỏ tình yêu đầu đời hay vẫn tiếp tục cố gắng níu kéo lấy những tia hi vọng còn sót lại dấu biết rằng nó vô cùng mong manh.

Đây là câu khẳng định hay là câu hỏi tu từ? Chỉ mình anh biết và chỉ mình anh quyết định được tất cả.

28. Chương 28

Nó có mặt tại tổ chức vào lúc 6h mà Bin cùng Suz vẫn chưa đến. Tự hỏi chẳng lẽ hai đứa này dám bỏ rơi nó mà đi đánh lẻ một mình? Nó đảo mắt nhìn xung quanh để tránh mặt Pool một cách vô cùng khổ sở cứ như là con nợ đang trốn chui trốn nhủi chủ nợ vậy. “Tránh võ dừa thì gặp võ dừa” cơ mà, chui đi đâu không chui mà lại chui vào phòng thông tin trong khi Pool đang ở đây lấy tin tức mới ghê chứ. Đã phóng lao thì đành theo lao vậy.

– Em đến đây lấy thông tin về nhiệm vụ đột này hả?

– O...dạ!

– Theo anh.

Nó đi theo Pool đến một căn phòng trống có đặt một chiếc máy chiếu thật to màu xăn đen ở giữa. Nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Pool và chăm chú nhìn lên màn hình đang treo trên tường. Anh mở máy rồi click chuột trên laptop của mình để chỉnh dữ liệu cho nó xem.

– Nhiệm vụ đợt này chỉ mình em làm. Suz và Bin phải đi qua nơi khác rồi.

– Làm gì vậy anh?

– “Đây là địa chỉ biệt thự của tên tướng cướp bang Dragon đang làm mưa làm gió hiện nay” Pool click chuột tiếp để hiện lên khu vực cần khoan vùng rồi tiếp tục nói “Tối nay em đột nhập vào đây và giết hắn. Hắn chính là cánh tay trái đắc lực của Angel, hắn chết sẽ đánh động khiến tên đứng đầu sẽ phải lò lặt ra giải quyết chuyển hàng ma túy nhập cảng lần này. Nhiệm vụ tương đối nguy hiểm nên anh sẽ đi cùng với em”.

– Em biết mình nên làm gì, anh không cần đi theo chi ệt.

– Không được. Em đừng có khinh địch như thế. Đây là lệnh.

– Thôi được rồi. Tối nay anh đến đón em. 11h, ok?

– Ok.

Nó về đến nhà là phóng liền lên phòng đóng cửa lại và lên Google tìm hiểu thêm về băng Dragon để tối nay tiện hành động, không thể để quá khứ lặp lại lần nữa. Pool chỉ cứu nó một lần chứ không có lần thứ hai đâu.

Lên đạn cho khẩu Swift yêu cầu cẩn thận, chuẩn bị hết những thiết bị cần thiết, nó chỉnh đồng hồ reo lúc 10h30 và lên giường đánh một giấc thật ngon chuẩn bị cho tối nay. Đây có lẽ là thói quen của một sát thủ như nó rồi, trước khi làm gì thì cần phải nhắm mắt một chút, không ngủ cũng được, có như thế thì mới tập trung vào công việc.

Pool đến đón nó đúng giờ còn nó thì nhảy lên xe nhưng vẫn không nói gì với anh mà chỉ chăm chú vào chiếc laptop trong tay.

Trong lúc đó, tại biệt thự – căn cứ của bang Dragon, có một cuộc đối thoại xảy ra giữa hai người đã gây chú ý của rất nhiều tên mặc đồ đen đang vây xung quanh.

– Thiếu gia à! Ba cậu làm vậy chỉ muốn tốt cho cậu thôi.

– Ở đâu mà chú bảo rằng ông ấy muốn tốt cho tôi? Tôi đã nói là chuyển hàng này rất nguy hiểm, không thể cập bến vào lúc này được.

– Nhưng nếu không thì chúng ta sẽ tổn thất rất lớn cho đợt này.

– Tổn thất lớn còn hơn là bị hốt cả lũ. Tôi thì chẳng thiết tha gì với mấy cái thứ ma túy này, nhiều đó tiền ông già đã sài không hết rồi mà cứ phải làm ăn phi pháp như thế làm gì chứ?

– Thiếu gia đừng nói như thế, bần đã bị vấy bẩn rồi thì làm sao có thể làm sạch lại được, nó chỉ có thể càng dơ thêm mà thôi.

– Tôi không nói nữa, tôi lên nghỉ chút đây.

– Để tôi cho người đưa thiếu gia lên phòng.

Tên mặt sẹo quắc tay liền xuất hiện một người mặc đồ đen đưa gã thanh niên trẻ tuổi đang nhăn mặt tỏ vẻ vô cùng khó chịu lên phòng còn mình thì bước xuống căn hầm bên cạnh.

Nó chia tay Pool tại cánh đồng cách căn biệt thự khoảng 500m, nó sẽ lên vào bằng cửa sau còn Pool sẽ thay vị trí của Suz thường ngày là hướng dẫn đường đi cho nó qua chiếc phone vẫn đeo bên tai.

Nhảy qua tường cao 1m là chuyện tương đối dễ ăn đối với nó, quan sát một loạt xung quanh không có động tĩnh gì, nó từ từ tiến vào khu vườn đầy hoa hồng và phù dung tím thơm ngào ngạt. Ký ức chợt ùa về nơi nó.

- Tại sao ba lại mua hoa này để tặng sinh nhật mẹ vậy?

- Mẹ của Chris tên gì nè?

- Dạ là Phù Dung.

- Đây là hoa mẹ con thích nhất, nó cũng có tên là Phù Dung đấy. Mẹ nói Phù Dung tuy là một loài hoa sớm nở tối tàn nhưng nó lại có một ý nghĩa rất hay.

- Là gì vậy ba?

- Nó khuyên chúng ta nên sống hết mình ngày hôm nay để ngày mai có ra sao cũng không phải hối tiếc.

- Hoa này thật đẹp, như mẹ vậy.

- Không phải như mà là mẹ con đẹp hơn hoa chứ.

- Ba chỉ biết nịnh mẹ thôi, không thương con.

- Đâu nào, pa thương Chris nhất ấy chứ. Hi hi.

Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má nó, đưa tay ngắt một nhánh Phù Dung rồi đưa lên mũi ngửi hương thơm của hoa khiến bản thân nhớ đến mẹ nhiều hơn nữa.

- Chris! Chris! Em sao vậy?

Nó bị thức tỉnh bởi âm thanh bên tai mình mới nhớ lại nhiệm vụ.

- Em xin lỗi, em vào nhà đây.

Cũng may Pool không thể thấy được nó mà chỉ quan sát chuyển động qua màn hình laptop nếu không là bị mắng vô tội vạ rồi.

29. Chương 29

- 8m phía trước chỗ em là cánh cửa dẫn vào nhà bếp, trong phòng có một tên đang đứng xoay lưng về phía em nên em có thể nhanh chóng kết thúc.

Nó đẩy hờ cánh cửa vào rồi rút súng với tốc độ cực nhanh bắn vào lưng tên đứng gác, khẩu Swift đã được gắn ống giảm thanh nên bắn ra vẫn không gây bất kỳ âm thanh nào cả. Lôi cái xác nặng gần gấp đôi cơ thể nó một cách khổ sở đặt vào trong góc phòng, nơi khó nhận ra nhất rồi xoay lưng bước đi.

- Em vào cửa bên trái, đi dọc hành lang qua hai cửa bên phải, vào cửa thứ ba sẽ dẫn xuống tầng hầm. Anh chỉ có thể làm nhiễu camera trong vòng 20s thôi nên em phải tranh thủ.

Nó đẩy cửa theo đúng những gì Pool nói rồi lao đi với tốc độ khủng khiếp và cố nhắc chân làm sao để không gây ra tiếng động đánh động bọn vệ sĩ. Mở cánh cửa thứ ba bên phải bước vào với vôn vện 18s, nó giương súng kiểm tra trong bóng tối cẩn thận rồi mới lần mò bước đi. Cũng nhờ ánh sáng hồng ngoại được gắn trên chiếc kính đặc biệt mà nó có thể dịch chuyển dễ dàng hơn.

- Đằng sau bức tường là năm tên, trong đó một tên chính là đối tượng. Em nhớ cẩn thận. Anh sẽ vào.

Ánh đèn phía sau bức tường làm nó chói mắt. Nó quan sát một vòng và thấy cầu dao điện ngay góc nhưng lại vướng một tên đang đứng đó. Chỉ còn cách tấn công trực tiếp rồi lợi dụng sơ hở mà ra tay.

Nó cầm một chiếc ly thủy tinh trên bàn gần đó quăng ra phía xa. Tiếng “xoảng” của cái ly bị bể đã gây sự chú ý của cả bọn. Một người ra hiệu thì hai tên bước ra đằng sau bức tường kiểm tra. Vậy là nó đã xác định được ai là tên cần ra tay rồi.

Nó khẽ mỉm cười tự tán dương bản thân rồi nhanh chân nã súng vào một tên đứng gần đấy và lao về phía cầu dao giờ chân đá làm điện trong khu vực căn hầm vụt tắt.

“Đoàng”... “Đoàng”... “Đoàng”...

Không kịp né thì nó đã phải lãnh nguyên một phát đạn vào tay trái. Khẽ buông tiếng rên nhẹ rồi nó xé toạt tà chiếc áo sơ mi cột sơ xài vào vết thương và bật chế độ hồng ngoại trên kính mò ra tên cầm đầu. Bọn chúng vẫn đang hoang mang nhưng chỉ còn bốn tên. Nó đồng loạt bắn vào nơi chúng đang khum người đánh hơi ra nó. Hai tên ngã xuống nhưng không có kẻ nó đang tìm. Lia súng về hướng tiếng động phát ra, nó lại lên đạn nhưng vẫn là một trong bốn tên bảo vệ, vậy kẻ cuối cùng trong căn hầm này chính là hắn.

Ai đó đá vào lưng làm nó mất đà bất ngờ té ngã nhưng kịp thời đứng bật dậy gạt chân gã đó làm hắn thay thế vị trí của nó. Nhanh tay nhất súng dưới đất nó bắn vào chỗ hắn đang nằm nhưng trật mục tiêu nên không thể kết liễu hắn ngay tức khắc được, đó chính là một sai lầm to lớn của nó. Hắn đang cố lết ra ngoài kêu cứu với cái chân bị thương vì viên đạn bị găm trong chân thì đèn vụt sáng.

Nó giật mình theo phản xạ xoay người nhìn về hướng cầu dao thì...

– Chris? Em...!!!

Là Win, cuối cùng thì mọi chuyện đã đổ vỡ. Rốt cuộc cái chuyện nó lo sợ nhất cũng đã thành sự thật. Nó tự hỏi liệu Win có rút súng ra và bắn nó không? Tim khẽ nhói đau một cái rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh giương khẩu súng về phía đối tượng nó cần giết lúc này. Nó phải hoàn thành nhiệm vụ dù có phải chết.

Win giờ súng về phía nó với đôi tay run rẩy, hắn không muốn làm nó bị thương nhưng hắn càng không muốn nó giết cánh tay trái đắc lực của Angel. Hắn không biết ông ta có thù oán gì với nó nhưng nếu nó làm vậy thì một mình nó liệu có thể chống lại cả tổ chức do ba hắn đứng đầu hay không.

Hắn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi nó lúc này. Nó là ai? Tại sao lại lên được vào đây? Ông ta có thù oán gì với nó?... Nhưng chả hiểu sao câu buộc ra từ miệng lại là một câu hăm dọa theo đúng chất xã hội đen.

– Bỏ súng xuống nếu không anh bắn.

Nó và hắn đều khẽ khựng lại trước câu nói này. Đau lòng có, hoang mang có. Liệu hắn có dám làm tổn thương người con gái mà hắn đã thề sẽ mang cả tính mạng mình ra để yêu thương, để che chở cho nó không. Và hắn đã từng hứa với ông nó rằng sẽ bảo vệ nó suốt cuộc đời kia mà.

– Bắn đi Chris.

Pool từ đâu xuất hiện đối diện ra hiệu cho nó. Không chần chừ, nó nổ súng.

“Đoàng”... “Đoàng”...

Ông ta lãnh hai phát đạn vào đầu từ khẩu Swift đã nhuộm phải máu tanh từ tay nó. Nó không quay đầu lại nhưng nó biết Win đang nhìn mình với ánh mắt như thế nào. Khinh bỉ. Đáng ghét. Và thậm chí là muốn giết nó.

Pool đột ngột lên cò làm nó giật mình, chẳng lẽ anh ta muốn...giết Win? Không được. Nó không cho phép anh ấy làm điều đó.

Nó vút khẩu súng xuống đất và xoay người một cách điệu nghệ ôm chầm lấy Win trong khi hắn còn đang bàng hoàng về những chuyện vừa mới xảy ra.

“Đoàng”... “Đoàng”...

Pool và Win cùng hoảng hồn buông súng xuống lao về phía nó. Nó biết mình đã nhận lấy hai phát đạn từ Pool nhưng nó không trách anh. Khóe miệng nó chảy ra một dòng máu, máu đỏ tươi, rất tanh.

Win run run ôm chầm lấy nó, tự nhiên hắn thấy sợ, hắn chưa bao giờ phải sợ hãi như thế, chưa bao giờ.

Pool nhìn nó, anh tự hỏi tại sao nó lại làm như vậy? Phải chăng giữa nó và hắn có mối ràng buộc gì đó. Anh thấy hối hận vì đã nổ súng, nếu như nó có mệnh hệ nào, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

– “Tại sao em lại làm vậy chứ Chris?” Pool run run nắm chặt lấy tay nó, anh cũng chẳng biết mình đã rơi nước mắt vì nó lúc nào.

– Pool...em xin lỗi...em nợ anh...nhưng...anh tha...cho Win...được không?

– Em sẽ không sao. Anh đưa em đến bệnh viện.

Pool đưa tay ôm lấy nó khỏi Win nhưng hắn lại nhanh hơn đẩy anh ngã ra đất và gần từng chữ.

– Cô ấy mà có chuyện gì, người đầu tiên tao giết sẽ là mày.

Hắn ôm nó thật chặt và lao nhanh ra cửa. Hắn không cần biết nó là ai, nó làm việc cho người nào, nó giết ông ta làm gì. Hắn chỉ cần nó an toàn, nó sẽ không sao. Nếu ông trời dám cướp nó khỏi tay hắn, hắn sẽ trở thành Tôn Ngộ Không của thế kỷ 21 đại náo cung đình một lần nữa để mang nó về bên hắn, hắn thề với lòng mình như thế

30. Chương 30

Hắn không đưa nó đến bệnh viện mà là vào biệt thự của mình vì tại đây luôn có bác sĩ túc trực 24/24. Đặt nó lên giường thật nhẹ nhàng, tấm đắp màu trắng chẳng mấy chốc đã chuyển sang đỏ thẫm. Bác sĩ riêng của hắn cũng có mặt để trực tiếp phẫu thuật gấp đầu đạn ra cho nó.

Hắn không ra ngoài mà vẫn ngồi bên cạnh nắm tay nó thật chặt, hắn muốn truyền cho nó thêm chút sức mạnh để nó biết rằng nơi đây còn có thứ để nó lưu luyến mà không muốn rời xa. Nhìn từng giọt máu truyền xuống cho nó, từng đầu đạn được gấp ra mà lòng hắn nhói thật nhiều. Ước gì hắn có thể san sẻ được nỗi đau về thể xác cho nó lúc này.

Hắn tự hỏi tại sao nó lại dấn thân vào con đường đen tối này cơ chứ. Nó hồn nhiên, trong sáng là bao nhiêu mà giờ đây lại ra tay giết 5 mạng người không chớp mắt mặc dù nhiều đó đối với hắn cũng chẳng nhằm nhò gì nhưng nó vẫn chỉ là một đứa con gái 18 tuổi thôi mà. Hắn cần biết lí do, chưa bao giờ hắn lại thấy cần biết một điều gì đó như bây giờ.

Nó được băng bó cẩn thận và nằm trên giường ở một căn phòng khác. Hắn bước ra nhìn ông bác sĩ với ánh mắt hăm dọa.

– Cô ấy sao rồi?

– Tôi cần phải theo dõi một thời gian nữa mới dám khẳng định vì cô ấy mất quá nhiều máu.

Hắn nắm lấy cổ áo ông ta đẩy mạnh vào tường khiến mọi người xung quanh thất kinh, họ chưa bao giờ thấy thiếu gia của mình lại như vậy, trông hắn giờ đây cứ như một con hổ đói đang chờ thịt vị bác sĩ kia.

– Ông có phải bác sĩ không hả? Cô ấy mà có chuyện gì thì tôi sẽ tiễn toàn bộ gia đình của ông về Tây Thiên cả đấy.

– Tôi...tôi...

– Cảm ơn. Tôi không cần ông giải thích, tôi chỉ muốn đảm cho ông một trận thôi.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng thì ông quản gia của nhà hắn vội lên tiếng giải cứu ông bác sĩ đang xanh lè mặt mày ra mà nhìn hắn.

– Thiếu gia bình tĩnh để ông ấy khám cho vị tiểu thư kia.

Lúc này hắn với miễn cưỡng buông cổ áo ông ta ra và quay vào phòng nó đóng cửa một cái rầm. Hắn nằm xuống giường bên cạnh nó, vòng một tay qua cổ làm gối cho nó rồi kéo nó về sát mình hơn và ôm vào lòng. Tự nhiên hắn lại khóc, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ hắn phải rơi bất kỳ một giọt nước mắt nào vì bất kỳ ai mà nó là người đầu tiên.

Còn nó thì vẫn mê man bất tỉnh trong khi chỉ vồn vện có một ngày ngắn ngủi đã có đến hai người đàn ông khóc vì mình.

– Tại sao em lại đỡ đạn cho anh?...Nếu em có mệnh hệ nào thì anh phải làm sao đây? Em muốn anh suốt đời phải sống trong ân hận sao? Em ác độc thế?...Rốt cuộc em là ai vậy Chris?...Lí do vì sao lại đưa em vào con đường này? Anh không bao giờ có thể hiểu được em...Chẳng lẽ...ngay sau khi em tỉnh dậy thì em và anh sẽ trở thành kẻ thù của nhau sao? Anh thật sự không muốn đâu Chris, bởi vì...anh yêu em...anh yêu em nhiều lắm Chris à.

Ba ngày sau nó vẫn bất tỉnh như thế mà không hề tỉnh lại mặc dù vẫn được hắn chăm sóc một cách cẩn thận càng làm cho hắn đâm lo lắng. Mọi người trong tổ chức thì đang ráo riết tìm kiếm tin tức về nó, còn Pool sau khi tường thuật lại mọi chuyện dù kế hoạch có thành công thì anh vẫn bị phạt vì đã nổi sùng vào đồng đội tất nhiên anh đã giấu chuyện nó bảo vệ cho hắn.

Suz và Bin dừng mọi nhiệm vụ lại chỉ vì đi tìm kiếm nó trong vô vọng, hai người lực tung tất cả các căn cứ bí mật của Angel mà họ biết lên, thậm chí còn giả dạng nhân viên Angel để điều tra về tin tức của nó nhưng không ai biết.

Ken và mọi người trong biệt thự họ Hoàng đã đưa lực lượng tình báo của Hoàng gia và Đinh thị tìm kiếm nó trong bí mật để tránh đánh động kẻ thù của nó. Ryan và Fed cũng cùng nhau lực tung cả Việt Nam để giúp một tay nhưng kết quả vẫn chỉ có thế.

Nó lơ mơ mở mắt ra nhìn xung quanh, đây không phải là phòng mình khiến nó đâm ra hoang mang. Nó nhớ rằng mình đã đỡ đạn cho Win từ tay Pool, trong giấc mơ nó còn nghe loáng thoáng tiếng Win gọi nó nên nó mới cố gắng tỉnh dậy chỉ với hi vọng xem hắn có sao không.

Cố gắng đặt chân xuống đất, nó dùng tay vịn thật chặt vào tường và đẩy cửa bước ra ngoài. Xung quanh căn phòng nó vừa ra không một bóng người, nó lần mò đi tiếp về phía góc hành lang. Đang định quẹo trái để ra ngoài xem sao thì tự nhiên có ai đó lao ra đâm vào người khiến nó ngã lăn ra đất. Vết thương được thể toát miệng và lại rướm máu ứa ra cả áo sơmi nó đang mặc trên người.

Nó đưa tay ôm bụng đang định cố đứng lên thì hắn từ xa chạy lại bế bổng nó lên.

– “Em không sao chứ?” Hắn quay ra nhìn cô hầu gái vừa đâm phải nó đang đứng hình không biết phải làm sao “Còn đứng đó làm gì? Muốn tôi đuổi việc cô sao? Gọi bác sĩ Trần đến mau”.

Hắn bế nó đặt lên giường nhẹ nhàng rồi chẳng ngại ngần lật áo nó lên xem vết thương làm nó cứ đỏ mặt la oai oái vì ngại.

– Anh...

– Dậy sao không kêu anh mà tự ý ra ngoài? May là chỉ bị nhẹ thôi, nếu không thì sao mà cứu đây hả?

Lần đầu tiên nó thấy hắn hung dữ như thế thì bất giác lời giải thích từ trong miệng cũng không biết bay đi đâu hết. Nó chỉ biết chừng hai con mắt nhìn hắn rưng rưng thôi.

– Sao em không nói gì? Hay là đau quá rồi á khẩu luôn hả?

– Tự nhiên mắng làm em không biết nói gì luôn.

– Em mà cũng biết sợ nữa sao? Để bác sĩ khám cho rồi anh xử em sau.

Ông bác sĩ già nua vào quần lại băng rồi tiêm thêm cho nó mũi gì đó mà theo ông ấy nói là giảm đau. Giảm đau cái gì mà thấy vẫn đau như thường thế này không biết nữa.

Hắn bê tô cháo còn nóng hồi vào, không nói không rằng cứ đút từng muỗng vào miệng nó. Xong xuôi lại bắt nó nốc cả một ca nước cam nhìn mà muốn chịu không nổi luôn.

Hắn nhìn chăm chăm làm nó đỏ cả mặt không dám làm gì.

- Mặt em dính gì hay sao mà anh nhìn ghê quá vậy?
- Anh cần lời giải thích.

31. Chương 31

Nó nhìn mặt nhìn hắn. Thật ra thì nó đã đoán được hắn muốn nghe gì từ lâu rồi nhưng vẫn không biết phải kể cái gì nữa. Chẳng lẽ bảo ba hắn giết ba mẹ nó? Nó lại càng không muốn làm hắn khó xử. Ai làm người ấy chịu thôi. Nhưng liệu khi nó trả được thù rồi thì hắn có dễ dàng tha thứ cho nó hay không?

Hắn thấy nó vẫn không nói gì thì biết rằng nó không muốn nói. Hắn thở dài một hơi rồi nắm lấy tay nó.

- Em không muốn kể với anh cũng được nhưng anh muốn em hứa sau này không được liều lĩnh như thế nữa. Em có biết lúc đó anh sợ như thế nào không?
- Em làm việc cho Death.
- Cái gì? Em...
- Và em còn biết anh là ai trong Angel.
- ...
- Chúng ta là kẻ thù của nhau, anh không nên cứu em. Em sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Angel đâu và em càng không muốn anh gặp nguy hiểm gì.

Hắn nhìn thẳng vào mắt nó rồi bất chợt cúi xuống chạm môi mình vào đôi môi căng mọng nhưng vẫn còn yếu ớt vì bệnh của nó. Nó bất ngờ đến nỗi sững người lại và không còn chút sức lực nào để chống cự. Lợi dụng lúc nó còn đang bàng hoàng, hắn đưa lưỡi của mình vào trong quần chặt lấy lưỡi của nó mút lấy lút để. Hắn không cho phép một phút giây nào ngơi nghỉ mà cứ cố chiếm lấy hết những ngọt ngào trong khoang miệng. Đến khi cảm thấy nó dường như không thể thở nổi nữa hắn mới quyến luyến bỏ ra và ôm nó thật chặt trong lòng mình.

- Anh yêu em.

Biểu hiện đầu tiên của nó là ngỡ ngàng, sau đó là thẹn thùng và cuối cùng là hạnh phúc. Nó không biết mình phải nói gì bây giờ nhưng hành động quàng tay qua eo hắn ôm chặt đã ngầm trả lời rằng “em cũng thế”.

Cả hai cứ ôm nhau như thế chìm vào giấc ngủ mà không cần biết thế giới bên ngoài đang xáo trộn ra sao vì sự mất tích của một cô gái 18 tuổi.

Hàng ngày hắn cứ đút cháo cho nó ăn, ôm nó ngủ, xem phim cùng nó rồi lại cãi lộn. Thấm thoát hai tuần đã trôi qua và vết thương của nó cũng lành hẳn. Hôm nay nó quyết định về nhà và tìm cách giải quyết những gì mình gây ra hai tuần trước.

Bước chân vào biệt thự Hoàng gia trước sự ngỡ ngàng của ông quản gia, ba nuôi nó và Ken. Mọi người nhìn nó cứ như vật thể lạ từ trên trời mới rơi xuống.

- “Em đi đâu mà hai tuần nay không về? Có biết mọi người nháo nhào đi tìm em không hả?” Ken lên tiếng tra khảo nó đầu tiên.
- “Em sang Pháp giải quyết vài công chuyện sẵn tiện giải khuây luôn. Tại muốn ở một mình nên không báo ọi người biết, em xin lỗi” Giờ đây nó biết ơn Win vô cùng, hai tuần ở cùng Win đã nâng sĩ số quần áo của nó lên đến mức báo động nên giờ nhờ cái vali to sụ này mà nó nói dối không chớp mắt.

– “Con không sao là được rồi. Sau này có đi đâu thì báo lại ọi người an tâm nha” Ba nuôi nó lên tiếng giải vây.

– Dạ! Con xin lỗi.

Căn phòng tràn ngập khói thuốc lá khiến cho người ta phải thở hắt ra hoặc ho sù sụ những khi vô tình ngửi phải cái mùi khó chịu này. Win nắm chặt hai bàn tay lại với nhau dưới gầm bàn nhìn người đàn ông có khuôn mặt điềm tĩnh đến lạ lùng đang ngồi đối diện với mình nhưng chỉ hần biết được rằng ông ta đang cố gắng kiềm chế bản thân để không phải đập bàn hét lớn vì tức giận.

– Tại sao có mày ở đó mà nó vẫn chết?

– Lúc con đến thì đã quá muộn.

– Chẳng lẽ chỉ với một đứa con gái mà mày cũng không xử lý được?

– Con xin lỗi.

– Tao không cần mày xin lỗi tao, tao cần mày phải hành động.

– Con...

– Giết nó.

Mặc dù đã chuẩn bị trước cái kết của cuộc nói chuyện này khi được ba hần gọi đến những vẫn không sao ngăn được bản thân phải giết mình. Chần chừ một lúc hần mới khó khăn mở miệng trả lời.

– Con biết rồi. Con xin phép.

Hần bước ra ngoài, lái xe thẳng đến quán bar gần nhà nó và chọn ình nơi kín đáo nhất để không cần đoái hoài gì đến xung quanh xem có những ai ra vào. Hần cứ thế mà nốc rượu cho đến khi không còn nghe thấy bất kỳ thứ gì bên tai.

Quả thật hần không bao giờ muốn nó bị tổn thương dù chỉ là một vết thương nhỏ nhất, thậm chí bản thân hần còn không muốn thừa hưởng cái tổ chức Angel từ người đàn ông đó. Hần muốn được là một con người bình thường như bao người khác, có thể tự do làm những gì mình thích, làm những gì mình muốn. Có thể yêu đương theo ý mình và xây dựng được một gia đình đầm ấm hạnh phúc với người con gái mình yêu. Nhưng ông trời không cho hần cái quyền được lựa chọn. Từ khi cất tiếng khóc chào đời thì số phận đã bắt buộc hần phải trở thành người thừa kế tổ chức xã hội đen lớn nhất Châu Á.

Giàu có làm gì? Quyền lực làm gì? Trong khi bản thân không bao giờ thấy được hai chữ “hạnh phúc”.

Nó chỉ vô tình muốn tìm một chút gì đó gọi là sự ồn ào náo nhiệt để xua đi cảm giác cô đơn trống vắng trong cõi lòng. Chỉ một nơi duy nhất có thể đáp ứng được những yêu cầu của nó lúc này, đó chính là bar.

Nó không thể hiểu tại sao cả cái thành phố to lớn thiếu gì quán bar và vũ trường mà nó lại bước chân vào cái nơi không mấy thu hút này để rồi gặp hần trong tình trạng say khướt mà gái gú khắp nơi bao vây lôi kéo như ruồi đậu mâm xôi.

Biết rằng hần là một công tử đào hoa đẹp trai trong làng ăn chơi lại đang trong tình trạng mất kiểm soát bản thân như thế nên rất dễ dàng có những hành vi không phù hợp nhưng chẳng hiểu vì sao nó lại thấy rất giận trước tình huống này. Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện hần uống rượu vào là bên cạnh lại có một vài em bao vây là nó không thể nào chịu nổi. Đó cũng chính là lí do vì sao nó lại ghét cay ghét đắng rượu và những kẻ mê uống rượu.

Nó cất bước chân nặng nề tiến thẳng đến chỗ hần đang nằm dài trên bàn ngày o o, rút trong túi xách ra cái ví và ném sấp tiền 500k lên bàn sau đó khoát tay hần qua vai mình đỡ ra ngoài. Nó ném hần lên xe một cách không thương tiếc rồi nhấn ga lái xe vụt thẳng về biệt thự Hoàng gia.

Sau hai hồi chuông cửa do nó nhấn một cách bạo lực thì bác quản gia cùng với hai người làm cũng lật đật chạy ra mở cổng và phụ nó đỡ hần lên phòng. Nhưng đau lòng rằng ngày mai nhà nó lại phải tốn một mớ tiền để thay cái chuông cửa mới.

– Bác đưa anh ấy lên phòng con nha.

Dặn dò xong xuôi rồi nó bước xuống bếp trước tiên nấu một tô cháo thịt và sau đó là pha một ly nước chanh giải rượu cho hần. Coi vậy chứ tài nghệ nấu cháo của nó còn điêu luyện hơn cả...nấu mì gói đó.

32. Chương 32

Đẩy cửa vào phòng, hần đã được bác quản gia thay bộ pijama hôm bữa Ken ngủ lại mà để quên, nó kéo chăn lên đắp cẩn thận rồi chỉnh lại nhiệt độ máy lạnh phù hợp sau đó mới lấy quần áo bước vào nhà tắm.

Lau tóc thật khô rồi mới bước đến bên giường lay lay người hần.

– Win! Dậy đi anh.

Hần vẫn nhắm nghiền hai mắt, không hề có bất cứ cử động nào cho thấy là đã tỉnh. Nó tiếp tục cố gắng trong vô vọng. Con người mà, cái gì đi quá giới hạn thì họ sẽ bộc phát bản tính thật của mình trong khi bản thân nó lại còn bực tức chuyện lúc nãy hần ở quán bar được bao vây bởi những bông hồng mà theo nó là hồng héo, hồng khô, hồng ế.

Vào nhà tắm, lấy chiếc khăn lông thấm ướt nước rồi phủ kín lên mặt hần. Quả thật chỉ một phút sau vì khó thở mà hần quát quàng tỉnh dậy không quên cầm khăn quàng mạnh xuống đất.

– Thăng nào chơi ngu quá vậy?

– Không phải thăng, mà là con được không?

Hần nghe tiếng nói có vẻ quen quen thì cố gắng mở mắt ra nhìn. Nó đang đứng giang hai chân ra và tay thì chống hông như mấy đàn chị hay đi đánh ghen.

– Ó Chris! Sao em lại ở trong phòng của anh?

– Phòng anh hả? Nhìn lại kỹ đi.

Hần thấy là lạ thì theo lời nó đảo mắt xung quanh một lượt nhưng vì đầu óc vẫn còn vương hơi men nên vẫn nhìn không rõ lắm.

– Anh đang ở đâu vậy?

– Nhà em. Em gặp anh đang nằm chèo queo như thăng nghiện trong bar nên tốt bụng đưa anh về.

Không chờ hần nói gì thêm, nó bung tô cháo còn nóng hôi hổi đặt vào tay hần rồi ngồi xuống giường đối diện bắt chân hình chữ ngũ nhìn chăm chăm làm hần cứ ngượng ngùng ngơ ngơ như mấy anh mới trốn trại.

– Anh ăn hết mới được đi ngủ.

Hần nhìn nó rồi cúi mặt nhìn tô cháo trên tay mình hỏi.

– Em nấu?

– Anh nghĩ có không? Chị nhà bếp nấu.

Hần thở dài một hơi thỏa mãn rồi chậm rãi xúc một muỗng cháo to ụ đưa vào miệng. Sau đó thì mọi hoạt động trong cơ thể dường như ngưng đọng lại, hai mắt hần trừng to nhìn vào khoảng không vô định phía trước, chiếc muỗng vẫn nằm ở trong miệng mà không có hành động gì là được chủ nhân của nó sẽ rút ra.

– Ngon quá phải không? Đầu bếp của biệt thự Hoàng gia đã nấu thì không chê vào đâu được.

Phải ba phút sau hần mới tựa hồ chớp chớp hai mắt và rút cái muỗng bỏ lại vào vị trí cũ trong tô cháo và cố gắng nuốt cái ực miếng cháo trong miệng rồi nhìn thẳng vào người đang ngồi đối diện mình trong khi nó vẫn còn đang trong trạng thái lâng lâng trước tài nghệ nấu ăn “xuất quỷ nhập thần” của mình.

– Lúc trước tuyển đầu bếp, em có xem qua lí lịch của người ta không?

– Sao? Anh muốn thuê hả? Người này dù có tiền như anh cũng khó thuê lắm à nha.

– Cái này là cháo hay chè?

– O!!! Cháo mà. Rõ ràng em dùng gạo chứ có phải đậu đâu mà anh bảo chè?

– Khoan, ai nấu?

– Chị...à là em.

– What??? Em định giết người à? Cháo gì mà ngọt lịm vậy?

– Đậu mà ngọt?

Nó nhăn mặt tỏ vẻ không tin, đưa tay lấy muỗng xúc miếng cháo bỏ vào miệng nếm thử nhưng không quá một giây sau là nó phồng ngay vào nhà vệ sinh nôn hết cả ra.

Nó bước ra ngoài gãi gãi đầu nhìn hấn cười hối lỗi trong khi mặt hấn thì bí xị cả lên chỉ vì bị đầu độc bởi một tô cháo thịt thông thường do một vị tiểu thư không bình thường tí nào nấu.

– Thôi anh ăn đỡ đi, mai em nấu cái khác cho, chỉ bỏ muối thôi, không có đường.

– Em định giết anh bằng cách cân bằng gia vị kiểu này hả tiểu thư?

– Thôi mà, em đâu cố ý đâu. Người ta có ý tốt đưa anh về nhà rồi còn nấu đồ cho anh ăn mà la hoài. À, em có pha ly nước chanh cho anh giải rượu nè, uống đỡ đi.

– Ủ! Ăn cháo của em vào thẳng dù sỉn cũng tỉnh nữa huống chi anh chỉ mới lạng lạng.

Nó không nói gì chỉ đưa ly nước chanh cho hấn, không chần chừ, hấn nâng thẳng vào miệng uống một hơi để vị chua chua của chanh có thể át đi mùi vị của tô cháo kinh dị do nó nấu.

Nhưng rồi ông trời không bao giờ thương người thiện lương, hấn phun toàn bộ ra đầy nhà và nhìn nó với ánh mắt vô cùng “biết ơn”.

– “Sao thế?” Nó vẫn không biết gì mà ngây thơ hỏi hấn.

– Em...pha...cái...gì...đây?

– À...chanh, nước lọc, đường...Á chết cha?

– Sao?

– Đường...trong cháo...muối...trong chanh.

– Em...!!!

Hấn bó tay với nó rồi. Nhìn nó đứng hai tay khoanh lại cúi đầu mà dù có giận mấy cũng không thể giận nổi, ai biểu hấn đại gái quá làm chi. Hấn đành nằm xuống giường ngủ cho qua cơn đói.

Nó biết lỗi bèn kéo chăn đắp lại cho hấn coi như chuộc lại lỗi lầm của mình. Uống công cả buổi mày mò nấu cháo.

Nó xách laptop ra ghế sofa trong phòng mở lên kiểm tra lại một vài kiện hàng đang xuất nhập khẩu của H&Đ trước khi đi ngủ. Check mail và giải quyết một số vấn đề cần thiết đến hơn nửa đêm, nó mới lừ đừ ngủ ngục ngay trên ghế.

Hấn thì đầu có ngủ, cứ nằm đó mà ngấm nó làm việc với cái laptop. Đến khi xác định là nó đã ngủ, hấn mới lại nhẹ nhàng bế nó đặt lên giường, kéo chăn đắp cẩn thận như nó đã làm với hấn và rồi cũng nằm kế bên nó.

Hấn vòng tay ôm lấy thân hình mảnh khảnh của nó, đặt một nụ hôn thật nhẹ thật sâu lên trán rồi cũng chìm dần vào giấc ngủ. Nó rúc dần vào bờ ngực rắn chắc của hấn để tìm hơi ấm. Đêm nay có lẽ là đêm yên giấc nhất của hai đứa kể từ vài năm qua.

Bên ngoài...mưa rơi rả rích...

Từng dòng người đang trú mưa tự ôm lấy thân mình sưởi ấm.
Bên trong...nó và hắn...vô cùng ấm áp...vô cùng hạnh phúc...

33. Chương 33

Sáng sớm, nó lim dim mở mắt ra để tìm xem cái gì tối hôm qua vừa thơm vừa ấm khiến nó ngủ ngon đến lạ, nếu là gấu bông của Ken thì dù có dùng mọi thủ đoạn nó cũng nhất quyết cướp về tay mình. Hí một mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn chưa sáng hẳn. Nó định ngồi dậy thì không biết lí do làm sao mà cứ vướng víu thế nào không thể ngồi lên được.

Cảm nhận hình như có cánh tay của ai đó quanh eo mình, nó bất giác run người một cái. Quay mặt ra đằng sau thì không thể nào bình tĩnh hơn được nữa.

– AAAAAAA

– Cái gì thế? Cháy nhà? Sập nhà? Động đất? Khủng bố? Binladen? Barack Obama?

Hắn tung mền ngồi dậy nói một hơi một hồi sau đó lấy lại bình tĩnh nhìn cái giọng “oanh vàng thổ thổ” của nó mà thở dài tức tối.

– Đêm qua...em...anh...làm...

– Làm như em có giá lắm vậy. Anh đây không thèm nhá!

– Em nhớ...ngủ...ghế...

– Anh ẵm em lên giường đấy. Vì sợ em cảm lạnh nên anh đành phải cắn răng chịu đựng bụng cái con heo mấy chục ký này lên giường mà còn phải cựa đôi chỗ ngủ nữa chứ.

– Phòng ai?

– Phòng em chứ phòng ai? Hối vô duyên thấy ớn.

– Giường ai?

– Giường em chứ chả nhẽ giường anh? Em còn câu nào thông minh hơn không?

– Ai mượn anh ẵm em để rồi bảo em nặng hử? Chưa cho anh xuống đất là may lắm rồi đấy. SAO CHỐI!!!

Nó đột ngột hét lên làm hắn ôm hai tai lại kéo không ngày mai phải vào bệnh viện chữa viêm tai giữa kèm thủng màng nhĩ vì “nghe nhạc” quá độ mất.

– Em!

– Gì?

– Anh đói.

– Vậy...anh ăn cháo nha!!!

– Thôi khỏi, hình như bác quản gia nhà anh hôm nay nấu soup. Anh về đây, tạm biệt em. Moazz.

Hắn ba chân bốn cẳng tung mền ra, nhảy xuống giường, mi gió nó, phóng ra ngoài với tốc độ tên bắn để tránh cái kiếp nạn thưởng thức món cháo có một không hai trên đời “made by Chris” yêu vầu. Nếu hắn phải ăn tô cháo “chè” đó một lần nữa thôi thì cho hắn ăn cả nồi chè đậu coi bộ còn dễ coi hơn.

If the hero never es to you

If you need someone you're feeling blue

If you wait for love and you're alone

If you call your friends nobody's home
You can run away but you can't hide
Through a storm and through a lonely night
Then I'll show you there's a destiny
The best things in life they are free.
(Cry on my shoulder)
- Alô! Cháu nghe bác.

- ...

“Rụp”...

Nó dùng tay đẩy cánh cửa kính lớn của bệnh viện và chạy thật nhanh hết mức có thể, nó không biết phòng cấp cứu hiện giờ ở đâu nên cứ chạy theo cảm tính cho đến khi một bàn tay to lớn của ai đó nắm lấy tay nó và lôi đi. Mắt nó không thấy rõ nữa, tất cả đã mờ nhòe đi vì nước mắt. Nó chấp nhận mình sẽ không thấy đường, sẽ như thế này mãi cũng được chỉ cần người ấy không sao, nhiều đó thôi cũng đã quá đủ với nó.

Cánh cửa phòng cấp cứu vẫn đóng im lìm, bác sĩ và y tá cứ liên tục chạy ra chạy vào càng làm cho tâm trạng nó thêm phần rối bời.

- Alô! Cháu nghe bác.

- Ông chủ đột quy, cô chủ mau đến bệnh viện Hoàng Mai đi.

“Rụp”...

Nó như quỳ sụp dưới đất, ánh mắt vô hồn đã đầm đầy nước mắt chỉ nhìn về phía cánh cửa như chờ đợi một điều kỳ diệu sẽ xảy ra. Ba mẹ đã nhấn tâm bả nó mà ra đi, nay lại đến ông sao? Nó không cần gì hết, chỉ cần ông thôi. Trái tim nó như đang tan ra thành từng mảnh, chưa bao giờ nó thấy bản thân mình bất lực như lúc này.

Từ năm năm tuổi, nó đã không còn gì nữa, chính ông đã mang đến cho nó tình yêu thương của gia đình, chính ông đã cứu rỗi cuộc đời non nớt của nó. Ông cho nó mọi thứ nó cần, yêu thương nó còn hơn những người cháu khác của ông. Không phải vì nó có khả năng lãnh đạo H&Đ hay vì thương hại cho tình cảnh mồ côi của nó. Chỉ đơn thuần là ông yêu nó, yêu đứa cháu nội Yến Nhi của ông, chỉ thế thôi.

Cánh cửa phòng cấp cứu mở bật ra, chiếc đèn neon trên đầu phụt tắt...

34. Chương 34

Nó khụy chân xuống bên hồ Nguyễn Vọng, hai tay ôm trọn lấy đầu và thân mình như muốn bao bọc lấy toàn bộ cơ thể để tránh né sự thật rằng nó đã mất ông.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, gia đình nên chuẩn bị tinh thần rằng bệnh nhân sẽ ra đi bất cứ lúc nào.

Nó thấy lạnh, lạnh lắm. Nó không dám đối mặt với tất cả, nó đã chạy ra khỏi bệnh viện mà không một lần nhìn lấy chiếc băng ca nơi ông đang nằm. Nó không muốn làm gì nữa, nó chỉ muốn mình có thể mất đi ý thức để không phải đau như thế này.

Một vòng tay ôm chặt lấy nó từ đằng sau như muốn truyền hơi ấm và sức mạnh cho người con gái yếu đuối này. Vòng tay càng siết chặt hơn, chặt hơn nữa khi từng tiếng nấc của nó xuất hiện. Nó biết, nó biết ai đang ôm nó nhưng liệu nó có đủ dũng cảm để đối mặt với tất cả hay không? Nó nâng đôi bàn tay của mình ôm lấy vòng tay đó như muốn trả lời rằng nó nhận lấy sự đồng cảm của người ấy.

– Khóc đi em. Khóc sẽ đỡ hơn nhiều đó.

Hắn gục đầu mình lên vai nó và nhắm mắt để có thể cảm nhận hết nỗi đau của người con gái mà hắn yêu. Hắn ước gì mình có thể san sẻ bớt một chút gì đó để nó không phải đau đớn như thế này.

– Tại sao?...Tại sao ông trời...lại bắt công...với em như thế chứ?...Hức...Ông ta...đã đưa ba mẹ đi...rồi giờ đây...còn muốn cướp...cả ông nội nữa...Hức...Ông ta muốn em phải...đau khổ...cả đời này sao?...Hức...Để em phải cảm nhận...cảm giác cô đơn...suốt cuộc đời này sao?...Hức...Em đã...làm gì sai chứ?...Hức...Tại sao...không trừng phạt em đi...mà lại nhẫn tâm...ra tay với ông chứ?...Hức...Ông cả đời...sống lương thiện...hết lòng vì con cháu...tại sao lại đối xử...với ông như vậy?...Hức...Hức...

– Cuộc đời bất công thế đấy em. Chết không phải là hết, chết là bắt đầu một cuộc sống khác hạnh phúc hơn ở một thế giới mới, nơi đó không có khổ đau hay bệnh tật gì cả. Biết đâu ông sẽ tìm thấy ba mẹ em để họ có thể phụng dưỡng cho ông.

– Nhưng rồi...em sẽ ra sao...khi không có ông?...Hức...Em đã quen với việc...chiều chiều cùng...ông ăn cơm...cùng ông đi dạo...cùng ông giải quyết...mọi công việc...Hức...Em không dám...tiếp tục sống trong cảnh...mà không còn bất kỳ...người thân nào...bên cạnh đâu...Hức...Hức...

– Em nói gì vậy? Em còn ba nuôi nè, còn anh Ken nè, còn Ryan, Fed, Bin, Suz nữa chứ. Ngoài ra em còn có...anh nữa. Anh sẽ luôn ở bên em mà, không bao giờ để em buồn, chiều chiều sẽ cùng em đi ăn, đi dạo. Anh sẽ giúp em mọi chuyện em cần.

– ...

– Điều quan trọng là bây giờ ông rất cần em ở bên cạnh. Ông sẽ tỉnh dậy biết đâu được. Cứ còn cơ hội thì ta cứ tiếp tục hi vọng, được chứ?

– Uhm...

Win công nó trên vai quay trở về bệnh viện. Hắn cứ ước gì đoạn đường sẽ kéo dài mãi hay thời gian hãy ngưng đọng ngay tại thời khắc này để hắn có thể cảm nhận được hơi ấm của người con gái đang nằm trên lưng mình. Cảm giác bình yên không chỉ ở trong trái tim hắn mà còn đang tồn đọng trong lòng của nó.

Bờ vai rộng và to của hắn khiến nó nhớ về thời thơ ấu khi ba luôn công nó trên vai chỉ để nó có được một giấc ngủ thật ngon, hay là lúc ông đã công nó để ru cho nó thoát khỏi cơn ác mộng những đêm nó phát sốt.

Nó hi vọng hắn sẽ thay hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời để chở che và bảo vệ cho nó mãi mãi. Không biết từ lúc nào nó lại có cái ý nghĩ điên rồ đó nhưng chính sự điên rồ đó đã khiến cho nó nở một nụ cười mãn nguyện ngay trên lưng hắn mặc dù nụ cười đó vẫn còn rất chua chát và nó tin theo thời gian nụ cười đó sẽ thật hạnh phúc nếu như nó có hắn mãi mãi kề bên.

Nó nắm chặt lấy bàn tay đầy rẫy những dây nhợ truyền máu, truyền dịch của ông. Từ xưa đến giờ nó rất ít khi tin tưởng vào tâm linh nhưng chính lúc này đây nó đang hi vọng Chúa có thể nghe thấu lời nguyện cầu của nó.

Ông mở mắt ra nhìn nó và nở một nụ cười hiền hậu. Mọi người vội vội vàng vàng kêu gào bác sĩ vào khám lại cho ông. Nó lại có thêm hi vọng.

– Ông! Ông sao rồi? Ông làm con sợ quá!

Ông thều thào với chất giọng run run đặc sệt của người bệnh.

– Ông...xin...lỗi...Thay...ông...H...&...Đ...Nhi...

– Ông đừng nói như vậy. Con giận đó. Ông sẽ khỏe...nhất định...ông sẽ khỏe mà...hức hức...

Ông cầm tay Win đặt vào tay nó rồi nhìn hai đứa với ánh mắt âu yếm nhưng chỉ một lát sau thì chuyển sang ánh mắt van xin nhìn hắn.

– Lo...cho...Nhi...dùm...Ta...xin...con...

– Ông không được bỏ con...con xin ông đó...

– Ông yên tâm. Con nhất định sẽ bảo vệ Nhi.

– Cám...ơn...con...

Ông nhìn nó mỉm cười rồi sau đó thì hai bàn tay buông thõng. Điện tim đồ chạy trên màn hình xuất hiện một dãy hàng ngang kéo dài mãi mãi cho đến vô cực.

– ÔNG!!!!

35. Chương 35

Đám tang chủ tịch tập đoàn H&Đ diễn ra rầm rộ tại biệt thự riêng của nhà họ Hoàng. Báo chí đã tốn biết bao giấy mực đưa tin hàng ngày và phóng viên luôn có mặt 24/24 để ghi lại những khoảnh khắc viếng tang của những nhân vật tầm cỡ trên thế giới.

Nó vận bộ đồ tang ngồi một góc, ánh mắt vô định hướng về bức di ảnh của ông. Cả hai đêm nay không đêm nào nó ngủ nên gương mặt đã hốc hác thấy rõ nhưng không phải vì thế mà mất đi vẻ đẹp của thiếu nữ 18, đôi mắt của nó đã lạnh nay còn lạnh hơn.

Win và Ken lo đám tang rất chu đáo, bác quản gia chạy đôn chạy đáo khắp mọi nơi, ai ai cũng có việc riêng của mình nhưng chỉ mỗi mình nó ngồi đấy. Và nó giờ đây chính là tâm điểm của tất cả mọi người. Đối với gia nhân trong biệt thự Hoàng gia đã theo ông bao năm nay thì rất lo cho tình trạng sức khỏe của nó nếu như cái thái độ bất cần còn tiếp tục kéo dài. Đối với mọi người trên thế giới thì vị trí chủ tịch tập đoàn H&Đ vô cùng lớn mạnh đang có nguy cơ rơi vào tay một cô bé chỉ vừa bước sang tuổi 18. Tất cả chỉ còn đợi ba ngày sau, cái ngày công bố di chúc của ông.

Ngôi mộ màu trắng nằm yên vị giữa khu nghĩa trang dòng họ Hoàng được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp những hàng dương xanh biếc thoang thoảng hương hoa nhài và nhang khói. Nó quỳ dưới đất không biết đã bao lâu, giờ đây nó chỉ cảm thấy hai đầu gối đã gần như tê dại đi nhưng nó lại không muốn đứng dậy. Có lẽ nó muốn cái cảm giác đau đớn về thể xác để khuất lấp đi nỗi đau trong tinh thần của nó bây giờ.

Người tiễn đưa đã rời khỏi nghĩa trang tự bao giờ. Họ đã trả lại cho nơi tôn nghiêm này một không gian ảm đạm đến tê tái lòng người.

Ken chỉ biết đứng nhìn đứa em gái của mình một cách đau đớn, ngay chính bản thân anh cũng chẳng biết phải làm gì cho nó lúc này. An ủi thì anh cũng làm rồi, chăm sóc thì anh đã, đang và sẽ làm mãi mãi nhưng trong thâm tâm anh lại tự huyễn chính mình rằng chỉ cho nó đau buồn hôm nay thôi, chỉ hôm nay mà thôi. Rồi ngày mai nó sẽ trở lại là Hoàng Thùy Yến Nhi, là cô bé Chris hồn nhiên tinh nghịch ngày nào.

Ryan và Fed mặt dù đã nghe rất nhiều thông tin về vị chủ tịch tập đoàn H&Đ có một cô cháu gái kiên cường, rắn rỏi, tài ba sẵn sàng giữ chức vị chủ tịch bất kỳ lúc nào nhưng họ lại không ngờ người đó lại đang thập phần đau đớn quỳ trước nấm mộ mới đắp của ông mình dưới kia.

Bin hay Suz chẳng khác hơn nó là bao. Từ cái thuở ba đứa gặp lại nhau thì chúng đã coi ông nó là ông nội của chính mình. Ông yêu thương hai đứa như chính nó mặc dù họ không phải cháu ruột của ông. Nhưng giờ đây, cái người mà chúng vẫn thường gọi là “ông nội bé” đã vĩnh viễn nằm lại nơi đất mẹ. Liệu Chris – con bạn đáng thương của chúng có vượt qua được cú sốc này không khi mà cả ba người thân yêu của nó cũng bỏ rơi nó mà đi và trên đời này, ngoài ba nuôi cùng với sáu đứa xung quanh đây thì nó đã không còn bất kỳ một ai trên thế giới này là người thân. Nó đã mất đi gia đình của chính mình, mãi mãi.

Win quỳ bên cạnh nó, mắt nhìn nó, tay hẩn nắm chặt tay nó như truyền thêm sức mạnh. Bản thân hẩn giờ cũng chẳng còn gì gọi là mạnh mẽ nữa rồi khi ba ngày qua đã thức cùng nó, nhịn ăn cùng nó và thậm chí là khóc cùng nó. Nhìn thấy nó dại đi vì đau lòng thì tim hẩn cũng đã không còn vẹn nguyên nữa. Đời thật là bất công vì đã cướp mất “gia đình” duy nhất còn lại trên đời của nó.

- Về thôi em. Em đã quỳ ở đây bốn tiếng đồng hồ rồi.

Nó vẫn không trả lời càng làm cho bọn họ thêm đau lòng. Ken tiến lại ngồi xổm xuống và nắm chặt lấy bàn tay còn lại của nó.

– Minh về thôi Chris. Trông em mệt lắm rồi. Ông thấy em như thế sẽ không yên lòng mà nhắm mắt đâu.

Ánh mắt nó lóe lên một tia đau thương rồi lại tắt hẳn, nó khẽ gật đầu. Giờ đây nó cần một bờ vai, một vòng tay, một chút hơi ấm của bất kỳ ai đó để nó có thể quật cường đứng dậy đi tiếp con đường mà ông đã trao lại cho nó.

Win đỡ nó dậy dựa hẳn vào người mình rồi đặt cả thân hình đang mềm nhũn đi vì mệt của nó lên vai Ken. Anh cảm nhận được sự mệt mỏi của em gái mình đang nằm trên lưng, anh đau lòng thay cho nó. Nó còn quá nhỏ để có thể lãnh những cú sóng quá lớn, đến nỗi chúng tỉ lệ nghịch với sức chịu đựng của bản thân một đứa con gái chỉ mới 18 tuổi đầu.

Tạm thời nó sẽ ở nhà ba nuôi, căn biệt thự chỉ bằng một nửa biệt thự họ Hoàng nhưng lại luôn luôn có một căn phòng màu hồng chứa toàn thú bông dành cho nó.

- Ngôi nhà này luôn chào đón con. Dù con chỉ xem ta là ba nuôi nhưng ta thì lại xem con chính là đứa con gái bé nhỏ do ta dứt ruột sinh ra.

Không phải nó không muốn về nhà mà chính là nó không dám. Nó sợ lắm cái cảm giác bất cứ nơi nào trong nhà hay đồ vật nào cũng đều mang hình ảnh của ông. Nó vẫn không đủ can đảm để đối diện với sự thật phũ phàng. Bản thân là một sát thủ được rèn luyện từ nhỏ sẽ không bao giờ được phép mềm lòng trước tất cả nhưng chính lúc này đây nó chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi.

Hai ngày sống trong nhà Ken thì cũng là khoảng thời gian như dưới địa ngục của tất cả mọi người trong đó. Ai cũng đều quan tâm, lo lắng với hi vọng cô công chúa bé nhỏ này sẽ vượt qua được nỗi đau nhưng trước sự im lặng đáng sợ của nó thì ngay cả Ken cũng muốn chùng bước.

Hôm nay Ken và Win sẽ đưa nó về nhà để lắng nghe di chúc của ông từ luật sư riêng trong tập đoàn H&Đ. Nó không quan tâm đến món tài sản mà ông để lại, nó chỉ lo lắng một điều là mọi người trong nhà sẽ không đồng ý với ông và ra tay phá hoại tất cả công sức cả cuộc đời ông. Dù là ai và với thủ đoạn nào đi nữa thì nó sẽ vẫn cố gắng đến cùng vì lời hứa với ông trước lúc lâm chung.

Nó bước vào phòng khách và ngồi xuống đối diện với luật sư Hùng. Ken và Win thì vẫn đứng sau lưng nó và điều đó đã gây ra sự khó chịu trong mắt mọi người, nó biết điều đó. Dãy ghế bên phải nó là bác Hai, Kim Thư và một người đàn ông nó không biết là ai. Dãy ghế bên trái nó chính là vợ chồng bác Ba cùng với con gái 10 tuổi. Đằng sau luật sư Hùng là những người lãnh đạo trong hội đồng quản trị của tập đoàn H&Đ và một vài người có liên quan.

36. Chương 36

Sau màn chào hỏi thì luật sư Hùng cũng vào vấn đề chính. Ông ta lấy chiếc đĩa được cất cẩn thận trong một chiếc vali mini có khóa an toàn ra rồi bật lên tivi lớn để mọi người cùng xem.

Trên màn hình tivi xuất hiện hình ảnh ông nó với mái tóc bạc nhưng nét mặt vẫn hồng hào thanh tú. Chắc có lẽ bản di chúc này đã được lập cách đây khá lâu.

Giọng ông ồm ồm vang lên từ chiếc loa đặt kế bên.

– Chào các con, các cháu của ta. Khi mọi người xem chiếc đĩa này thì cũng là lúc ta đã đi được một nửa đoạn đường đến gặp vợ chồng thằng Út rồi...

Nó giật thót mình, bàn tay run run nắm chặt lại và không dám ngẩng đầu lên nhìn vào cái màn hình tiếp.

Ken và Win đặt tay lên vai trấn an tinh thần cho nó để nó có thể tiếp tục lắng nghe những gì ông muốn nói.

– Tài sản trong suốt cuộc đời làm lụng vất vả, ta cũng không thể mang theo, chỉ mong các con có thể đồng ý cho sự sắp xếp cuối cùng này của ta. Nếu hơn một nửa người trong Hoàng tộc không đồng ý thì tất cả sẽ được đưa vào quỹ từ thiện cho trẻ em nghèo mang tên ta. Các con đều đã có gia đình và sự nghiệp riêng thì ta cũng không gượng ép các con vào cái di chúc này. Đầu tiên là con dâu ta – Nhã Trâm Anh, con đã có công ty Đại Phát của chồng để lại thì có thể lo cho cuộc sống hai mẹ con sau này rồi. Ngoài ra thì con sẽ được thừa hưởng 15% cổ phần tập đoàn H&Đ. Thứ hai là vợ chồng thằng Ba, mỗi đứa sẽ được thừa hưởng 15% cổ phần H&Đ như đã hứa. Số cổ phần còn lại sẽ được đứng dưới tên Hoàng Thùy Yến Nhi – cháu nội út của ta và dĩ nhiên cháu sẽ trở thành chủ tịch của tập đoàn và mọi sự mở rộng hay thu hẹp cùng với các chi nhánh ở nước ngoài sẽ do nó chịu trách nhiệm. Hệ thống nhà hàng – khách sạn Royal trong nước sẽ được chuyển sang tên Hoàng Thùy Kim Thư – cháu nội đầu của ta nhưng dưới sự quản lý của mẹ nó. Hai quán bar lớn ở Hà Nội và Tp.HCM sẽ được chuyển giao sang tên Hoàng Thùy Hữu Trang – cháu nội thứ hai của ta và cũng dưới sự quản lý của ba mẹ nó cho đến khi nó đủ 18 tuổi. Ngoài ra hệ thống nhà hàng-khách sạn Secret Garden lúc trước ta đã chuyển giao sang tên cho Yến Nhi nhưng chưa ai biết thì nhân đây ta sẽ giao lại toàn bộ cho cháu nó. Ngôi biệt thự của dòng họ Hoàng cũng được đứng dưới tên Yến Nhi nhưng không được rao bán dưới mọi hình thức và nó sẽ được giao lại cho con của nó sau này. Mai sau Yến Nhi cưới ai làm chồng thì toàn bộ những gì ta giao cho nó sẽ được hai vợ chồng cùng nhau gánh vác. Bất cứ ai không thực thi bản di chúc này thì số tài sản của người đó sẽ được quyên góp cho quỹ từ thiện dưới tên ta.

Luật sư Hùng tắt màn hình tivi trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người trừ nó. Ken và Win không ngờ số tài sản nó nắm trong tay lại lớn đến thế, gấp ba bốn lần mọi người trong gia đình.

– “Tôi không đồng ý. Tại sao nó lại có nhiều đến như thế trong khi con tôi thì chỉ có mỗi Royal?” Bác Hai của nó lên tiếng với giọng phần nộ phá vỡ sự im lặng.

– Xin lỗi bà, tôi không có quyền hạn để trả lời câu hỏi này nhưng nếu bà không đồng ý thì toàn bộ tài sản của bà sẽ được đưa vào quỹ từ thiện mang tên lão gia.

Bác Hai đã không còn lên tiếng trả lời nhưng nó lại thấy trong mắt bà là một sự tức giận ngàn ngụt. Nó quay sang nhìn vợ chồng bác Ba, tuy vẫn giống như bác Hai nó nhưng thái độ có vẻ hòa hoãn hơn nhiều. Người đàn ông lạ mặt thì nhìn nó không chớp mắt khiến nó thấy rất khó chịu.

– Nếu không ai có ý kiến gì thì di chúc sẽ được thực hiện ngay bây giờ. Mọi người cần phải ký tên vào đây.

Nó là người đầu tiên đặt tên vào bản “công nhận di chúc” của ông nó rồi đứng lên cúi đầu chào mọi người và bước ra ngoài. Nó cần quay trở về nhà ba nuôi sắp xếp mọi thứ để trở về đây tiếp tục gánh vác trọng trách mà ông đã giao.

Căn phòng tối um chỉ leo lét ánh sáng từ chiếc máy vi tính đặt trong góc và ánh đèn ngủ. Hai người đàn ông vẫn phỉ phèo thuốc lá trên miệng.

– Ông chủ! Chuyện này tôi e là thiếu gia sẽ không đồng ý.

– Tại sao?

– Trước giờ thiếu gia luôn nghe lời ông chủ nhưng chuyện này quả thật rất khó. Tính tình thiếu gia tôi là người biết rõ nhất nên...

– Cho dù không muốn thì nó cũng phải đồng ý.

– Lỡ như chuyện thiếu gia không mang họ Trần lọt ra ngoài thì sẽ rất khó chấp nhận được.

“Cạch”.

Hai người đàn ông đồng loạt quay ra ngoài nhìn cách cửa từ từ mở ra. Cả hai đều bàng hoàng nhưng người đầu khổ nhất chính ra kẻ đẩy cách cửa đó.

Win đứng từ lâu bên ngoài và vô tình nghe được toàn bộ câu chuyện. Không phải người mang họ Trần là sao? Hắn không phải con ruột của ba hắn ư? Vậy ba mẹ hắn là ai? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

– Ba! Con là ai?

Câu hỏi phát ra từ miệng hắn khiến hai người bất động trong giây lát. Người đàn ông được gọi là lão gia vẫn châm điếu thuốc hút bình thường như đây là chuyện nhất định sẽ xảy ra trong thời gian không xa và ông đã đoán trước được tương lai nên chuẩn bị tinh thần rất tốt giải quyết mọi chuyện.

– Mày là con nuôi.

“Àm”

Bốn chữ như sét đánh vào tai hắn. Rốt cuộc thì sự nghi ngờ của hắn bao lâu nay cũng trở thành sự thật. Hắn đã nghĩ rằng hắn không phải con của ba mình nhưng không phải là con nuôi. Hắn luôn đinh ninh ba hắn chính là người anh ruột đã mất của ông ta hiện nay nhưng sự thật vẫn luôn khiến người ta đau lòng.

– Con...là ai?

– “Thiếu gia!” Ông quản gia vẫn đứng đó nhưng ánh mắt hắn sâu những vết chân chim vì năm tháng.

Ông đang rất lo cho đứa nhỏ kia. Suốt cuộc đời hắn chưa bao giờ được hưởng sự hạnh phúc trọn vẹn. Chỉ khi vị tiểu thư kia xuất hiện mới thấy hắn cười, hắn mơ mộng, thần thờ. Nhưng sự thật lại là lão gia bắt hắn nổ súng giết chết người con gái hắn yêu. Rồi giờ đây là cái tin sét đánh hắn không phải con ruột của người đàn ông mà bao năm qua hắn vẫn gọi là ba. Nhưng cái việc cuối cùng kia, cái việc mà ông không bao giờ mong rằng hắn sẽ phải làm chính là...

– Tao nuôi mày khôn lớn chính là muốn mày thừa hưởng chiếc ghế lão đại của tao. Và còn điều này nữa, tao muốn mày kết hôn.

– “Kết hôn? Với ai?” Hắn bàng hoàng hết nhìn người đàn ông mình gọi là ba rồi lại quay sang ông quản gia già đã theo hắn từ khi còn nhỏ.

– Con gái chủ tịch Hàn.

37. Chương 37

– “Không bao giờ. Con không đồng ý” Hắn lắc đầu nguầy nguậy từ chối chuyện hôn sự này. Người con gái hắn yêu mới được trở thành vợ hắn còn không thì không bao giờ cho dù phải chết. Nhưng đây là ba hắn, người đàn ông có thể lực nhất trong xã hội thì có gì mà ông không làm được cơ chứ?

– Không đồng ý? Mày lấy cái quyền gì mà không đồng ý? Hay mày đã yêu cái con sát thủ đã giết chết lão Bàn lúc trước?

– Con...không có.

– Ha ha ha... Không có sao? Mày đừng tưởng làm gì thì tao không biết? Nếu mày không cưới Hàn Nguyệt Phương thì chính tao sẽ giết chết con nhỏ đó.

– Ba! Ba không được làm gì cô ấy.

– Sao? Mày được quyền chọn. Một là kết hôn, hai là con đó phải chết.

Hắn nhắm mắt ngửa mặt lên trời suy nghĩ, đôi mắt đã dần đỏ hoe khi hình bóng người con gái hắn yêu đang cười, đang nói chột hiện về.

– Được rồi. Con làm theo ý ba là được chứ gì? Nếu ba còn gây nguy hiểm gì cho cô ấy thì đừng trách sao con quá đáng.

Hắn bỏ ra ngoài lao trên đường với vận tốc khá lớn bỏ mặc cho trời đang đổ mưa. Cơn mưa đầu mùa dường như đang làm lòng hắn thêm lạnh lẽo. Hắn phải làm sao với nó cho phải đây? Tại sao số của hắn lại khổ như vậy chứ?

Chẳng thà yêu một người nhưng không được chấp nhận còn thoải mái hơn là đã đến bước này rồi mà còn gặp sự ngăn cách của ba hấn. Hấn phải làm sao đây? Bản thân hấn sẽ không thể nào bảo vệ được cho nó nếu như ba hấn thật sự muốn ra tay. Còn nếu như phải kết hôn thì hấn sẽ gây tổn thương cho nó, ngoài ra sau này, chắc hấn sẽ có được hạnh phúc hay không?

Chỉ cần nghĩ đến việc giao nó cho bất kỳ tên đàn ông nào khác trong vòng vài giờ đồng hồ thôi thì cũng đủ để lòng hấn đã thấy vô cùng thấy khó chịu rồi chứ đừng nói chi đến chuyện bắt hấn suốt cuộc đời này phải không có nó bên cạnh.

Suy nghĩ miên man trong đau khổ để ý thức tự dẫn đường cho hấn đến trước cổng biệt thự Hoàng gia lúc nào không hay biết. Hấn dừng xe và cứ ngồi như thế nhìn về phía cửa sổ phòng nó, đèn vẫn sáng chứng tỏ nó vẫn còn thức. Điều đó khiến môi hấn bất giác nở một nụ cười...chua xót.

Người đây, chỉ cách nhau một cánh cổng hàng rào, một bức tường thôi nhưng sao xa vời quá. Hấn vươn tay về phía trước như níu kéo một bóng hình nhưng tất cả lại thoảng chốc tan vào mây khói. Bàn tay khe buông thông cho nó rơi đồng thời đã kéo theo hai hàng nước mắt.

Nước mắt hòa vào mưa như đang trêu ngươi người đau khổ. Cơn mưa ngày một lớn, gió thổi ngày một lạnh khiến lòng hấn se sắc. Trái tim hấn bây giờ lạnh lắm nhưng hề nghĩ đến nụ cười của nó, nghĩ đến hình ảnh nó vẫn còn trong vòng tay rắn chắc của mình thì cái lạnh đêm mưa đã vơi đi rất nhiều khiến lòng hấn cũng ấm dần lên. Nhưng dường như sự ấm áp về ngày hôn lễ đã định do ba nó sắp đặt khiến người hấn run bần bật trong đêm.

Cái lạnh lại ủa về xua tan đi sự ấm áp vừa mới le lói trong trái tim gã đàn ông si tình nhưng vô phúc. Tại sao ông trời để hấn gặp nó, yêu nó rồi giờ đây lại chia cắt tình yêu của hấn chỉ bởi vì cái chuyện hôn nhân đầy chất chính trị này cơ chứ? Tại sao không phải ai khác sẽ nhận nuôi hấn hay cứ quẳng đại vào bất kỳ cái cô nhi viện nào đó còn hơn là được một ông trùm mafia nhận nuôi để rồi lợi dụng bản thân mình.

Hấn ngồi bệt xuống đất, hai tay khoanh quanh gối để gục đầu mặc cho cơn mưa cứ rơi xối xả tát vào da thịt hấn như xát muối cho vết thương vừa hé miệng.

Đột nhiên tiếng mưa rơi vẫn còn đây nhưng hấn không còn cảm nhận được cái lạnh do mưa mang bởi... một chiếc dù bảy màu cầu vồng đang che trên đầu hấn. Chiếc dù được một người con gái cầm chắc trong tay đi kèm với ánh mắt đầy vẻ trách móc và xót xa.

Nó chỉ vô tình đưa đầu ra ngoài cửa sổ để nhìn ngắm cơn mưa đầu mùa vừa rơi chiều nay. Thường thì nó cũng chẳng thích ngắm mưa như bây giờ đâu nhưng tự dưng trong đầu lại nghĩ đến hấn, đến người con trai mà không biết tự bao giờ đã chiếm trọn bộ từ hình dáng, cách đi đứng lẫn giọng nói trong trái tim nó mất rồi.

Người ta vẫn thường kháo nhau rằng người khi yêu sẽ rất mơ mộng và đầy mộng mơ, giờ đây nó chẳng khác gì những người mà lúc trước nó cho là dở hơi.

Ông trời dường như thấu được nỗi nhớ nhung hấn trong lòng nó bèn đưa hình ảnh chiếc xe hơi cùng bóng dáng người con trai ấy đứng trước cổng và nhìn về phía cửa sổ phòng nó. Không chần chừ gì tất, nó vội vàng chụp chiếc dù đặt nơi góc phòng và lao ra ngoài bởi một lẽ nó sợ hấn khi đêm mưa sẽ bị cảm lạnh.

Hình ảnh người con gái mình yêu đang đứng ngay trước mắt, tay cầm cây dù hướng về phía mình khiến lòng hấn càng thêm phần nào lạnh lẽo. Hấn không động dậy, đơn giản là chỉ ngồi đấy ngắm nhìn nó. Hấn muốn khắc sâu hình ảnh của nó vào trong tim để mai này khi không còn nó bên cạnh hấn vẫn sẽ mãi mãi nhớ về người con gái luôn hiện diện trong trái tim yêu đuối của mình.

Nó thì càng thấy ngạc nhiên hơn khi một Win mạnh mẽ thường ngày giờ đây sao trông lại yếu đuối như thế. Đôi mắt hấn đỏ ngầu nhìn nó mang dáng dấp của sự chia ly đầy đau khổ. Nó biết nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra với hấn và không hiểu sao nó lại thấy bất an đến lạ.

– Anh định ngồi đây đến bao giờ? Anh không lạnh nhưng em lại thấy rất lạnh đó.

Nghe nó nói thì hấn mới nhận ra nó vẫn mặc trên người bộ đồ ngủ và khoát thêm chiếc áo mỏng manh làm hấn lại đỏ mặt khi nhìn nó trông bộ dạng dễ thương như thế này.

Hắn vội vàng đứng dậy ôm chầm lấy nó khiến chiếc dù trong tay cũng theo đó mà rơi xuống. Toàn bộ nước mưa thì nhau thấm vào áo cả hai nhưng có người vẫn thấy ấm áp vì người mình yêu đang bên cạnh, trong lòng và mỉm cười hạnh phúc.

Hương thơm của sữa tắm trên người nó theo gió thổi vào mũi làm hắn gần như mê mẩn và trái tim thì đau nhức dữ dội. Cảm giác đây sẽ là cái ôm cuối cùng mà hắn được phép làm con người hắn như điên lên, như muốn hét lên, biết đâu hắn sẽ không còn thấy đau đớn nữa.

Nó thấy khó hiểu từ những hành động của hắn nhưng linh tính mách bảo rằng hắn cần nó làm điểm tựa lúc này. Nó vẫn đứng yên như thế mặc ưa vẫn xối xả trút vào người. Từng cơn gió lạnh thấu xương quất vào da làm bao nhiêu da gà da heo thì nhau nổi rờn rợn nhưng vẫn không làm vơi đi sự bất an càng ngày càng hiện rõ trong lòng.

– Anh yêu em.

Chỉ ba chữ nhưng lại khiến tim nó như ngừng đập.

38. Chương 38

Thời gian vẫn cứ trôi qua bình yên như thế. Nó vẫn đến trường trong niềm hân hoan vì sẽ được gặp người con trai nó sẽ dành cả cuộc đời này để yêu.

Còn hắn thì vẫn đang trân trọng từng ngày cuối cùng được bên cạnh nó, được nắm lấy bàn tay nhỏ bé của người con gái đó. Hắn phải làm sao bây giờ khi thời gian cứ dần trôi mà nỗi sợ hãi của sự li biệt càng lớn dần trong hắn.

Nhìn nó cười đùa vô tư trong nắng, mái tóc dài xõa mượt mà xuống hai bên bờ vai, làn da trắng nõn mềm mại như da em bé, đôi môi đỏ bóng chúm chím hé mở như mời gọi. Từng nét từng nét một của nó, hắn luôn ghi nhớ trong lòng và khắc sâu mãi mãi giọng nói này, tiếng cười này, vẻ hồn nhiên tinh nghịch đó để sau này trái tim hắn chỉ còn chỗ dành cho nó, không còn ai có thể chen chúc vào không gian chật hẹp đó nữa rồi.

Liệu khi hay tin này, nó sẽ vẫn còn giữ mãi sự lạc quan yêu đời, hay sẽ đau khổ đến chết đây? Dù sao đi nữa thì hắn vẫn sẽ phải làm tổn thương người con gái đó, người con gái đã cướp mất trái tim này của hắn từ lâu. Phải làm sao đây để hắn có thể ra đi mà không phải đau đớn khi nhìn thấy nó đớn đau?

Thời gian thấm thoát trôi, hai tuần đã qua đi và ngày khủng khiếp đối với hắn đã đến. Hắn phải đối mặt tất cả, vì sự an toàn của nó, vì trả lại hết ơn cứu mạng mà người đàn ông hắn đã gọi một tiếng ba dành cho hắn bao năm qua.

Ngày mai thôi, hắn vĩnh viễn mất đi nó hay... nó đã đánh mất hắn?

Nhưng giờ chỉ mới là ngày hôm nay, cái ngày sóng gió dành cho tình yêu mỏng manh của hai người mà nó không hề hay biết. Cất từng bước chân sảo đến trường. Cổng trường vẫn như thế nhưng người con trai đâu mất rồi. Hằng ngày khi nó đến đây thì hắn đã đứng chờ để cùng vào nhưng sao giờ đây chỉ còn mỗi mình nó thôi. Dự cảm chẳng lành lại lần nữa ùa về tràn ngập tâm trí nó.

Học sinh trong trường sao nhìn nó ghê gớm như thế nhỉ? Còn xầm xì bàn tán gì là kết hôn, hồ ly,... làm nó thấy khó chịu vô cùng.

– Mà thấy chưa? Tao nói có sai đâu. Bám theo Thiên Vương như đĩa rồi giờ đây bị đá ra như một đồng rác.

– Mèo lại hoàn mèo thôi mèo ạ!

– Đúng rồi! Trèo cao thì té đau. Mày coi cái mặt còn đang vênh lên tự đắc kia kìa.

– Chắc chưa biết chuyện gì đâu.

Nó nghe những lời này từ mọi người thì thấy khó hiểu vô cùng. Họ đang nói nó sao? Sao nó lại bị đá ra ngoài như một đồng rác chứ? Rốt cuộc mọi chuyện này là như thế nào? Nó ba chân bốn cẳng chạy ngay vào lớp trước những ánh mắt dè bỉu của mọi người.

Ken từ xa đã thấy nó chạy hốt tốc vào nên nhanh chóng vứt tờ báo trên tay về phía Ryan, Ryan hoảng hốt nhét vội nhét vào học bài rồi bá vai Fed cười nói như không có chuyện gì xảy ra.

– Có chuyện gì mà mọi người ngoài sân nhìn em ghê quá vậy?

Nó buông cặp xuống bàn nhìn Ken dò hỏi làm anh cứ hồn vía lên mây. Quả thật anh đang rất tức giận cái thằng ***** bạn anh. Đã nói lời yêu với nó rồi giờ còn dám làm cái chuyện kinh thiên động địa này nữa. Anh không bao giờ tha thứ cho bất cứ kẻ nào dám làm tổn thương đến đứa em gái bé bỏng của anh.

Sáng nay khi hay tin này thì anh đã muốn điên lên. Nếu không có Fed và Ryan ngăn lại chắc anh đã đến nhà thằng đó và dẫn cho nó một trận rồi. Nhưng dẫu có giấu nó thì cuối cùng gì sự thật cũng lộ ra. Lúc đó người đau khổ nhất cũng chỉ có nó mà thôi.

– “Có gì đâu. Em để ý chúng nó làm gì. Chắc lại ghen tị với em hay là bọn anh thôi” Ryan lên tiếng trêu chọc nhằm đánh lạc hướng sự chú ý của nó nhưng tiếng của Suz đã đánh sập sự cố gắng vô ích của anh mất rồi.

– “Thật sự là không có gì sao? Báo chí họ đăng đầy rẫy kia kìa mà mấy người còn nói là không có gì? Mấy người định giấu Chris đến tận bao giờ nữa đây?” Suz tức tối đập bàn hét lớn đồng thời quăng cái cặp cho nó rơi xuống đất không thương tiếc.

– “Bọn mày cũng giỏi lắm. Tin tức đó đều được gửi ọi người trong giới kinh doanh thế mà con Chris cũng chẳng biết tí gì. Chặn tin tức chắc cũng là tuyệt chiêu của Tứ đại Thiên Vương mà ha” Bin cũng tức tối không kém khi nghĩ về nó, về những gì nó đã trải qua bao năm qua. Nó đã quá đau khổ khi lần lượt từng người thân cứ rời xa nó mà không hề một lần ngoảnh lại. Nay đến chỗ dựa cuối cùng cũng tiêu tan theo mây khói thì làm sao nó có thể đứng vững mà bước đi về phía trước đây?

– “Bọn tao chặn tin gì chứ? Sáng nay tao mới biết tin đó” ken ngỡ ngàng nhìn về phía Bin khiến cậu nhúm mày suy nghĩ.

– “Chẳng lẽ là Win?” Fed thở dài não ruột khi nghĩ về cả ba thằng bạn thân của mình và về... nó.

Giờ đây anh mới thấy, tình yêu quả thật rất khó để nắm lấy. Nếu như anh là một người khác thì nhất định sẽ rất vui khi chuyện này xảy ra vì anh đã yêu nó từ rất lâu nhưng lại có bức tường cản chính là Win. Anh đã chấp nhận buông tay nó và mong cả hai được hạnh phúc nhưng trong lòng thì đau đến chết đi sống lại. Nhiều đêm anh không ngủ, chỉ biết nốc rượu cho vơi bớt sự cô đơn nhưng rồi sáng hôm sau thì nó vẫn như thế, không hề thay đổi.

Anh biết người nó yêu không phải là anh, người nó muốn ở bên cạnh đến hết cuộc đời này cũng không phải là anh nhưng anh lại kiên trì cho đến bây giờ bởi vì anh yêu nó. Anh quả là chàng ngốc của thế kỷ 21.

– “Rốt cuộc là chuyện gì? Anh Win đâu?” Nó ngơ ngác nhìn năm người xung quanh như mong chờ một câu trả lời cho những thắc mắc đang dần hiện lên trong đầu nó.

– “Mày đọc cái này là biết liền” Suz quăng cho nó tờ báo trong khi Ken vội vàng giang tay ra chụp lại nhưng thân thủ của một người như anh làm sao bì kịp một sát thủ có nghề như nó cơ chứ.

Lại một cuộc hôn nhân sặc mùi chính trị.

Ngày mai, ngày...tháng...năm... sẽ là ngày thành hôn của thiếu gia tập đoàn Trần thị Trần Hoàng Khánh Duy và đại tiểu thư Hàn gia Hàn Nguyệt Phương.

Theo như thư ký riêng của chủ tịch Trần thì hai gia đình đã có hôn ước lâu năm và cả hai nhân vật chính đã phải lòng nhau trong thời gian tìm hiểu và họ đã quyết định trở thành vợ chồng hợp pháp.

Nhưng sự thật có phải là như vậy khi cả hai chỉ vừa bước sang tuổi 19 trong khi nếu như hai nhà Trần – Hàn trở thành thông gia sẽ nhanh chóng đánh sập các tập đoàn có tiếng nhiều năm qua mà nhân vật đầu tiên có lẽ là H&Đ khi vị chủ tịch vừa lên cũng chỉ nhỏ hơn thiếu gia Trần một tuổi...

39. Chương 39

Nó gấp tờ báo lại và bỏ chạy ra khỏi lớp trong sự ồn ào náo nhiệt xung quanh. Tại sao mọi chuyện lại như thế này? Rõ ràng tuần trước Win còn nói yêu nó mà giờ đây lại còn kết hôn với người khác.

Nó biết nhất định trong đây có sự tình bởi hẳn là ai? Là người thừa kế Angel trong tương lai. Nếu như cuộc hôn nhân này theo như người ngoài nhìn nhận thì rõ ràng sẽ mở rộng nền kinh tế của Trần thị và Hàn gia nhưng theo cách nhìn của những người bên kia xã hội thì chính là giúp cho Angel có thêm lực lượng và quyền lực qua mắt Death cũng như giới cảnh sát.

Lúc này đây nó lại muốn gặp hẳn, muốn nghe hẳn nói rằng người hẳn yêu là nó, cuộc hôn nhân này hoàn toàn do sức ép của gia đình và hẳn sẽ làm tất cả để từ chối. Nhưng sao nó lại thấy sợ hãi như thế này, nó sợ nó sẽ mất hẳn vào tay một người con gái khác.

Ba mẹ và ông đã rời xa nó rồi. Hẳn đã hứa sẽ là điểm tựa cho nó trong cuộc đời đầy ***** này nhưng sao giờ lại như thế chứ?

– Từ nay anh sẽ là gia đình của em, được không? Em sẽ chẳng còn cảm thấy cô đơn nữa vì bên cạnh em sẽ luôn có anh.

– Em có gia đình của mình mà, không cần anh đâu.

– Gia đình em thì tất nhiên khác với anh rồi. Nhưng cái anh muốn chính là chỗ dựa cho em giống như Ken đấy. Nhưng không phải với cương vị là một người anh nha.

– Vậy thì là gì?

– Ừ thì là bạn chẳng hạn.

Nếu như nó mất hẳn thì nó sẽ ra sao đây? Nó không muốn như thế chút nào, nó quyến luyến vòng tay ấm áp mà hẳn đã từng trao, nụ hôn ngọt ngào như vẫn còn đây, hương thơm quyến rũ của hẳn luôn đưa vào giấc ngủ ngon mỗi ngày, những tin nhắn dù chỉ là chúc nó một ngày tốt lành vẫn được nó giữ trong máy.

Tất cả, tất cả những gì thuộc về hẳn đều được nó nâng niu một cách cẩn thận nhưng sao tình yêu của cả hai lại bị hẳn vứt bỏ như một vật vô giá trị như thế này? Hẳn có biết nó ngày đêm đều ao ước sẽ được nắm tay hẳn bước đi mãi mãi dù cho con đường sau này có chông gai như thế nào hay không chứ? Thế mà giờ đây chỉ vì một cuộc hôn nhân mang tính chính trị như thế này mà hẳn đành từ bỏ tình cảm của nó hay sao?

À phải rồi, con gái nhà người ta là thiên kim tiểu thư, khi lấy người ta thì hẳn muốn gì được nấy, tiền bạc, quyền lực đều đầy đủ, chẳng khác gì một vị vua nhưng còn nó thì sao? Lấy nó, hẳn được gì? Tiền bạc thì hẳn nào có thiếu, chỉ mỗi quyền lực là hẳn cần nhất thôi. Nhưng nó lại không tin hẳn là người như vậy.

Đoán mò thì cũng thế thôi bởi vì từng lời nói của hẳn giờ đây lại như nhát dao cắm sâu vào trái tim của nó.

– Cô đến đây làm gì?

– Em... em muốn hỏi anh một chuyện.

Hai tay nó run rẩy nắm chặt vạt áo nhìn hẳn với ánh mắt lo sợ. Phải, nó đang khẩn cầu hẳn đừng bỏ rơi nó đấy. Nó đã không còn gì nữa rồi, nếu mất đi hẳn, nó phải làm sao đây?

– Chuyện kết hôn đúng không? Cô đọc báo thì cũng biết rõ rồi còn muốn hỏi tôi cái gì nữa hả?

– “Tại sao chứ?” Nó dường như hét lên trong tiếng nấc nhưng lòng tự trọng không cho phép nó làm điều đó “Nếu thế tại sao còn nói yêu em?”

– “Cô tin ư?” Hẳn nhếch môi cười tự giễu chính mình hay là cười cợt với nó chính hẳn cũng không biết nữa nhưng hẳn biết rằng nếu như muốn nó không phải đau khổ, điều duy nhất có thể làm chính là khiến nó hận hẳn. Và sau này, chỉ cần nó còn biết đến sự tồn tại của một kẻ đã làm trái tim nó tổn thương là được rồi.

“Bốp”

Ken từ đầu xông ra đâm mạnh vào mặt Win làm hắn chao đảo. Rồi ngay cả Ryan và Fed cũng làm điều đó như muốn trả thù cho sự đùa cợt mà hắn đã dành cho nó hay chính là khiến bản thân họ không phải thấy áy náy và đau khổ khi đã kết bạn lầm người.

Win vẫn đứng đó không hề chống trả, hắn muốn ba người họ đánh hắn thật nhiều, đánh chết cũng được. Biết đầu chết rồi sẽ không phải đau khổ khi đứng nhìn người con gái mình rơi nước mắt vì mình.

– “Tao sẽ đánh ày tỉnh ra thằng khốn nạn” Ken vừa tống vào mặt Win vừa hét lên. Anh ghét nhất đứa nào dám đùa giỡn tình cảm của em gái anh mà thằng đó lại chính là đứa bạn thân vào sinh ra tử bao năm nay.

Nó thấy Ken lồng lộn lên như đang phát tiết trong khi cả Fed và Ryan cũng hùa theo, không ngăn ra như mọi lần thì hoảng hốt thật sự.

Nó rất đau, rất buồn, nó muốn khóc nhưng chẳng hiểu vì sao nước mắt lại không thể rơi, nó đang chảy ngược vào tim mất rồi. Cảm giác đau đớn nhưng không khóc được càng khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần.

Quay bước đi không nhìn lại những kẻ đang vì nó mà đánh người nó yêu. Nó cần yên tĩnh lúc này, nó muốn suy nghĩ về tất cả.

– “Mày đi đâu? Tại sao không giải quyết mọi chuyện rồi hãy đi?” Suz đuổi theo nó, nhỏ vừa thở hổn hển vừa mắng. Nhỏ đã kèm nén dữ dần lấm mới không rút súng bắn thẳng vào đầu Win.

– “Tao muốn ở một mình. Mày với Bin lại can bọn họ đi” Nó không quay đầu, vẫn bước đi về phía trước, từng bước chân nhấc lên một cách mệt mỏi đầy căng thẳng.

Nó cứ đi như thế cho đến khi mặt trời đứng bóng. Cái nắng nóng mùa hè cũng chẳng làm nó ấm áp hơn là nhiều. Trái tim nó đã lạnh tự bao giờ. Đôi bàn tay nắm chặt vạt áo vẫn không hề buông ra.

Bóng nó ngã nghiêng trên mặt đường rồi biến hẳn.

Bầu trời ngả vàng rồi tối dần.

Nó cứ bước đi như thế, không ăn, không uống, không nghỉ ngơi. Cái dáng liu xiú như muốn khụy xuống của người con gái mạnh mẽ đằng trước khiến một người đi đằng sau đau lòng quá đi. Anh vọt chạy lên nắm tay nó kéo lại và ôm gọn vào lòng mình trước ánh mắt dòm ngó của mọi người xung quanh.

Nó bị ôm bất chợt như thế thì lấy làm ngạc nhiên lắm nhưng nó vẫn không đẩy người ấy ra, nó vòng tay qua eo anh và ôm lại. Phải, nó cần một ai đó làm điểm tựa lúc này, nó đã quá mệt mỏi cho cái cuộc đời khốn khổ do ông trời tạo ra.

Tại sao có người bình bình ổn ổn sống qua ngày đến lúc chết đi vẫn được con cháu nhớ đến thấp nhang thường xuyên. Tại sao vẫn có người cả cuộc đời sống trong giàu sang nhưng lúc về lòng đất còn được vang danh thiên hạ. Còn tại sao lại có người đau khổ suốt cuộc đời mà nếu như chết đi rồi liệu có ai biết đến để mà khóc than thương tiếc hay không?

Một chữ: Khốn.

Hai chữ: Bất công.

Ba chữ: Không công bằng.

Bốn chữ: Cực kỳ *****. Quá đời *****

40. Chương 40

Anh vỗ về tấm lưng đã nhóp nhép mồ hôi vì nắng nóng, vì hoạt động quá nhiều của nó. Nó không nói gì, vẫn trong tư thế đó như hai người yêu nhau đang nhớ về nhau trước lúc lìa xa.

Phải. Hai người đang yêu đấy nhưng đối tượng lại khác nhau mà họ đều có chung một cảm giác, đấy chính là đau đớn đang giày vò cả thể xác lẫn tâm hồn.

– Khóc đi em. Như vậy sẽ khỏe hơn.

– Khóc đi em. Khóc sẽ đỡ hơn nhiều đó.

– Em nhảy xuống đi anh đỡ cho.

– Anh nhắm mắt lại đi.

– Tại sao? Nhắm mắt sao đỡ em?

– Nhưng...em mặc váy.

– Ồ...anh quên hì hì. Nhưng em cứ nhảy đi, anh hứa không nhìn đâu hé hé.

– Ngoan nào, anh xin lỗi đã để em một mình.

– I'm sorry. She is my girlfriend and I don't allow her to dance with you. (Xin lỗi. Cô ấy là bạn gái của tôi và tôi không cho phép cô ấy nhảy với anh)

– Ông yên tâm. Con nhất định sẽ bảo vệ Nhi.

– Anh yêu em.

Từng mảng kí ức cứ ứa về cùng một lúc trong tâm trí nó như một thước phim quay chậm.

Đâu rồi khoảng thời gian đầy bi thương nhưng vẫn có hân bên cạnh?

Đâu rồi lời hứa sẽ bảo vệ nó với ông trước lúc ông qua đời?

Đâu rồi những cái nắm tay dẫn dắt nó bước đi trên con đường về mỗi ngày?

Đâu rồi những cái ôm siết chặt mà hân vẫn trao khi chia tay nhau?

Đâu rồi những tin nhắn cõn con chúc nó ngủ ngon hằng đêm?

Đâu rồi những nụ cười luôn dành ột mình nó?

Và...

Đâu rồi lời “Anh yêu em” còn vờn trong gió?

Mất thật rồi!

Tình yêu... niềm tin tưởng... hi vọng... điểm tựa... bờ vai...

Người con trai nó yêu... giờ đang ở đâu?... Trong vòng tay vợ chưa cưới hay... đang nhớ về những kỉ niệm khi hai người có với nhau? Dù chỉ trong một khoảnh khắc.

– Chris! Nếu như... em cần một bờ vai... thì anh sẽ là nơi để em tựa vào. Nếu như em cần niềm tin... anh sẽ luôn làm cho em tin tưởng. Và nếu như... em cần người yêu em thật lòng thì... anh yêu em.

Nó ngẩng mặt lên nhìn người con trai trước mặt. Bàng hoàng, đau đớn, nuối tiếc,... Anh yêu nó sao? Tại sao lại là lúc này? Tại sao anh lại nói những lời đó ngay thời điểm trái tim nó mềm yếu nhất, dễ rung động nhất? Người nó yêu là Win, nó chắc chắn như thế bởi những gì xảy ra trong con tim nó lúc này chính là bằng chứng xác thực nhất.

– Em xin lỗi Fed! Người em yêu là Win.

– Anh biết. Anh đã định buông tay nhưng nó không hề yêu em, cả hai không thể đến được với nhau. Vậy tại sao không thể là anh? Ai cũng có một cơ hội trong cuộc đời thì sao em không thử trao cơ hội đó cho anh?

– Em xin lỗi! Nhưng cơ hội đó là của em, em không muốn trao thêm nó cho bất kỳ ai nữa. Cảm ơn anh đã dành tình cảm cho em nhưng em không thể.

Nó đẩy Fed ra và rời khỏi vòng tay anh quay đi một cách vội vã. Thứ nhất, nó muốn yên tĩnh lúc này. Thứ hai, nó phải tránh mặt anh. Tại sao trong khi có đến hai người đàn ông hoàn hảo yêu nó say đắm mà nó lại trao tình cảm của mình cho người không thể đến với mình cơ chứ?

Pool.

Fed.

Xin lỗi.

41. Chương 41

Biệt thự Hoàng gia chìm trong một màu u ám. Ai cũng biết tin tức sáng nay và sự tức giận của mọi người đều đổ ập lên đầu Win. Họ cho rằng hắn đã phản bội lại tình yêu của cô chủ họ để đến với một ả hồ ly tinh xinh đẹp hơn, giàu có hơn.

Nó vẫn thế, chẳng khác hơn là bao. Nếu như ông còn sống thì nó sẽ ngã vào lòng ông mà khóc một trận cho thoải mái để tất cả mọi chuyện sau này phát sinh cho ông giải quyết.

Nhưng ông nó đã đi. Đi thật xa. Đến nơi tận cùng của thế giới đoàn tụ với ba mẹ nó trong khi bỏ rơi nó ngồi đây trong vô vọng mà nước mắt càng không thể tuôn rơi.

Khu vườn do ông nó trồng vẫn thế, vẫn mơn mẩn xanh tươi tỏa hương hoa trong màn đêm đen kịt của bầu trời xung quanh. Những con đóm đóm lập lòe ánh đèn càng khiến cho khu vực xung quanh nó trở nên hoang sơ tĩnh lặng.

Nó cứ ngồi đấy từ chiều đến bây giờ. Trong đầu trống rỗng không còn gì để suy nghĩ. Nó đang ráng ráng cho ra nước mắt để trái tim có thể bình yên đón nhận thủy triều ngày mai nhưng nước mắt từ bao giờ lại chảy ngược vào tim thế này.

Một bóng người ngồi xuống bên cạnh nó nhưng chẳng may mảy làm nó có ý thức. Ken tìm nó khắp nơi nhưng không được bèn đến đây thì nghe bác quản gia nói nó đã như thế mấy giờ đồng hồ rồi càng làm cho anh thêm phần tức giận đối với Win.

Nó hoàn hảo là thế, xinh đẹp, thông minh, giàu có, tất cả những gì các nhà tài phiệt cần cho con dâu của mình đều tập trung trên con người nó nhưng sao có kẻ lại chẳng nhìn ra cơ chứ?

Ken vòng tay qua vai kéo nó ngã vào lòng mình như hồi nào anh vẫn làm những khi nó không vui. Nó dựa hẳn toàn bộ cơ thể đang mềm ngợt vào lòng anh. Cứ thế, hai anh em chẳng nói câu nào, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ riêng nhưng cả hai đều đưa đôi mắt hướng về phía mặt trăng tròn vành vạnh trên cao kia.

– Tại sao em không khóc?

– ...

– Nó có gì tốt mà em phải bi lụy như thế này?

– ...

– Anh xin lỗi! Nếu như biết nó là loại người như thế, anh đã không để em tiếp xúc với nó thì giờ đây em vẫn là cô bé Chris thơ ngây như ngày nào.

– ...

– Coi như hai đứa có duyên nhưng vô phận. Thượng đế cho chúng ta gặp nhiều người để cuối cùng ta nhận ra ai mới là người thích hợp nhất với mình. Cứ xem như nó chỉ là một kẻ qua đường đã cướp mất khoảng trời của em nhưng rồi sau này có người khác sẽ cho em cả một bầu trời.

– Anh hát đi.

- Mày khùng hả? Anh mày hát như vịt rống ấy nghe sao nổi?

- ...

- Thôi được rồi. Tao thua. Hát nè... Nhưng mà bài gì mới được?

- Bài nào có con cá ấy.

- Cá hả? Bài nào có con cá ta? Lô tô có cá độ, thôi tao hát sổ lô tô ày nghe, ok?

- Hát thế con nào ngủ được?

- Chứ mày đòi con cá. Thôi để tao ru mày ngủ vậy. Cho mày mượn vai một đêm thôi đó, mai là phải trở lại như bình thường nghe chưa?

- ...

Thấm thoát 1 năm trôi wa, có biết bao nhiêu là điều mới lạ.

Có biết bao nhiêu đổi thay xung quanh chúng ta từ khi mà ta chia xa.

Đã có gì vui chưa em, sau tháng năm ta từ những đứa trẻ.

Chỉ biết hận thù hờn ghen rong chơi khắp phương trời, bỏ quên những năm tháng ấy.

Để rồi khi đôi ta cách xa, mọi thứ xung quanh đã vội thay đổi.

Để rồi khi anh chợt thấy rằng, hình bóng em vẫn ở trong lòng.

Thì anh mới biết bao nhiêu ngày wa anh đã sai lầm.

Rồi bao đêm thức trắng để nhớ về em tiếng khóc âm thầm.

Rồi nhiều khi anh biết nước mắt tiếng khóc em rơi là vì ai.

Lòng anh sao tê tái buốt giá nhưic nhối bên trong tiếng thở dài.

Từng ngày qua cứ ngỡ khi xa cách anh rồi em sẽ được vui mới.

Đến lúc đấy mới biết, lúc đấy mới thấu suy nghĩ anh là sai.

Dù tình yêu có lớn cách mấy cũng sẽ chẳng ngăn được thời gian.

Vài năm tháng xa cách cũng đã đủ khiến yêu đương phải phai tàn.

Rồi một mai khi hai ta có vô tình đi về chung lối.

Chắc có lẽ chỉ dám đến nói với nhau câu xin chào.

Đã lâu không gặp.

(Đã lâu không gặp – Trịnh Thăng Bình)

Nhà thờ màu trắng treo toàn những bong bóng hình trái tim màu hồng rực rỡ. Những chiếc đầm dạ hội, áo dài, vest thướt tha đủ hình đủ dáng đi đi lại lại mong ngóng thời khắc đặc biệt đánh dấu niềm hạnh phúc lứa đôi của một cặp tình nhân nổi tiếng khắp tuần qua trên báo và các trang mạng xã hội.

Hình ảnh chú rể trong bộ vest trắng, trên ngực phải đeo một bông hoa lan Hồ Điệp màu tím thắm đứng trước bậc cầu thang nhà thờ chờ đợi cô dâu duy nhất của cuộc đời mình càng khiến bức tranh thêm phần sinh động thu hút mọi ánh nhìn.

Duy chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Đã có nhiều lần Win nằm mơ thấy mình trở thành chú rể và cô dâu chính là nó, người con gái anh yêu trong bộ áo cô dâu màu trắng đẹp rực rỡ như một nàng tiên giáng trần. Xung quanh là lời chúc tụng của biết bao người thân yêu đối với anh.

Ken nắm tay nó dắt đi trên thảm đỏ và khi đến trước cha xứ, anh trao tay nó cho hấn. Hấn sẽ nhìn cô dâu của mình và mỉm cười, thề nguyện rằng mình sẽ chỉ yêu mỗi mình người con gái ấy, mang lại hạnh phúc cho

cô ấy suốt đời. Cả hai trao nhẫn đánh dấu một bước ngoặt lớn rồi cùng nhau sống mãi mãi hạnh phúc về sau.

Giấc mơ kết thúc là lúc hắn nhận ra rằng mình đã mất nó mãi mãi. Đám cưới đẹp lộng lẫy xa hoa nhưng không có một móng bạn bè đến chúc mừng. Mọi người đang rất hận hắn thì làm sao còn đến đây chứ? Và điều quan trọng nhất lúc này chính là cô dâu bước ra từ chiếc limo màu trắng kia không phải nó, người con gái anh yêu, mà là một người xa lạ hắn chưa bao giờ gặp mặt.

Trong lúc chờ giờ lành để cha sứ phát biểu, hắn đứng trước cổng nhà thờ nhìn về nơi xa xăm. Chỉ vài phút nữa thôi hắn sẽ không còn gì nữa rồi. Không có nó bên cạnh thì hắn làm sao có thể hạnh phúc mà sống tiếp cuộc đời này đây?

_____ Dù có ra sao thì anh vẫn nói với em rằng: Anh yêu em, chỉ em mà thôi, Chris! _____

42. Chương 42

Nó đứng bên kia đường, núp vào một gốc dương lớn che khuất đi tầm nhìn của nhiều người. Nó đang ngấm nhìn người con trai nó yêu lần cuối cùng trước khi ra đi. Nó đã quyết định buông tay hắn và không bao giờ quay đầu lại.

Hắn vẫn thế, vẫn phong độ và vẫn đẹp đến mê người trong bộ vest trắng chú rể nhưng hắn vẫn không bao giờ là chú rể của riêng mình nó.

Cho đến giờ phút này, gương mặt của nó vẫn lạnh như thế, không hề rơi bất kỳ giọt nước mắt nào cho dù có những giây phút đau đến chết đi sống lại khi nhớ về hắn.

Ryan và Fed đột ngột xuất hiện trong bộ vest đen từ đầu đến chân. Cho dù có xảy ra chuyện gì thì Win vẫn là thằng bạn thân của hai người. Dù hắn lấy ai thì bọn họ vẫn là bạn, vẫn như ngày nào, ngoại trừ Ken. Anh đã không nhìn mặt hắn, anh căm thù hắn vì đã gây ra thêm sự thương tổn cho trái tim đã quá nhiều vết rách của em gái anh.

Win ngạc nhiên quá đôi khi thấy hai người bạn của mình dấu vẫn thiếu một người. Hắn biết chắc Ken sẽ không đến bởi trong chuyện này ngoài nó ra thì người hận hắn nhất chính là Ken.

– “Dù mày lấy ai thì bọn tao vẫn xem mày là bạn” Fed lên tiếng kéo Win ra khỏi suy nghĩ.

– “Nhưng bọn tao chỉ đến đây thôi, sẽ không dự lễ cưới của mày” Ryan xen vào đồng thời vỗ vào vai hắn ủng hộ “Hi vọng mày sẽ hạnh phúc trong sự lựa chọn ngu ngốc đầy khinh bỉ này”.

Ryan cùng Fed quay bước leo lên chiếc xe hơi vừa xuất hiện lại nhanh chóng biến mất trong làn khói để lại Win ôm nỗi đau thương chẳng biết phải làm gì cho thấu.

Cuối cùng thì giây phút đau lòng nhất cũng đến. Chủ tịch Hàn nắm tay đứa con gái yêu của mình trao cho hắn trong sự hân hoan của mọi người.

– Hàn Nguyệt Phương! Con có đồng ý lấy người con trai kế bên làm chồng, bên cạnh và chăm sóc anh ấy đến khi chết đi, dù bệnh tật cũng như ốm đau vẫn không từ bỏ?

– Con... đồng ý.

– Trần Hoàng Khánh Duy! Con có đồng ý lấy người con gái kế bên làm vợ, yêu thương và chăm sóc cô ấy trọn đời hay không?

– Con...

Tiếng bàn tán xôn xao nổi lên làm không gian tĩnh lặng của lễ đường thêm hồi não nhiệt. Đến khi tiếng ho khan phát ra từ miệng ba hắn thì hắn mới nhắm mắt đau khổ đưa ra quyết định cuối cùng của cuộc đời mình.

– ...đồng ý.

Ở bên ngoài, nó đứng đó, bóng dáng người con gái ngã dài theo ánh mặt trời, hai hàng lệ tuôn rơi. Cuối cùng thì nó đã khóc. Khóc cho câu trả lời của hắn, khóc cho số phận đau thương của nó, khóc ột tình yêu không bao giờ chín.

_____ Dù có ra sao thì em vẫn chúc anh hạnh phúc và... em yêu anh, Win _____

Chiếc máy bay Việt Nam – New York cất cánh trên bầu trời thành phố Hồ Chí Minh mang theo người con gái với vết thương không bao giờ lành, mang theo tình yêu đã chết trong trái tim khô héo nhưng để lại thân xác hóa đá của một con người.

Em không trách rằng...anh thay đổi

Em chỉ buồn...khi thấy cảnh hôm nay

Thôi đành chúc...cho anh được hạnh phúc

Chúc hai người...mãi mãi thuộc về nhau.

Em không khóc...khi tình mình tan vỡ

Em không buồn...không để lệ hoen mi

Em vẫn sống...như bao người vẫn sống

Em vẫn cười...dù biết đã mất nhau.

43. Chương 43

Một năm sau.

New York, 2am.

Căn phòng họp một mảng yên tĩnh vô cùng, chỉ người chủ trì cuộc họp nói còn những người tham gia vẫn chỉ im lặng lắng nghe vì bài thuyết trình quá xuất sắc không chỗ nào chê được.

Một năm qua nó đã ra sức làm việc cật lực chỉ mong có thể hoàn thành được ước nguyện cuối cùng của ông chính là khiến cho H&Đ hùng mạnh hơn và giờ đây, nó đã làm được.

Mặc dù trước sức ép trong việc thông gia của hai tập đoàn lớn Trần thị và Hàn gia nhưng nó vẫn một mực giữ vững thế cờ trên bàn cờ vua và họ chỉ được quyền trở thành con Hậu dù có cố gắng cỡ nào mà vua thì chỉ có thể là nó.

Một năm nó đã đi qua không biết bao nhiêu đất nước để phát triển và tìm địa thế mở rộng kinh doanh cho SG (Secret Garden) cùng H&Đ nhưng tuyệt nhiên không một lần quay trở về Việt Nam. Mọi công việc ở đó nó chỉ giải quyết qua máy móc, email cũng như điện thoại.

Cái tên Trần Hoàng Khanh Duy hay là Win đã trở thành cấm kỵ trong tất cả cuộc thảo luận của nhân viên hoặc nói chuyện của những người trong gia đình nó.

– If everybody doesn't have any opinion, I will finish our meetings. (Nếu mọi người không có bất kỳ ý kiến nào nữa thì tôi sẽ kết thúc cuộc họp của chúng ta tại đây)

Mọi thành viên của công ty rời khỏi phòng họp chỉ còn lại mình nó gom hết những giấy tờ cần thiết. Quay đầu nhìn ra bầu trời trong xanh của thành phố New York xa hoa này, nó khẽ thở dài.

Thời gian trôi qua mau thật, có trốn thì nó cũng chẳng trốn được cả đời. Tình cảm nó dành cho người con trai ấy vẫn không hề thay đổi dù có trải qua bao nhiêu tháng ngày đi nữa. Vết thương trong tim vẫn âm ỉ

đau và nhói lên những khi nó nhớ về hấn, về những kỉ niệm của hai đứa hay chỉ là giấc ngủ mỗi đêm bị giật mình vì cô đơn.

“Cộc...Cộc...Cộc...”

– Mời vào.

– “Chủ tịch, ngài có bưu phẩm gửi từ Việt Nam” Phúc – thư ký riêng của nó khệ nệ bưng một chiếc hộp giấy màu nâu vào.

– “Anh để đó đi” Nó không ngẩng đầu lên mà vẫn tập trung vào đồng giấy tờ cần phải ký duyệt cho xong trong ngày hôm nay.

Phúc không ra ngoài mà vẫn đứng tại vị trí cũ như thế nhìn nó. Anh biết quy tắc làm việc của vị chủ tịch khó tính rằng đừng làm phiền nó trong lúc giải quyết công việc. Tuy chỉ mới sắp xỉ 20 tuổi thôi nhưng đã giữ vai trò cao nhất của một tập đoàn gây tranh cãi khắp năm châu này. Đừng trông vẻ bề ngoài mà bắt hình dong bởi tất cả các cổ đông và khách hàng đều một lòng một dạ nể phục con người không những tài giỏi, thông minh mà còn quyết đoán, tinh khôn trong thương trường lắm mưu mô xảo trá.

– Còn chuyện gì sao?

– Vâng. Trần thị đang rao bán cổ phần trên thị trường chứng khoán. Giá đang tuột dốc thảm hại vì thị trường làm ăn của Việt Nam năm nay khá khủng hoảng.

– Mua hết cho tôi.

– Còn Hàn gia?

– Không liên quan.

– Vâng. Tôi xin phép.

Đến khi cánh cửa được đóng lại nó mới buông bút xuống, dựa lưng vào chiếc ghế dựa khê buông tiếng thở dài. Cả năm nay nó luôn đối đầu với Trần thị vì mối thù năm xưa. Nó không những muốn chính tay mình nã súng vào đầu tên đàn ông nhẫn tâm giết chết biết bao nhiêu người khiến nó cùng hai đứa bạn lâm vào con đường mò côi với những đêm không thể nào an giấc khi cơn ác mộng năm nào lại tràn về mà còn khiến lão tán gia bại sản, có nhà mà không thể về. Đó mới chính là sự trả thù tàn bạo nhất.

Nhưng còn hấn? Người con trai mà nó... vẫn yêu.

Nó mở bung chiếc hộp bưu phẩm mà Phúc đưa vào lúc nãy. Bên trong chỉ vụn vụn một phong thư, một vé máy bay hạng nhất và khẩu Swift của nó ngày nào. Giờ thì nó biết ai là người gửi đến rồi.

Mở phong thư ra và đọc từng dòng từng chữ một trong những cái nhú mày ưu tư.

Chris thân yêu! Mày đi cả năm rồi thì chắc cũng vui vẻ thoải mái phần nào chứ nhỉ? Trong khi ở đây tao và lão Bin phải gánh nhiệm vụ giúp mày trong cơ cực khủng khiếp đây.

Phải khó khăn lắm tao mới uy hiếp anh Ken lấy được địa chỉ nơi mày đang ở. Đi mà biệt vô âm tín luôn thì về đây coi chừng tao.

Nói chứ tổ chức yêu cầu mày về gấp, chắc mày cũng nhận được email rồi chứ gì? Thời cơ đến rồi. Tao biết chuyện tập đoàn Trần thị đang đứng bên bờ phá sản là do một tay mày gây ra và Angel cũng đang rất nung nao mấy tháng nay.

Tao gửi vé máy bay ngày cuối tuần này ày, tranh thủ sắp xếp về đây để còn phụ bọn tao ra tay chứ. Ngày này chẳng phải cả ba chờ biết bao lâu rồi sao?

Lão Bin nói nhớ mày lắm đấy, lão còn nói mày về thì lão sẽ mua ày cả xe kem tha hồ mà ăn bù cho những ngày không mua ày.

Thôi tao phải đi làm nhiệm vụ tiếp đây. Nhớ về sớm nhá. Tối thì gọi cho bọn tao ra rước.

Bạn mày

44. Chương 44

Quảng bức thư vào thùng rác, nó lấy khẩu Swift giặt vào trong áo khoát như mọi lần mình vẫn thường làm. Sau đó, nó bước ra khỏi công ty hiên ngang trước những ánh mắt ngưỡng mộ cùng sợ hãi của mọi người.

– “Chủ tịch. Tôi đưa ngài về” Phúc vội vội vàng vàng cầm chìa khóa xe bước theo đằng sau nó tiến vào thang máy để xuống nhà xe lấy xe.

– Đặt vé máy bay về Việt Nam vào ngày mai cho tôi. Tất cả mọi kế hoạch trong thời gian tới, cái nào hủy được thì hủy, cái nào không hủy được thì giao cho Tổng giám đốc Trương xử lý và fax văn bản vào email sau khi xử lý xong.

– Vâng.

Cũng vì sự kiện năm đó mà nó đã bỏ tổ chức ra đi. Nhưng có lẽ, bây giờ, nó phải trở về. Thời điểm trả thù... đã thật sự chín muồi.

Việt Nam

Sân bay Tân Sơn Nhất, 9pm.

Cuối cùng nó cũng đã đặt chân xuống mảnh đất quê hương thân yêu sau khoảng thời gian khá dài xa cách. Hít thở lấy không khí trong xanh của bầu trời thành phố rồi nó mới tung tăng ra xe về biệt thự Hoàng gia.

Căn biệt thự vẫn thế, vẫn một màu trắng xen lẫn xám cổ kính như một toà lâu đài nguy nga thời Pháp thuộc. Mọi người không thay đổi từ bộ đồng phục của người giúp việc, bác gác cổng, cô làm vườn, ông quản gia đến cung cách phục vụ và tình cảm của họ đối với cô tiểu thư đáng yêu này.

– Mọi người, con đã về đây!

Nó hét lên trong niềm hân hoan cộng với nhớ nhung ngôi nhà đã chứa đựng biết bao nhiêu kỷ niệm vui buồn bên cạnh ông nội và những người làm nhưng với nó, họ luôn luôn là những người chị, người anh, ông bà đáng kính.

Ai ai thấy cô tiểu thư giỏi giang nhưng mệnh khổ trở về với nụ cười trên môi đều thở phào nhẹ nhõm và buông hết công việc còn đang dang dở trong tay để chạy ra thì nhau ôm chầm lấy nó cho khoả lấp nỗi nhớ thương, đau lòng suốt một năm qua.

Cuối cùng cũng về đến nhà, hương thơm hoa hồng, phù dung, hướng dương cùng tử đinh hương thoảng qua nơi đầu mũi làm mắt nó cay xè. Lại gần bàn thờ ông cùng ba mẹ, nó thấp cho họ vài nén nhang và đã không kèm nổi những giọt nước mắt nóng hổi từ từ chảy xuống hai bờ má.

Sự hối hận, nhớ thương, tiếc nuối cùng đau lòng đua nhau tràn về nơi cõi lòng vốn băng lạnh của nó. Tất cả như hoà chung điệu hát bi ai cho số kiếp một con người.

Nhớ nhung chỉ là thoáng qua nhưng đau khổ mới là mãi mãi.

Đúng vậy. Nỗi đau, vết thương mà người con trai đó gây ra vẫn còn hiện hữu trong trái tim không thể nào vá được. Chúng như đeo bám lấy nó không bao giờ tách rời. Cứ hễ rảnh rỗi là chúng lại ủa về giày vò, xé nát con tim vốn đã tan nát từ lâu.

Nhiều lúc nó cảm thấy hận hấn ghê gớm, hận hấn bao nhiêu thì mối căm thù của nó đối với kẻ đã cướp đi gia đình nó bấy nhiêu. Nhưng càng hận sâu sắc bao nhiêu thì nó lại yêu hấn bấy nhiêu. Bởi lẽ chính nỗi đau đớn ấy mới hình thành nên những trắc trở và khiến hình bóng hấn chưa bao giờ phai nhạt đi trong trái tim người con gái đang khổ vì tình.

Nó đến tổ chức ngay chiều hôm ấy và Suz khi thấy nó đã lao ầm đến đầm lầy đầm để như nó là một con thú nhồi bông không hơn không kém. Chỉ có Bin là nhìn nó với ánh mắt cực kỳ “thiện cảm” làm nó nổi cả da gà da heo.

Mọi người, những người lãnh đạo bao gồm chỉ huy các cục và những người đứng đầu các nhóm sát thủ như nó, Suz, Bin và Pool đều có mặt trong phòng họp kín. Chủ đề của buổi họp hôm nay chủ yếu xoay quanh kế hoạch đột nhập vào Angel và bắt tất cả những người có liên quan.

– “Mày biết ai fax vị trí căn cứ Angel không?” Suz quay sang nói nhỏ với nó khiến nó nhú mày nhìn nhỏ. Ai lại phản bội Angel vậy ta, điều này thật thú vị?

– “Nói luôn đi. Tao biết thì tao cũng đã không nghe mày” Nó vẫn giữ thái độ dửng dưng nhìn nhỏ làm nhỏ le lưỡi cười khinh bỉ nó.

– Win đó!

Cái gì? Nó đơ người như không tin vào tai mình. Tại sao lại là hắn? Đó chẳng phải là tổ chức của ba hắn hay sao? Làm như vậy không phải là tác phong của hắn. Nhẽ nào hắn có thể phản bội chính người cha ruột của mình.

– Một năm qua mày đi có nhiều chuyện xảy ra lắm. Win chính là người đưa nhiều thông tin cho chúng ta để Death có thể ngăn chặn rất nhiều chuyến hàng lớn xuyên quốc gia của Angel.

Nó vẫn im lặng nghe Suz nói nhưng những câu sau thì chẳng thể vào lỗ tai được nữa. Chẳng lẽ hắn đã nhận ra những sai lầm của ba hắn và bây giờ hắn muốn góp một chút thành quả của mình để giúp lão ta giảm đi tội chết sao? Không được. Dù có ra sao, dù có đổi đầu với hắn thì mối thù này nó nhất định phải trả.

Kế hoạch lần này sẽ được toàn lực lượng của Death đổ sức vào quyết tiêu diệt bằng được Angel. Thời gian sẽ là ngày mốt và địa điểm là khu đồng hoang quận 12.

45. Chương 45

Cuối cùng thì cũng đến lúc mối thù năm xưa được trả. Bin nhìn nó mỉm cười rồi vứt chiếc balô chứa đầy dụng cụ cần thiết cho nó. Cả ba đưa chum tay vào nhìn nhau đồng thời hô lớn để chúc mừng cho sự kiện trọng đại ngày hôm nay nhưng ai biết được rằng việc đột nhập vào trụ sở Angel sẽ khiến bao người phải mất mạng nữa đây? Và liệu cả ba có trả được thù không hay lại bỏ xác như ba mẹ mình đã từng?

Đột nhiên Suz chạy vào hốt hoảng nhìn nó làm tim nó chột đập thật nhanh.

– Có chuyện gì xảy ra sao?

– “Có!” Nhỏ ngập ngừng, ấp úng như không muốn nói làm tính kiên nhẫn của nó cũng phải biến mất.

– “Mày còn không nói mau, để tao nóng máu bây giờ” Nó hét lên làm Suz cũng phải giật mình nhưng nhỏ đành phải mở miệng mà nói bởi vì chuyện này cực kỳ hệ trọng và trước sau gì nó cũng phải biết.

– Lão Black (ba Win và cũng là lão đại của tổ chức Angel) đã bắt Tứ đại Thiên Vương cùng LyLy giam trong trụ sở Angel.

– “Tứ đại Thiên Vương? Ken, Fed và Ryan sao? Họ thì có quan hệ gì với chuyện của Death và Angel chứ?” Nó buông chiếc ly trà nóng trong tay cho vỡ tan tành rồi nhìn Suz chòng chọc. Lão ta thật gan dám động đến anh nó thì chỉ còn con đường chết. Năm xưa chính là nó không thể bảo vệ được cho ba mẹ nên mới phải trở thành trẻ mồ côi nhưng bây giờ nó đã là một con chim đủ lông đủ cánh thì đừng kể nào hòng làm bị thương những người thân yêu của nó.

– Chắc chuyện ba đưa mình làm cho Death đã bị bại lộ nên lão ta ra tay trước nhằm dụ dỗ mình vào tròng đây mà.

- Còn... LyLy là ai?
- Tên gọi khác của Nguyệt Phương, vợ... Win.
- Tao hiểu rồi. Mau chuẩn bị mọi thứ, chúng ta tới đó.

Con đường hầm được xây dựng theo lối nhà giam cổ đại nhưng không quá khó để mò mẫm ra trong bóng tối. Nó lần mò từng bước một với chiếc đèn pin mini được gắn với chiếc điện thoại dò sóng từ trường hồng ngoại đặc biệt của Death. Càng tiến vào sâu bên trong thì mùi hôi ẩm mốc và hơi nước lâu ngày tích tụ trên các vách tường càng bốc lên gắt nồng hòa với vị tanh của máu làm cho nó khó khăn lắm mới ngăn được cơn buồn nôn như muốn tuôn trào ngay trong cuống họng.

Đến khi đôi chân như muốn rũ rời thì cũng là lúc nó phát hiện được những tia sáng leo lét chiếu rọi vào mắt nơi cuối con đường. Nó nhấc chân nhanh hơn nữa đồng thời cũng càng nhẹ hết sức tránh gây ra bất kỳ âm thanh nào thu hút sự chú ý của bọn người đằng sau cánh cửa kia. Khẩu súng trên tay đã lên đạn chỉ chờ chờ nã vào bất cứ ai có ý định gây cản trở cho nó.

Đột nhiên cánh cửa bật mở làm nó giật mình nhưng rồi nó nhanh chân núp vào phía sau một khe hở của bức tường quan sát động tĩnh xung quanh.

Đằng sau cánh cửa đó chính là căn cứ bí mật của Angel, thảo nào mà bao năm nay chẳng ai dò la ra được bất cứ thông tin nào về địa bàn của bọn chúng. Quả thật lão Black đúng là cáo già.

Khoảng chừng sáu tên mặc đồ của sát thủ Angel bước ra theo lúc cánh cửa mở. Nó có thể diệt cả sáu người đó nhưng sẽ hơi mất thời gian vì họ cũng được đào tạo bài bản như người của Death chứ không phải bọn tép riu dễ chơi như nó tưởng. Ngoài ra, nếu manh động, rất có thể nó sẽ thu hút tiếng động và đánh động bọn người trong căn phòng đó thì rất nguy hiểm cho nó cũng như những người còn lại của Death đang tập trung ở ngoài đường hầm chờ đợi chỉ thị của mình.

- Có vài tên đang ra ngoài. Anh diệt nhanh rồi cứ theo hướng những kí hiệu em để lại là đến căn cứ bọn chúng.

Nó nói thật nhỏ vào chiếc mic đeo ngay lỗ tai hòng cho Pool bên ngoài nghe thấy để họ nhanh chóng vào tiếp viện và tránh bị phát hiện bởi sáu người vừa rồi đang từng bước tiến ra bên ngoài con đường hầm.

Bản thân nó lại nhanh chóng lén vào bên trong tìm nơi an toàn nhất để ẩn náu chờ chỉ thị tiếp theo của người lãnh đạo là Suz.

-

- Còn phải hỏi sao? Tiếp theo làm gì đây?

-

- Ok! Tụi bây cẩn thận.

-

.

Nó tắt chiếc đèn hồng ngoại trên điện thoại đồng thời bật chế độ GPS và làm nhiễu sóng camera xung quanh khu vực. Lần mò mãi nó mới chắc chắn rằng trong đây không có người. Tiến gần đến chiếc cầu dao trung tâm, nó thấy khá nhiều con số và những ký hiệu trên bảng chữ cái. Đây nhất định là chìa khoá mở cánh cửa dẫn vào căn phòng bên kia.

Nó lấy một chiếc bình đựng thứ dung dịch đặc chế của tổ chức bằng hai ngón tay chụm lại trong balô xịt vào bảng điều khiển. Sau đó dùng chiếc cọ giống như dụng cụ trang điểm của con gái quét đi quét lại những nơi dung dịch đang dần thấm vào.

Đột ngột trên bảng điều khiển chín con số thì đã có bốn con là 2, 4, 5 và 8 hiện ra với màu xanh dạ quang còn những số khác vẫn bình thường như không có gì xảy ra. Chứng tỏ bốn con số này chính là những số xuất hiện trong dãy mã khoá cánh cửa trung tâm. Sở dĩ chúng xuất hiện màu xanh dạ quang là do chất dung dịch đó có ảnh hưởng đến chất nhầy trong dấu vân tay. Nếu ai nhấn vào số nào lần trước đó thì chúng

sẽ hiện ra màu như thế. Đây cũng chính là phương pháp bẻ khoá đặc biệt của tổ chức Death đào tạo cho các sát thủ.

Tổ hợp của bốn chính là 24 nên nó phải thử 24 lần dây số này. Bấm đi bấm lại lần lượt các con số với các cách khác nhau cho đến lần thứ 18 thì nơi cánh cửa phát ra tiếng “cạch” sau đó thì nó mở bung ra.

Quan sát xung quanh căn thân nó mới lần mò từng bước vào. Đằng sau thì nhóm của Pool cũng xuất hiện.

Sự có mặt của khá nhiều người không thuộc tổ chức mình khiến những người trong Angel bật dậy rút súng nã liên hồi vào bọn nó. Cuộc độ súng diễn ra cũng gần nửa tiếng đồng hồ với máu me và mùi thuốc súng vẩn lên khắp nơi khiến nó lo lắng tên Black sẽ bị đánh động mà trốn thoát.

Nhìn lên xà nhà, nó nhanh tay rút trong balô ra sợi dây câu đặt biệt mà trước khi đi Bin đã đưa cho nó. Bắn cho đầu dây bám chặt lấy thanh sà đơn, nó liền đu mình từ bên đây ra hành lang bên đối diện. Trong khi nó thực thi động tác khá nguy hiểm này thì Pool đã liều mạng vừa bắn vừa ngăn cản những tên muốn phá tan kế hoạch tuy ngu xuẩn nhưng rất có lợi của nó.

46. Chương 46

Nó và Pool lao nhanh trên hành lang tránh xa trận tập kích ngoài kia để những người còn lại “chăm sóc” cho bọn chúng. Pool cầm chiếc Ipad trên tay dò đi dò lại vị trí của những nhóm còn lại khiến nó nóng máu gắt lên.

– Đến bao giờ anh mới dò ra chứ? Cái Ipad đó là hàng cổ à?

– Em từ từ đừng nóng. Hết hành lang này chắc chắn chính là khu vực trung tâm, nhóm của Suz và Bin đang ở bên kia chuẩn bị vào.

Cuối hành lang rồi nhưng nó cũng chẳng thấy cánh cửa hay bất cứ dấu hiệu nào cho thấy có “lỗ chó” chui qua cái trung tâm mà Pool nói. Nó tức khí nghiêng răng ken két làm anh cứ muốn tuôn hết mồ hôi hột ra.

– Trung tâm của anh đâu Pool?

– Ai biết trời?

– Anh đùa với em đó hả? Anh biết anh trai em cùng mấy người bạn đang ở trong đó chờ em tới không? Hay anh muốn tử tại chỗ này?

– Chris bình tĩnh tự tin không cay cú của anh đâu rồi? Chắc chắn nơi đây có cánh cửa bí mật.

Nó hít một hơi lấy lại bình tĩnh sau đó nắm hết những gốc cây kiểng quanh đó vịn vịn liên hồi như có mặt thất trong mấy bộ phim Trung Quốc cổ đại trong khi Pool cứ xoay xoay chiếc Ipad như một tên hề nhìn nó bất lực.

– Em đang dự định đây, anh muốn thử không?

– Rồi rồi! để anh thử xem sao.

Nó khoan tay nhịp nhịp chân trong khi Pool đang quáng quàng lên xoay mấy chiếc bình cổ đằng sau lưng anh. Nó lia mắt xung quanh chợt thấy một bức tranh khá kì quái mà rất quen, hình như nó đã từng gặp ở đâu rồi.

Nó tiến lại nhìn thật kỹ những đường vẽ sơ sài nhưng khó hiểu trong khi bức tranh lại được treo ở nơi trang trọng nhất của Angel. Nó chợt nhớ ra hình như đã vài lần nó thấy cũng giống bức này ở nhà Win, lão Phú Sói và tên Bán-thủ hạ của lão Black. Vậy đây nhất định có liên quan đến cánh cửa dẫn vào phòng trung tâm.

Nó vung chân đá cho bức tranh rơi xuống đất thì đằng sau chỗ đó xuất hiện một chỗ hõm vào cũng có bảng điều khiển như cánh cửa bên ngoài lúc này nhưng trông có vẻ cầu kì và khó hiểu hơn rất nhiều.

Pool lấy dụng cụ bẻ khoá đa năng do anh chế ra loay hoay gần 15 phút mới khiến bức tường xê dịch sang một bên chừa lỗ hổng đủ để hai người bước qua. Lại là một hành lang tối hù khiến nó thở dài ngao ngán. Nó ghét bóng tối.

Đèn phụt sáng khiến cả hai giật mình nhưng sau đó nó nhanh tay rút súng cùng Pool bắn hạ tất cả những tên có mặt tại đây.

Sau khi tiếng súng dứt hẳn thì nó mới để ý đây chính là khu vực nhà giam. Pool vừa mở khoá ọi người thoát ra vừa tiến theo đằng sau nó. Họ đều là những người có liên quan đến công chuyện làm ăn phi pháp của Angel thời gian qua. Có người thì được đăng tin là đã chết, có người thì mất tích. Quả thật Angel làm ăn cẩn thận, tỉ mỉ hơn là nó tưởng rất nhiều.

Buồng giam cuối cùng chính là những người mà nó đang tìm kiếm.

– Ken! Fed! Ryan!

– Chris!!!

Nó dùng súng bắn vỡ ổ khoá bằng điện tử sau đó kiểm tra tỉ mỉ xem họ có bị thương không. Sau khi biết họ an toàn thì nó mới ngẩng đầu lên và bắt gặp sáu con mắt vừa tò mò, vừa sợ hãi, vừa... nề phục.

– Làm gì nhìn em ghê vậy?

– “Sao em có thể vào đây?” Ken nhìn nó đầy tức giận nhưng cũng tràn ngập yêu thương khi nghĩ đến cảnh nó dám liều cả tính mạng của mình để vào đến nơi này cứu anh. Nếu nó xảy ra bất cứ điều gì bất trắc thì người đầu tiên anh giết chết chính là ba của Win và sau đó là hắn. Nhưng anh hoàn toàn không nghĩ đến việc anh vừa bị bắt và xem chết trong tay hai kẻ anh muốn giết ấy.

– “Em biết dùng súng? Mà còn là khẩu Swift này nữa?” Ryan nâng cánh tay của nó lên trầm trồ khen ngợi khẩu súng yêu quý đang yên vị trong tay nó mà không khỏi nề phục. Anh chính là người thích sưu tầm... súng nhưng dù có kiếm đồ cả con mắt, tiêu hết biết bao nhiêu là tiền để tìm cho được khẩu Swift giống nó vẫn không có được. Đến khi có chúng trong tay rồi thì chẳng bao giờ cầm bắn cho chính xác mục tiêu bởi muốn sử dụng loại súng này phải trải qua một khoảng thời gian khá dài để luyện tập với riêng chúng. Điều này chứng tỏ nó đã biết dùng súng từ rất lâu rồi.

– “Hắn... là ai?” Chỉ mỗi Fed là đỏ mắt nhìn kẻ lạ mặt xuất hiện đằng sau nó trong khi hai người kia lại để ý đến hai chuyện khác nhau làm Ken cùng Ryan quay phắt nhìn theo hướng tay chỉ của Fed về phía Pool và cùng gật đầu như thể muốn hỏi đúng câu mà Fed vừa phát ngôn.

– Đây là Pool, bạn em. Mọi chuyện dài lắm sau này có thời gian em sẽ kể. Ba người cùng Pool rời khỏi đây trước, lát em ra sau.

Nó quay sang nhìn Pool như thể nhờ vả anh bảo vệ cho sự an toàn của bọn họ cho đến khi rời khỏi đây còn bản thân mình thì vẫn tiến vào bên trong tìm Suz và Bin để cùng nhau trả món nợ năm xưa mà lão Black đã nợ chúng nó.

– “Không được!” Cả bốn người cùng đồng thanh nhìn nó với ánh mắt nghiêm nghị bởi một lẽ, họ lo cho tính mạng của nó sẽ bị nguy hiểm.

– “Tại sao?” Nó nhìn bọn họ nhú mày hỏi.

– “Em muốn tìm Win sao?” Ken bất giác gắng hỏi trúng tim đen của đứa em gài mình thì nó gục đầu như ngằm đồng ý.

– “Bọn anh sẽ đi cùng em” Fed vỗ nhẹ lên vai khiến nó khẽ mỉm cười. Cuối cùng thì trên con đường đầy gian khổ này vẫn có rất nhiều người còn quan tâm đến nó.

Nó đưa ổi người một khẩu súng trong balô mình đồng thời cũng an tâm về tài dùng súng của bọn họ. Ai chứ Tứ đại Thiên Vương mà kêu chưa cầm đến cây súng thì cũng giống như nói Bill Gate chưa cầm đến tiền bao giờ.

Bước qua cánh cửa phòng giam thì quang cảnh khiến người nó như run lên. Nó chưa kịp hoảng hồn thì Ryan đã lao lại ngay bên cạnh Suz đang nằm dài dưới đất mình mẩy me trông giống như một xác chết.

– Suz! Bin! Hai đứa bây sao vậy? Tỉnh lại đi! Đừng làm tao sợ mà.

Nó như khóc nức lên nắm chặt tay Suz và Bin. Bin vẫn ôm chặt lấy Suz trong vòng tay mà ánh mắt thì như vô hồn.

Nó lay lay người Bin hòng khiến cậu tỉnh lại để cho nó biết chuyện gì đang xảy ra ở đây. Đến khi nó gần như không chịu nổi nữa thì mới tát vào mặt Bin làm cậu ngược đời mắt đỏ ngầu lên nhìn nó.

– “Chuyện gì... đã xảy ra?” Không phải chỉ mình hai đứa bị thương, xung quanh là biết bao xác chết của những người trong nhóm đi theo Suz và Bin khiến nó càng hoang mang hơn nữa.

– Black!... Phục kích!... Suz cứu... chết!

47. Chương 47

- Ông ngậm họng lại đi! Suz nó chưa có chết, biết chưa?

Đến đây thì Bin mới bật khóc nức nở. Khi hình ảnh Suz ngã xuống vì đã nhảy vào đỡ đạn cho cậu đã khiến tim cậu gần như ngừng đập. Ôm thân xác của người con gái cậu yêu thương trong tay mà cơ thể cô ấy càng ngày càng lạnh đến khi không còn cảm giác gì nữa thì cũng là lúc tâm hồn cậu bay theo về nơi nào mất rồi.

Nó vừa nói Suz còn sống thì Bin mới nhìn người con gái đang thoi thóp trong tay mình. Cậu như uất nghẹn từng cơn. Hắn ta, lão Black, gã đàn ông đê hèn đã giết chết người anh trai duy nhất mà Thượng Đế đã ban phát cho cuộc đời cậu mà giờ đây còn muốn cướp luôn cả người mà cậu yêu thương sao?

Cậu hận lão ta đến tận xương tủy, cậu muốn dùng súng của mình nhắm thẳng vào đầu lão mà bắn cho đến khi không còn ai nhận ra cái thầy đó chính là lão đại của tổ chức Angel.

Nhưng cậu không thể làm điều đó. Cậu phải vì Suz, bởi hiện tại nhỏ đang thoi thóp trong lòng cậu và điều cậu có thể làm duy nhất lúc này chính là đưa nhỏ đến bệnh viện.

Bệnh viện.

Đúng vậy. Chỉ cần đến bệnh viện thì người con gái cậu yêu sẽ có con đường sống. Nghĩ là làm. Bin nhanh chóng mặc kệ vết thương trên người mình vào bế xốc nhỏ trong tay lao ra ngoài tìm đường thoát thân.

Ryan cũng thế, lúc nhìn thấy Suz như người đã chết thì trái tim anh dường như vỡ tung ra tất cả. Tình cảm bao lâu nay của anh không phải là anh không biết và cũng chẳng phải là Suz không hiểu. Nhưng chính là trong trái tim nhỏ đã có một hình bóng khác chiếm trệ ở đó, anh chỉ là một giọt nước thì làm sao có thể lấp đầy cả đại dương bao la được chứ?

Nhưng không phải vì thế mà anh không đau lòng. Anh như muốn chết đi sống lại khi biết điều đó nhưng yêu một người không phải là bất chấp tất cả để giữ người đó mãi mãi ở bên cạnh mình mà chính là phải làm mọi giá để người mình yêu được hạnh phúc cho dù sau này người đàn ông ở bên cạnh cô ấy suốt cuộc đời không phải là anh.

Ryan cũng lao theo Bin bởi anh đang rất lo cho Suz. Nhìn Bin ôm Suz trong tay như một vật quý giá thì tuy khá đau lòng nhưng anh vẫn mỉm cười vui vẻ vì cuối cùng cũng đã có người thay anh yêu Suz.

Nó lại cầm chắc thanh súng trong tay tiến về phía cánh cửa duy nhất trong phòng duy chỉ có Pool là vẫn ở lại lo mọi chuyện cho những chiến sĩ của Death đã hi sinh tại đây. Nó chạy như bay bỏ mặt cho Ken và Fed đang đuổi theo phía sau không kịp. Chạy cho đến khi đôi chân như muốn rã rời thì nó mới dừng lại. Thanh âm bên trong phòng thu hút sự chú ý của nó.

Nó đá tung cánh cửa ra và lao ngay lạ chỗ lão Black mặc kệ những người có mặt trong phòng sẽ khiến nó đau lòng ra sao. Lúc này đây mối thù khi xưa lại tràn về trong trí não của nó và hình ảnh Suz nằm như người chết trong vòng tay Bin đã khiến lý trí nó mất đi tất cả chỉ còn nỗi thù hận đang chất đầy.

Nó lao nhanh về phía lão Black làm lão lúng túng bật ngã ra phía sau ghế. Nhưng lão nhanh chóng bật dậy vùng chân nhằm đá bay khẩu súng ra khỏi tay nó. Bởi né cú đá bất ngờ của lão khiến nó mất đà ngã ra đất đồng thời khẩu súng cũng được dịp bay ra xa làm những người xung quanh phải thót tim.

Nó bật dậy và tung những cú Taewondo hiểm hóc vào nơi yếu hiểm trên người đối phương khiến chỉ trong phút chốc lão Black rơi vào thế yếu.

Một người dù tài giỏi như thế nào đi chăng nữa cũng khó mà địch lại một con cáo già đã thành tinh như lão. Bởi nếu không mưu mô xảo trá thì làm sao lão lại có thể điều hành một tổ chức buôn lậu lớn mạnh xuyên quốc gia như thế này. Chỉ tiếc cho con trai lão lại có một người ba chỉ biết dùng con mình như một nước cờ trong ván cờ mà do chính tay lão đặt ra.

Nó hụt chân do trúng kế gian xảo của con cáo già đó nên té xuống đất khiến cánh tay đưa ra chống đỡ thân mình như muốn gãy cả xương. Quáng quàng làm sao khi may mắn như mỉm cười với nó trước giờ tử, nó quệt ngang chân làm lão té ra đồng thời nơi bàn tay chính là khẩu Swift yêu quý. Nó mỉm cười, một nụ cười nửa miệng khi mình đã chiếm thế thượng phong, khi người mình muốn giết đang nằm trước nòng súng của chính mình.

– Chris!

Nó không quay đầu nhưng vẫn biết người nào vừa tên tiếng. Người mà nó vừa yêu vừa hận nhưng không bao giờ xoa được nỗi nhớ thương một năm qua nó đã dành cho hắn.

Hắn rút súng bên hông chìa về hướng nó. Không phải hắn muốn bắn ba hắn mà là... nó. Chính là nó. Sở dĩ hắn thông báo địa điểm cho Death bởi một lẽ hắn muốn giữ cho ba hắn một con đường sống dù là ngồi trong nhà đá suốt cuộc đời cũng được. Đây là điều duy nhất và cuối cùng hắn có thể làm cho ông ta để trả món nợ ân tình nuôi nấng bao năm qua.

Nó mỉm cười, một nụ cười mỉa cho chính mình xen kẽ đau đó là một chút chua xót. Đau đớn thay khi biết rõ mình sẽ phải vướng vào tình huống nhất định xảy ra khiến thương tâm nhưng sao nó vẫn phải tự hứa với lòng là hãy mạnh mẽ lên vì dẫu sao đi nữa thì có tránh nó vẫn sẽ phải đối mặt với tất cả.

Khẩu súng trên tay nó vẫn lạnh lùng chìa về phía lão Black như chưa bao giờ run tay. Nó đã tập cho bàn tay thật cứng rắn để bóp cò về phía người đàn ông kia dẫu ột khẩu súng khác đang chìa về phía nó lại nằm trên tay...Win, người con trai mà nó yêu nhất trên đời và hắn cũng đã nói nó chính là sinh mạng của cuộc đời hắn. Nhưng sao giờ đây, hai bọn nó lại ở hai bờ chiến tuyến như thế này? Xa quá!

Đau...

Xót xa...

Nhức nhói...

Nhưng...nước mắt không được rơi...

48. Chương 48

Hắn nhìn nó, người con gái hắn yêu đang hướng khẩu súng về phía ba của mình còn mình thì cũng làm điều đó nhưng lại hướng về phía nó. Hắn không muốn phải nổ súng, đứng ra là hắn không dám. Phải làm sao đây? Ai có thể nói cho hắn biết rằng hắn đã làm sai điều gì để nó phải một mực muốn giết người ba mà hắn luôn kính trọng hay không?

– “Chris!” Hắn nói với nó bằng cái giọng run rẩy đến tội “Bỏ súng xuống...được không?”.

– ...

– “Tại sao em...lại làm như vậy?” Hai mắt hắn đã đỏ ngầu khi thấy nó không hề suy suyển mà vẫn nhìn ba mình với ánh mắt lạnh lùng chứa đầy thù hận “Ba anh đã làm gì sai đối với em?”.

– Năm xưa, ông ta chỉ với bốn phát súng mà giết chết mẹ của Suz, anh của Bin và...ba mẹ em khiến ba đứa bọn em phải trở thành cô nhi sống những ngày tháng vô cùng tủ nhục trong cô nhi viện với cái danh xã hội đen của ba mẹ. Hôm nay lại hai phát khiến Suz và Bin bị thương không biết sống chết như thế nào. Đủ tội chưa?

Hắn không ngờ sự tình lại như thế, hai tay cầm khẩu súng run rẩy như muốn hạ xuống. Lòng hắn đau, nhói thật lâu. Tại sao hắn lại là con của kẻ giết chết cha mẹ của người mình yêu kia chứ? Lại còn nhẫn tâm cướp đi hạnh phúc của hắn.

– “Win! Bắn nó đi” Lão Black nhìn thấy biểu hiện của hắn thì vô cùng tức giận hét lên.

– “Ba im đi. Tại sao chứ?” Hắn oán hận nhìn lão, mắt hắn giờ đây cũng như mắt của nó, long lên sòng sọc, nhưng vẫn còn tia nào đó thương cảm và đau lòng.

– “Chỉ một phát là ông sẽ phải đi tạ tội với những người đã khuất” Nó hướng nòng súng về phía đầu lão khiến lão cùng Win giật thót mình.

– “Khoan đã. Chris! Anh biết ba anh làm nhiều chuyện có lỗi với em nhưng em có thể tha cho ông ấy không?...Vì anh.” Win đau lòng hướng ánh mắt nhìn nó khẩn cầu.

– “Vì anh? Rồi ai sẽ vì em? Ba mẹ đã chết, ông đã mất, hay là...anh? Còn Lyly thì sao?” Nó không nhìn hắn nhưng tim nó ầm ầm đau. Vì sao ư? Vì trên đời này đã không còn ai bên cạnh nó nữa, kể cả hắn.

– Anh...

– “Nợ máu sẽ phải trả bằng máu” Nó nghiêng răng nói câu cuối cùng rồi tay...bóp cò súng.

“Đoàng”...

“Đoàng”...

“Cạch”...

“Cạch”...

– Chris!!!

– Ba!!!

– Win!!!

Nó khụy gối xuống nhìn lão Black ôm vết thương đang từ từ rỉ máu. Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế này? Cuối cùng thì thù nó đã được trả nhưng lão ta vẫn chưa chết. Nó nâng khẩu súng lên lần nữa hướng lão ta.

Nhưng...

Vết thương bên hông đã rút mòn toàn bộ sức lực của bản thân. Ken và Fed cùng nhau chạy lại đỡ nó đứng dậy. Phải, âm thanh gọi tên nó chính là hai người bọn họ, còn gọi tên hắn là của Lyly. Lúc nó bóp cò thì cũng chính là lúc nó nhận vết đạn của Win. Tại sao hắn không bắn thẳng vào đầu hay tim để nó chết luôn khỏi phải đau đớn như thế này. Không phải đau vì mất máu hay do vết thương mà là...đau lòng.

Nó cố gắng nâng khẩu súng lên một lần nữa nhìn lão Black đang mỉm cười, một nụ cười quái dị. Phải, nó đã thua, thua trong vấn đề một mắt một còn này. Dù cái mạng này vẫn còn nhưng trái tim nó đã chết, chết từ giây phút Win bóp cò súng.

– Đứng cử động Chris. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện.

Ken vòng tay ôm lấy eo nó còn Fed thì vẫn nắm chặt khẩu súng trong tay hướng về phía Win.

– Win! Chris mà mày cũng có thể bắn sao? Mày...

Nó biết anh sẽ không bắn Win họa chăng là bắn lão cáo già kia nên đơn giản là nó vẫn ngẩn cảm bởi vì thù này sẽ do chính tay nó trả và lão sẽ phải do nó tiễn một đoạn xuống âm tào để quỳ gối tạ tội với những người đã chết dưới bàn tay bắn thủ của lão.

Bất ngờ lão giật khẩu súng trong tay Win chế ngự hắn trong tay mình khiến mọi người giật thót. Win thì vô cùng hoang mang quay mặt về nhìn ba mình nhưng ánh mắt của hắn giống như là cam tâm tình nguyện chết để đổi lấy sự an toàn cho người đàn ông vừa cứu mạng hắn, vừa hủy hoại cuộc đời hắn.

– Anh ấy là con ông...ông cũng có thể ra tay sao?...Ông còn tính người không?

– Con? Ừ thì là con...nuôi ha ha ha. Rồi sao?

Mọi người đều bàng hoàng trừ Win vì chắc có lẽ hắn từ lâu đã biết được điều đó nhưng cũng chẳng hiểu vì sao hắn lại hi sinh nó, hi sinh hạnh phúc của đời mình chỉ vì nghe lời lão. Có lẽ đây cũng là một cách hắn trả ơn sự cứu mạng của lão bao năm qua.

– “Một là mày bắn chết tất cả bọn chúng, hai là tao sẽ giết nó. Mày có thể chọn” Lão dí sát khẩu súng sát thái dương hắn khiến nó tái cả mặt.

– “Cả Lyly sao? Chị ấy là con dâu ông và đang mang trong mình cháu của ông đó” Nó phấn nộ hét lên khi nhìn thấy nụ cười nửa miệng bất cần của lão.

Hắn thật không tin vào tai của mình, ba hắn, người mà hắn kính trọng, người đã ép hắn phải từ bỏ chính tình yêu của mình để cưới Lyly giúp Angel vững hơn trong thế giới ngầm mà nay lại nhẫn tâm bảo nó ra tay giết những người mà đối với nó rất quan trọng, kể cả người đang mang thai là Lyly sao?

Phải. Hắn phấn nộ. Chưa bao giờ hắn thấy mình khinh thường ba mình đến như thế. Thật nhục nhã mới đi làm điều tàn nhẫn như thế này.

– “Chris!” Hắn lên tiếng thu hút sự chú ý của nó về phía mình “Anh muốn chết dưới chính khẩu súng em đã tặng anh”.

49. Chương 49

Nó bàng hoàng nhìn hắn. Hai mắt đỏ hoe của nó đã được dịp đỏ thêm lần nữa. Nó không muốn hắn hay bất kỳ ai nữa phải chết, bấy nhiêu là quá đủ đối với nó rồi. Tay nó đã nhuộm máu của rất nhiều người, súng của nó đã giết chết biết bao sinh mạng khiến vợ mất chồng, mẹ mất con, em mất anh.

Khoan...

Súng nó tặng hắn?

– Anh đừng có đụng vào khẩu đó, nó mắc lắm đó.

– Em keo đến thế hả? Đụng có tí xú cũng la.

– Muốn thì em tặng cho anh chứ tự nhiên bảo em keo. Hừ.

– Có ai tặng quà với khuôn mặt miễn cưỡng như em không?

– Nói chứ em mua nó cho anh đó, để dành về bắn súng nước với lão Ken nhà em ha ha ha.

– Để anh bắn thử coi.

– Ê khoan. Trong đó có đạn.

– Hử?

– Em có thói quen nạp một viên đạn vào mấy khẩu súng này.

– Tại sao chỉ có một viên?

– Để kìm *** khả năng giết người của mình chứ sao. Hi hi.

Nó nhìn vào mắt hắc đường như để xác định cái ý nghĩ vừa xẹt qua đầu là có đúng hay không. Nó không muốn mang mạng của bất kỳ ai nhất là hắc ra đánh cược cho ván cờ nguy hiểm này.

Nhận được cái gập đầu khê khàng của hắc mà khiến tim nó như gỡ được một tảng đá vô cùng nặng. Nó mỉm cười hướng ánh nhìn về phía lão Black mỉa mai.

Lại một lần nữa nó chĩa khẩu súng về phía lão, từng bước từng bước tiến lại gần hơn khiến lão vừa bàng hoàng vừa tức giận.

– Mày thử tiến một bước nữa là tao bắn.

Mặc dù biết được khẩu súng chỉ có một viên đạn mà viên đạn đó lại đang cắm trên người nó nhưng bản thân vẫn thấy lo lắng vô cùng. Lỡ như hắc lừa gạt hoặc hắc quên mất đã nạp hai viên vào thì chính nó đã đưa hắc đến con đường chết sao.

Nó đứng khựng lại giữa chừng, hai bên là Ken và Fed vẫn đang trong tư thế bảo vệ cho nó nhưng tay lại nói lỏng khẩu súng hướng ánh nhìn đầy lo lắng về phía Win. Chỉ có mỗi Ken vẫn biết nó đứng vững như thế kia là hoàn toàn do anh một thân nâng đỡ.

Nhìn Lyly một bên khóc đến thương tâm như muốn nhào vào đổi chỗ cho Win khiến lòng nó vừa đau vừa ấm áp. Cuối cùng người nó yếu cũng có thể được hạnh phúc dù người mang lại niềm hạnh phúc đó không phải là nó.

Yêu một người là chấp nhận buông tay người ấy ra khi người ấy muốn nắm chặt lấy một bàn tay khác.

Yêu một người là không nhất định phải có được người đó ở bên mình, chỉ cần nhìn thấy người mình yêu thương luôn tươi cười thì đó cũng gọi là một kiểu yêu, một kiểu hạnh phúc của riêng bản thân mình có được.

Nó khê rơi nước mắt, nhưng lần này không phải vì Win hay bất kỳ ai mà là vì...sẽ trả thù được cho ba mẹ. Nó khê mỉm cười trong hai hàng lệ rơi, liệu ba mẹ trên trời có vui vẻ trước những gì nó đã, đang và sẽ làm hay không?

– Dù ba mẹ tôi cho không thích tôi dấn thân vào con đường này nhưng tôi vẫn sẽ làm tất cả chỉ vì tội lỗi ông đã gây ra. Bàn tay ông đã nhuộm quá nhiều máu rồi, sám hối đi là vừa.

“Cạch”...

“Cạch”... “Cạch”... “Cạch”...

– “Sao lại thế này?” Lão Black tái mét mặt mày khi thấy khẩu súng của mình không nhả đạn ra được “Mày đã biết trước phải không? Thằng phản bội”

Lão đưa tay bóp cổ Win với một lực đạo vô cùng mạnh nhưng do đã trúng một lần đạn của nó nên không đủ thời gian để lão ra tay.

“Đoàng”... “Đoàng”...

Hai phát súng bung ra đúng thời điểm, đúng vị trí, ngay tim. Nó quay lưng đi nhưng như chợt nhớ ra điều gì thì đột ngột quay lại giương súng một lần cuối cùng vào thì thể đang ngập máu me của lão Black.

“Đoàng”...

Hành động khó hiểu này không những thu hút ánh tò mò của mọi người ngoài cuộc có mặt trong căn phòng ngập tràn máu tanh này mà còn có cả Win.

– “Bốn phát đạn trả thù cho bốn người đã chết dưới tay ông năm xưa” Nó ngửa cổ lên trời mỉm cười “Ba, mẹ bác Lan (mẹ Suz), anh Gun, mọi người hãy an nghỉ”.

Vừa dứt câu thì trước mắt nó tối sầm lại, thân hình đổ dài xuống đất khiến mọi người bàng hoàng.

– Chris!!!

50. Chương 50

Win là người lao đến đầu tiên mặc kệ cho vợ mình đang ôm bụng rên la một bên và xác ba nuôi mình đang nhào nhoẹt một bên. Ken bất chợt mắt long sòng sọc đẩy người Win bật ra xa và ôm gọn nó vào lòng vừa chạy ra ngoài vừa hăm dọa.

- Mày không xứng đáng chạm vào em tao.

Một câu nói đã khiến một tâm hồn sụp đổ, một trái tim tan nát, một vết thương chưa lành lại thêm lở loét.

Đau...không phải là cảm giác duy nhất.

Hối hận...không phải là luyện tiếc đầu tiên.

Nước mắt...không rơi một mình...mà còn có cả máu.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên nó thấy là một màu trắng của bệnh viện và mùi este quen thuộc, mùi vị đó nồng đến nỗi khiến nó phải nhú mồm nhăn cả mặt vì khó chịu. Nó bật người ngồi dậy định bước xuống giường thì vết thương bên hông bị động nên rướm máu khiến nó mất đi hết sức lực.

Chợt cánh cửa bị đẩy ra và người bước vào là Ken, Fed, Ryan và bác quản gia. Nó nhìn mọi người cười còn mọi người thì...như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

Ken xách theo trên tay một tô cháo thịt nóng hổi và một ly nước cam khiến nó tự nhiên khựng lại khi chợt nhớ về Win. Cũng một lần không hiểu vì lí do gì mà hắn đã uống say bí tỉ và ngủ gục tại quán bar khiến nó phải rình về và nấu cháo với vắt nước cam cho uống. Đó cũng là lần đầu tiên trong đời nó xắn tay áo vào bếp nhưng hơi ới cháo bỏ muối thì nó lại bỏ đường khiến nó cứ như chè còn nước cam bỏ đường nó lại bỏ cái kg muối luôn hay sao mà Win uống vào lại phun ngược trở ra như thẳng hê. Kỷ niệm ủa về khiến tim nó đau quá.

Cuối cùng thì tất cả cũng kết thúc rồi. Black đã chết, Angel sụp đổ, thù đã trả, và cũng là lúc nó lại ra đi lần nữa. Ở nơi này không có chỗ cho nó, nếu tiếp tục ngày ngày phải đối mặt với người nó yêu tay trong tay với người khác thì cho dù là một sát thủ như nó cũng phải chết vì tổn thương.

Nó nuốt từng muỗng cháo do Ken đút ột cách khó khăn. Mọi người không nói gì chỉ nhìn nó nhưng nhìn cách nhìn đó thì nó cũng biết nhất định đã có chuyện gì khủng khiếp lắm đã xảy ra.

- Bộ mấy anh có gì muốn nói với em hả?

- Ủ! Chuyện của...

- “Fed!!!” Fed đang định nói gì đó thì Ken chặn họng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của anh mà nó biết chắc chắn đã có gì đó xảy ra.

- Anh Ken, để cho anh Fed nói đi. Em muốn biết.

- Nhưng anh không muốn cho em biết, được không? Em chỉ cần ăn hết tô cháo này, ngủ một giấc là khỏe, mọi chuyện để bọn anh lo là được.

- “Em muốn nghe” Ánh mắt kiên định của nó nhìn chằm chằm vào Ken khiến anh đành thở dài bất lực mà gạt đầu đồng ý.

- “Sau khi em đến đây có một nhóm người lại đến dọn mấy xác chết mà em gây ra” Fed không nói điều lúc này muốn nói mà anh cứ trầm ngâm rồi nói ra những gì mà mình thắc mắc dường như họ muốn hiểu thêm về con người bí ẩn của nó bao năm nay.

- Ủ! Người trong tổ chức của em.

- “Em là sát thủ?” Ryan tiến lên ngồi một bên giường nhìn nó như muốn nó trả lời là “không”

- Đúng vậy. Từ lúc năm tuổi.

- “Năm tuổi???” Ken, Fed và Ryan đều bàng hoàng như không tin vào tai mình riêng chỉ bác quản gia vẫn ngồi trên chiếc ghế sofa nhìn nó như đã biết điều này từ lâu. Nó cũng không thắc mắc vì đám vệ sĩ mấy

năm qua vẫn đi theo nó khiến nó phải tốn rất nhiều thời gian để cắt đuôi một cách khổ sở nhất định do ông phải đi theo để bảo vệ, nếu không là vài phát súng vào đầu bọn họ rồi.

– Ủ! Ba Win là một tên trùm mafia khét tiếng kiêm luôn trùm buôn lậu vũ khí, ma túy và nhiều thứ khác trên khắp toàn cầu. Năm em 4 tuổi, ba mẹ em, mẹ của Suz và anh hai Bin đã theo đuổi một chuyến hàng mang tầm cỡ quốc tế đã bị chính tay lão bản chết khiến ba đứa bọn em trở thành trẻ mồ côi” Nó kể chuyện một cách mạch lạc cứ như là quá khứ của một ai đó không phải là nó vậy.

– Em may mắn được ông đến nhận nhưng còn hai đứa kia thì được các gia đình khác nhận làm con nuôi nhưng họ vẫn yêu thương chúng nó như con ruột. Năm 5 tuổi, em được nhận vào lò luyện sát thủ bí mật của tổ chức Death và cũng chính là cái nôi mài dũa của ba mẹ mình. Em nhanh chóng trở thành sát thủ hàng đầu với nhiều nhiệm vụ khó khăn được giải quyết nhanh chóng, triệt để chỉ với mộng trả thù mạnh mẽ dần dần sôi trào trong tâm trí em” Nó ngừng lại nhấp một ngụm nước rồi nhìn ba người bọn họ và tiếp tục kể.

– Rồi em gặp lại Bin và Suz, cả ba được giao nhiệm vụ về Angel, theo chúng bao năm nay nhưng vẫn không điều tra được tí tin tức nào khiến mọi người dần rơi vào tuyệt vọng đau khổ. May mắn thay vào trường em quen các anh và Win, một lần đi dự một buổi tiệc trong giới doanh nhân nhưng thật chất là giới thiệu người kế thừa tổ chức Angel trong thế giới ngầm và bọn em phát hiện ra Win chính là người đó. Em đã điều tra, lần theo nhiều manh mối tìm đến được đây và...như các anh đã biết” Nó khẽ mỉm cười nhẹ nhàng nhưng đầu đó trong trái tim lại run lên dữ dội, phải...nó đang đau.

Cả căn phòng rơi vào trầm tư, không ai nói với ai lời nào chỉ lẳng lặng nghĩ về quá khứ đau thương mất gia đình của một đứa bé gái 4 tuổi và ý chí trả được thù cho ba mẹ. Nó đã sống một cuộc sống như thế, không tình yêu, bạn bè chỉ vì nó quá đau khổ. Ông trời cướp đi của nó biết bao thứ đáng lý ra thuộc về nó nhưng giờ lại thêm lần nữa khiến nó mất đi hạnh phúc của cuộc đời mình chỉ vì số phận quá trớ trêu.

Fed nhìn nó ngập ngừng rồi cũng bật ra khỏi miệng.

– LyLy sanh rồi. Là con trai.

51. Chương 51

Fed nhìn nó ngập ngừng rồi cũng bật ra khỏi miệng.

– Lyly sanh rồi. Là con trai.

Nó giật mình, nó không nhìn ai hết, hai tay vò nát tấm chăn trên người. Mắt nó đã dần dần đỏ lên tạo thành hai vòng nước như chực chờ tuôn xuống khi nó chớp hàng mi. Vậy là nó mất hết thật rồi, người nó yêu đã có gia đình tại sao nó vẫn ôm giấc mộng không bao giờ có để rồi giờ đây cái tin sét đánh ấy một lần nữa lại đánh trúng trái tim not nốt khờ dại của nó cơ chứ.

Ken ôm chặt nó vào lòng vỗ về như bao lần anh vẫn làm nhưng sao lần này anh thấy thật khó để giúp nó nhẹ lòng. Anh siết chặt vòng tay như một người anh ruột đang chở che đứa em gái yêu quý nhất của mình.

– Khóc đi em. Khóc sẽ đỡ hơn rất nhiều. Đừng kềm nén làm gì, sẽ mệt lắm.

Nó vỡ òa ra trong từng tiếng nấc, nó khóc nhiều như năm xưa khi biết tin ba mẹ nó mất, như lúc trước khi ông nó ra đi, như ngày cưới của hân. Nó siết chặt Ken lại như không muốn anh sẽ là người tiếp theo bỏ rơi nó. Nó sợ lắm, nó sợ một ngày nào đó nó sẽ phải sống cô đơn, bơ vơ trên cõi đời đầy ác nghiệt này.

Một người nào đó vẫn đứng ở phía ngoài khe cửa bước quay đi mà trên khuôn mặt hân cũng đã tràn đầy nước mắt. Hân không biết phải làm gì lúc này, có lẽ nên đợi khi nó bình tâm trở lại thì hân sẽ nói chuyện với nó. Vấn đề lúc này cần nhất chính là thời gian.

Tay rách nát mang đủ thứ đến bệnh viện tại trung tâm trụ sở của Death, nó bước vội vào phòng bệnh 302 để thăm hai người bạn chí cốt của mình.

Bin và Suz thấy nó đẩy cửa bước vào thì nhảy tuột khỏi giường ôm chầm lấy nó cứ như những đứa trẻ lâu ngày chưa thấy mẹ. Nó chỉ biết mỉm cười trước tính trẻ con đến nhố nhăng của hai đứa này.

Lúc trước nó cũng con nít lắm chứ, nhưng chỉ sau lễ thành hôn của hắn thì nó đã hoàn toàn thay đổi thành một bộ mặt mới đến Ken còn không nhận ra. Trầm tính hơn, lạnh lùng hơn và nhất là tàn nhẫn hơn.

Đã biết bao công ty, tập đoàn nhỏ dám công khai gây sức ép để hòng làm tuột giá cổ phiếu của tập đoàn H&Đ vì cứ y y nghĩ rằng một chủ tịch trẻ tuổi như nó sẽ không có tí ti kinh nghiệm trên thương trường gì. Tàn nhẫn chính là chỗ đó. Mặc dù thời gian đầu cũng gặp không ít khó khăn nhưng cũng nhờ Ken, Bin, Suz, Fed, Ryan và...hắn nên nó mới có thể đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió mà chống đỡ hết những mũi tên bắn về phía mình rồi đưa tập đoàn lên mạnh mẽ như ngày hôm nay.

Và hôm nay thù đã trả được và nó đã quyết định rời xa tổ quốc của mình đi du lịch vòng quanh thế giới. Thứ nhất là để giải quyết công chuyện còn thiếu sót ở những chi nhánh ở nước ngoài, củng cố quyền lực. Thứ hai là để vứt bỏ đi những thứ mình không mong muốn, để quên đi người con trai đã cho nó biết yêu là như thế nào và cũng chính điều đó đã mang đến cho nó nỗi đau khổ khôn nguôi không biết bao giờ mới có thể lành lại vết thương lòng này.

– “Tổ chức muốn trao huân chương và thăng cấp cho tụi mình trong đại hội cuối tuần này” Bin nhìn nó cao hứng nói vì nghĩ rằng điều này sẽ khiến nó nhảy cẫng lên vui mừng như Suz nhưng nó là nó chứ không phải nhỏ.

– Ngày mai bay rồi.

– “Bay??? Đi đâu???” Suz và Bin cùng đồng thanh nhìn nó bất ngờ với hoang mang vì nghĩ rằng nó sẽ ra đi không một lí do và ngày về một lần nữa.

– Không biết, nhưng có lẽ là đi khắp thế giới.

– “Để ngày đại hội qua rồi đi không được sao? Chẳng lẽ mày muốn trốn tránh cả đời? Mày cần phải mạnh mẽ mà đối diện với sự thật chứ” Suz bắt mắt nhìn nó, con Chris mạnh mẽ ngày nào có lẽ đã mất tích rồi, nó hiện giờ yếu đuối lắm và chỉ biết trốn tránh thôi.

– “Tao xin rút khỏi Death rồi. Hi hi!!! Với lại trốn tránh đôi khi là biện pháp tốt nhất và mau lành vết thương nhất cho cả tao và Win lúc này. Dẫu sao thì Lyly cũng đã sanh rồi, là con trai đấy và Win phải có trách nhiệm với gia đình của mình. Tao vẫn chỉ là một đứa em gái thôi, ít ra là như vậy” Nó nhẹ nhàng nói cho hai đứa biết nhưng không mấy may rơi bất kỳ một giọt nước mắt nào, có lẽ nó đã khóc quá nhiều hay phải chăng giống như mọi người thường nói rằng “chai lỳ cảm xúc”.

Suz tiến lại ôm chầm nó vào lòng vỗ về như một đứa trẻ, Bin cũng nắm chặt tay nó như hồi nào ba đứa vẫn bên nhau. Giờ đây Bin và Suz đã trả được thù và tìm được bến đỗ đời mình nhưng còn nó, hạnh phúc dường như đã quá xa vời khỏi tầm tay của nó mất rồi. Cậu chỉ muốn nó cảm nhận được niềm vui của cậu và nhỏ lúc này để phần nào xoa dịu đi nỗi đau và mất mát của nó.

– “Dù bà đi đâu thì chúng ta vẫn là bạn của nhau. Hứa với tui là ngày cưới của hai đứa tụi tui bà nhất định phải trở về tham dự đó. À còn làm dâu phụ cho vợ tui nữa chứ” Bin mỉm cười nhìn nó khẳng định.

– “Yên tâm, lúc đó tui sẽ tặng hai người hai món quà cưới tuyệt vời nhất trên đời nhưng hai người còn quá xa mới lấy được nhau cơ mà. Ha ha hay là ông quá nôn nóng hả Bin?” Nó phá lên cười sảng sặc nhìn cái mặt đang đơ ra như cây bơ của Bin.

– “Nôn cái đầu mày đó. Ai thèm lấy ông chứ” Suz thúc vào bụng nó và quay mặt đi để tránh cho hai đứa tụi nó thấy cái mặt đang đỏ lên như tất kè hoa của nhỏ.

– “Phải không? Chị họ tui cũng được lắm đó Bin. Tui giới thiệu cho ông, ok?” Nó nở một nụ cười vô cùng đều hướng Bin nói để chọc tức Suz vì nhỏ tính tình vô cùng trẻ con và có tính chiếm hữu rất cao.

– “Ai à bày đặt giới thiệu? Tao đá mày bây giờ” Suz giơ giơ cái chân đang băng cả một đồng băng trắng lên hù dọa nó khiến nó cứ ôm bụng cười.

– “Tui suốt đời suốt kiếp chỉ yêu bé Suz của tui thôi, không lấy ai nữa đâu” Bin chạy lại ôm nhỏ vào lòng cứ như là một thằng con trai đang ôm món quà giáng sinh đầu tiên của mình vậy.

– “Anh này!” Suz đánh vào bụng Bin như đuổi ruồi rồi khuôn mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn.

Nó chỉ biết phá ra mà cười trước tình cảnh đáng yêu cùng lãng mạn của hai người này. Nhưng giờ đây nó không hề thấy buồn hay tủi thân mà chỉ thấy rất vui và hạnh phúc thay cho hai đứa bạn của mình.

– Tao về cho hai đứa bây tình cảm đây. Haizzz...Tủi thân quá cơ!!!

Nó quay ra ngoài đóng cửa lại trước hai khuôn mặt vừa mắc cỡ vừa ngượng ngùng của hai người bên trong. Nó thả bộ dọc theo bệnh viện rồi ra bãi đậu xe lái một mạch đến nhà ba nuôi.

52. Chương 52

Là Ken bước ra mở cửa cho nó, bao năm qua nó vẫn sống và vui vẻ bên cạnh nhà họ Đinh này. Lần trước là nó đi bất chợt, không có thông báo cho bất kỳ ai nhưng giờ này nó ra đi chính là đường đường chính chính, nó không muốn họ phải lo lắng ình nữa, nhất là ba nuôi và Ken.

Cả nhà đang ăn cơm, nó ngồi xuống nhận lấy chén cơm của bác quản gia đưa và cùng cười nói vô cùng vui vẻ trong bữa ăn gia đình đầy ấm áp.

– “Ngày mai con sẽ đi du lịch” Nó mỉm cười nói trước cái nhìn ngạc nhiên của Ken và ba nuôi.

– Con đi đâu? Bao giờ thì về?

– Con đi vòng quanh thế giới để giải quyết chuyện làm ăn những chi nhánh của H&Đ sẵn tiện đi du lịch luôn.

– Em đi cũng tốt nhưng đừng cố sức làm việc quá, nếu nhớ nhà thì cứ về và cũng đừng đi lâu quá, nếu không...

– “Anh nhớ chứ gì?” Nó cắt ngang lời Ken đang nói bằng khuôn mặt quỷ làm cả ngôi nhà ngập tràn trong những tiếng cười vui vẻ vô cùng, điều đó cũng khiến nó thoải mái đi rất nhiều.

Ăn xong thì Ken bắt nó ra khu vườn sau nhà ngồi nói chuyện. Đã lâu lắm rồi hai anh em mới có dịp cùng nhau tâm sự chuyện trên trời dưới đất như thế này. Ngôi vườn tràn ngập hoa tử đinh hương thoảng bay theo gió làm khung cảnh thêm phần lãng mạn cho các đôi tình nhân nhưng ngặt nỗi ở đây là hai anh em... nuôi. Dọc theo lối đi là hai hàng hoa hồng vàng tinh khiết vô cùng. Âm thanh suối chảy róc rách nơi xa xa và tiếng chim hót hòa lẫn vào nhau khiến cho tâm hồn nó thêm phần nào thanh thản.

– Em đang trốn tránh nó đúng không?

– Không hẳn. Cái chính vẫn là vì công việc.

– Dù sao anh vẫn không hoan nghênh em đi nhưng cũng không khuyến khích em ở lại. Nơi đây có quá nhiều kỉ niệm buồn đối với em, du lịch khắp nơi đôi khi cũng có cái lợi của nó.

– Uhm! Ít ra cũng khiến em thanh thản hơn.

– Em sẽ đi đâu?

– Nơi đầu tiên em đặt chân đến sẽ là Hàn Quốc, sau đó có thể là Anh, Mỹ, Đức, Nhật, Pháp, Nga,...nói chung là đi hết những nước lớn có nhiều cảnh đẹp. Em sẽ chụp thật nhiều hình post lên facebook cho anh xem. Tối mỗi nước em sẽ mua quà và gửi về ọi người.

– Anh thích hiện kim chứ không thích hiện vật.

– Đồ tham lam. Lo mà kiếm vợ đi là vừa, coi chừng ế đó.

– Anh mày mà ế sao? Nổi tiếng đào hoa toàn quốc ai cũng biết. Chỉ cần ra đường hét lên bốn chữ “I need a girl” là cả đám bu quanh cho xem.

- Há há!!! Anh định làm Taeyang à? Bày đặt quá.
- Còn em đó, đừng có lời về một thằng mắt xanh mỏ đỏ tóc vàng da trắng rồi giới thiệu là... con em nha. Anh đây kham không nổi đâu.
- Anh làm như em dễ dãi lắm vậy, nghe anh tả con em giống khỉ Amazon quá xá.
- Hôm nay hai anh em ta làm một bữa cho đã rồi tiễn em đi, ok?
- Night Club hay Red House đây?
- Night Club đi, để anh bảo Fed và Ryan luôn.
- Ok. Cả Bin và Suz nữa.

Sáu đứa bọn nó đến bar bao trọn cả một căn phòng V.I.P và nhậu tới bến. Vừa uống vừa ca vừa hát vừa nhảy vừa rap như một lũ mới trốn viện chỉ thiếu điều gọi điện bảo bệnh viện mang xe tới hốt đi. Quậy tới gần sáng thì cả đám lếch đạch nhờ người lái xe đưa về biệt thự nhà nó.

Nó nhìn căn phòng mình đã ở bao năm qua, đã một lần ra đi và lần này lại một lần nữa từ bỏ mái ấm chỉ vì một người con trai. Đợt này đi không biết bao giờ mới có thể quay trở lại. Mọi thứ cần mang nó đều bỏ vào 3 chiếc vali to ụ để dưới nhà. Thắp cho ông nội một nén nhang rồi lăn đùng ra giường đánh một giấc thật ngon.

Sân bay Tân Sơn Nhất, 8:45am.

- “Mày đi mạnh giỏi nha, nhớ phải gọi điện về ọi người thường xuyên đó” Suz hai mắt rưng rưng ôm chặt lấy nó như không muốn rời xa vì bản thân nhỏ biết đây là cuộc trốn chạy của nó chứ không phải là như đợt trước, sự trở về của nó đối với mọi người là vô cùng mong manh.
- “Bên Hàn có căn biệt thự của ba, con qua đó ở cho thuận tiện. Có gì cần cứ gọi về bảo, ba sẽ cho người qua giúp” Ba nuôi nhìn nó triu mến, ông không bao giờ muốn đứa con gái nuôi yêu dấu của mình phải đau khổ như thế này nhưng âu đó cũng là sự sắp đặt của số phận mà thôi. Ông vẫn hi vọng trong chuyến đi này nó sẽ tìm ình một người yêu nó thật lòng, suốt đời suốt kiếp.
- “Anh sẽ qua thăm em, nhớ tới đâu thì mail hoặc gọi về cho bọn anh biết. Đã không mang theo nhiều vệ sĩ thì phải chú ý cẩn thận đó” Ken xoa xoa đầu nó dặn đi dặn lại giống như tiễn nó đi lấy chồng vậy.
- “Đi đâu thì đi chỉ cần khi về có quà cho tui là ok” Tay Bin vừa kéo Suz về phía mình lau nước mắt vừa hướng nó chọc ghẹo cho không khí giảm bớt vị bi thương.
- “Còn xách theo một anh Tây đẹp trai giàu có nữa chứ. Anh sẽ mail cho em danh sách những điều cần làm để của gái của anh rồi em ở đó mà áp dụng của trai ngen” Fed cũng bắt chước động tác xoa xoa đầu nó như Ken nói khiến nó cứ cười ha hả vì cái tính hài hước không đổi của anh.
- “Những gì cần nói bị mọi người nói hết rồi. Thôi thì em đi vui vẻ, hết công việc thì về đây, nhà anh luôn rộng cửa chào đón em” Ryan mỉm cười hiền hậu khiến hai mắt nó rưng rưng.
- “Cần gì mà chào đón, biệt thự Hoàng gia còn lớn gấp đôi nhà mà luôn sợ gì không có chỗ cho Chris ở” Fed làm động tác giả thụi vào bụng Ryan làm anh nhăn mặt.

Chuyến bay đi Seoul, Hàn Quốc của chúng tôi chuẩn bị cất cánh, mời quý khách nhanh chóng vào trong làm thủ tục để lên máy bay. Cảm ơn!

53. Chương 53

Nó nhìn mọi người lần cuối rồi ôm chầm lấy thút thít khóc. Sốc túi xách lên vai và quay bước vào bên trong, theo sau là bốn vệ sĩ mang hành lý theo. Nó vẫn nghe tiếng khóc của Suz, nỗi nuối tiếc của Ken và tiếng

thở dài của Bin nhưng nó vẫn không hề quay đầu lại. Nó sợ, sợ rằng nó sẽ không đủ can đảm mà bước tiếp, nó sẽ lại đau thêm lần nữa.

Yên vị trên máy bay ở toạ hạng nhất, nó nhìn ra cửa sổ, ánh nắng ban mai đã soi rọi khắp mọi nơi đón chào ngày mới, một ngày làm việc cực nhọc của mọi công nhân nhưng tất cả vẫn mang lại niềm vui cho họ vì có thể mang tiền về nuôi nấng niềm hạnh phúc nho nhỏ của họ trong những mái ấm gia đình. Còn nó, hạnh phúc của nó giờ ở đâu?

Win ba chân bốn cẳng chạy về phía cổng sân bay. Sáng nay hấn sang nhà nó thì mới biết nó đã đi, cảm giác đầu tiên là lo sợ, đau lòng, hụt hẫng và nuối tiếc. Hấn không màng tính mạng mình mà cứ lao nhanh đến sân bay trong tình trạng xe phải dạt sang hai bên nhường đường cho hấn.

Hấn chỉ biết chạy, chạy và chạy, ngó khắp mọi góc ngách trong hội trường sân bay chỉ để tìm kiếm hình bóng nhỏ bé của người con gái hấn yêu.

Ông trời dường như biết nỗi khổ tâm của hấn nên để hấn thấy được Ken cùng mọi người, hấn chạy thật nhanh lại với nụ cười trên môi nhưng nụ cười ấy như đóng cứng lại khi nghe Ken nói máy bay chuẩn bị bay.

Hấn lao về cổng ra máy bay nhưng vệ sĩ đã ngăn lại với lí do hấn không có vé, visa hay bất cứ thứ gì chứng minh hấn là một hành khách cần lên máy bay cả.

Lúc đó, một chiếc máy bay to đùng cất cánh bay lên bầu trời trong xanh, mang theo người con gái hấn yêu, cả đời này hấn không biết phải làm gì để trả hết mọi lỗi lầm mà hai ba con hấn đã gây ra.

Một giọt...

Lại một giọt nữa...

Rồi thật nhiều nước mắt...

Đã rơi...

Trên khuôn mặt của cả nó và hấn.

Hấn chỉ biết gào thét trong tuyệt vọng không lối thoát, một lần nữa, lại một lần nữa hấn đã buông tay, đã để nó rời xa mình.

– Chirs!!!

Hấn gục gã, hấn buông xuôi hoàn toàn cơ thể mình cho nó xụi lơ đổ dài trên mặt đất.

Trong gió thoảng vẫn vang lên tiếng ai đó hát bài “Cố quên” của Khởi My.

Thời gian cứ trôi khi người đi quá vội

Quặng đau thất tim này khi người trao đáng cay

Màn đêm khê lay, niềm đau lấp đầy

Sao.. xa quá 1 vòng tay...

Hạnh phúc có không?

Tự e hỏi lòng

Đã trao hết hi vọng cho người, anh biết không?

Giờ em mới hay, chỉ mình em tổn thương

Đau lắm khi trót yêu 1 người....

Cố quên đi 1 hình bóng...dẫu đôi tay vẫn không thể buông.

Cố quên đi 1 lời nói...dù cho con tim thét gào.

Phải xa nhau thôi đừng tiếc...để cho nhau mỗi con đường riêng.

Hãy thứ tha bao lầm lỗi...giờ đây không ai giữ được... tiếng yêu lúc đầu.

54. Chương 54

Một thời gian sau...

Paris, 4:00pm.

Tuyết đã rơi rồi...

Tuyết vẫn đang rơi...

Mặt đất đã được bao phủ bởi rất nhiều lớp tuyết trắng xóa càng khiến cho tâm con người thêm phần lạnh lẽo. Trên trời không còn bất kỳ hình bóng của những chú chim như thường lệ vì bởi lẽ chúng giờ này đang có mặt ở phương nam ấm áp, hạnh phúc tìm kiếm tình yêu sinh con đẻ cái trốn tránh cái giá băng ở nơi phương bắc này.

Nó mặc ba lớp áo lạnh, mang găng tay, vớ, giày đầy đủ cả, thậm chí là còn cả khăn quàng cổ và bông bịch lỗ tai nhưng sao cái lạnh vẫn không thể tha cho nó. Cả người nó giờ đây chỉ toàn một màu trắng chỉ trừ chiếc khăn quàng cổ này là Ken tặng nó cách đây không lâu thì được xen kẽ bởi những sọc caro trắng, đen, nâu càng làm nổi bật trên nền trắng. Trông nó chẳng khác gì mấy so với những chú người tuyết mà lũ trẻ trong công viên vẫn thường hay đắp.

Nó ngồi sụp xuống nền đất lạnh giá đưa tay nắm lấy một nắm tuyết vò vò lại thành những viên tròn tròn to bằng bàn tay trẻ em rồi ném về phía thân cây cách đó không xa. Cây thông già cứ rung lên từng nhịp theo những viên tuyết càng ngày càng lớn thêm từ tay nó ném đến. Lớp tuyết bám trên cây đã rơi dần xuống đất tạo thành một vòng tường thành bao quanh gốc cây trông vô cùng thú vị.

Nhìn thành phẩm của mình mà nó nhíu mày tỏ vẻ không vui. Nếu như dùng tuyết ném vào người có thể làm trượt đi những lớp băng bao kín lấy trái tim như những lớp tuyết kia đọng lại trên tán cây thì nó sẵn sàng chấp nhận đứng hàng giờ liền cho người ta ném như thế mua vui.

Ngước mặt lên trời nó thầm thở dài, đến bao giờ nó mới có thể an nhàn mà sống nốt cuộc đời nhàm chán này đây? Biết bao giờ nó mới có thể thôi đau đớn mà quên đi người con trai đã cướp mất trái tim lạnh lẽo của nó để phá cho tan nát rồi mang trả về? Tim cứ âm ỉ đau khiến nó muốn bật khóc nhưng nó không cho phép bản thân mình làm được cái điều mềm yếu đó. Khóc làm gì cho người khác thương hại, nó vốn là một sát thủ mạnh mẽ có khả năng sống mà không cần tình yêu cơ mà.

Nó bước từng bước thật chậm trên con đường Champs Élysées để ngắm nhìn toàn cảnh sinh hoạt, ăn uống, vui chơi của mọi người dân của đất nước được mệnh danh là vùng đất lãng mạn cho những cặp tình nhân. Nhìn dòng người cứ tấp nập nắm tay nhau nói cười hạnh phúc lướt qua mình, tự nhiên nó thấy mình thật nhỏ bé và cô đơn.

Băng qua bên kia đường và ghé vào một tiệm café Nespresso trông rất bắt mắt và quyến rũ. Gọi ỳnh một ly cappuccino thật nóng và thêm một phần bánh kem đặc biệt của quán, nó nhâm nhi từng chút một để cho qua thời gian tan tằm tại thành phố Paris thơ mộng.

Một người đàn ông trung niên bước vào quán dáo dạt tìm kiếm một ai đó hay một thứ gì đó, sau khi nhìn thấy nơi nó đang ngồi thì ông ta bước lại cúi đầu chào nó thật kính trọng rồi nói.

– Excuse me! My name's Jimmy Steven. I'am is Mr. Billy' secretary. Can you give us an appointment tonight? (Xin lỗi! Tên của tôi là Jimmy Steven. Tôi là thư ký riêng của ngài Billy. Có thể cho chúng tôi một cái hẹn vào tối nay được hay không?)

– Tonight? But he and I signed the contract last week. What does he want to see me for? (Tối nay? Nhưng anh ta và tôi đã ký hợp đồng vào tuần trước rồi cơ mà. Vậy anh ấy muốn gặp tôi để làm gì?)

– Mr. Billy said that he would like to invite you to have dinner to congratulation on our success. (Ngài Billy nói rằng anh ta muốn mời cô dùng bữa để chúc mừng thành công của chúng ta)

– Well. You give me an address, please. I will e there. (Được rồi. Anh cứ đưa tôi địa chỉ. Tôi sẽ đến)

– Angelina restaurant on Rivoli street near Jardin de Tuileries park at 7pm. I will pick you up. (Nhà hàng Angelina trên đường Rivoli gần công viên Jardin Tuileries lúc 7 giờ. Tôi sẽ đến đón cô)

– It’s ok, I can get there alone. (Không sao, tôi có thể tự đến đó)

– Ok. See you there. Thank you very much. (Ok. Gặp cô ở đó. Cảm ơn rất nhiều)

– No problem. See you later. (Không thành vấn đề. Gặp anh sau)

Người đàn ông bước ra khỏi quán và bước vào chiếc Lexus đời mới lái đi khỏi, nó lại tiếp tục công việc của mình là uống cà phê và nhấm nháp miếng bánh đã dần vơi hết một nửa. Nó không tự hỏi làm sao ông ta biết nó ở đây mà nó chỉ muốn biết Billy muốn gặp nó cái chính là để làm gì. Không đơn thuần là cùng nhau ăn cơm.

Tính tiền rồi rời khỏi quán khi đồng hồ đã điểm 6 giờ. Nó gọi cho Phúc – thư ký riêng của mình đến đón. Về biệt thự tắm rửa thay đồ hàng hoàng rồi nó bắt taxi đến địa chỉ đã nhận ban chiều.

Vận một bộ đồ bình thường như bao người khác nhưng lại khoát thêm hai lớp áo lạnh lông thú màu đen càng khiến cho nó thêm phần quyền rũ như những tiểu thư quý tộc của Pháp thế kỷ 18.

Nhà hàng này được thành lập từ đầu thế kỷ 20, đa số là phục vụ đơn lẻ chứ không thiết tha gì quảng cáo trên truyền thông đại chúng. Angelina là phòng trà rộng nhất Paris, được trang trí theo phong cách cổ điển rất thu hút giới du lịch trong và ngoài nước.

Đẩy cánh cửa kiếng to sụ để bước vào không gian bên trong quán, toàn bộ chỉ được bao phủ bởi một ánh sáng màu vàng duy nhất càng tô đậm thêm vẻ cổ kính của Pháp. Jimmy đã đứng chờ nó tự bao giờ, theo anh ta bước vào một không gian khác phía bên trong nhà hàng. Căn phòng này tuy không rộng bằng phía bên ngoài nhưng lại không có bất kỳ ai, chắc có lẽ đã được thuê trọn gói cho tối hôm nay. Billy quả là một gã “công tử Bạc Liêu” của Pháp.

Billy thấy nó đến thì liền đứng dậy bắt chước theo kiểu những nhà quý tộc quỳ xuống nâng bàn tay nó lên cao và đặt môi mình vào đó. Nó vẫn đứng yên để xem thằng hề này diễn trò gì bởi vì một phần nó đã quá quen với phong cách lịch thiệp của những doanh nhân Pháp và cũng vì nó đã biết Billy từ rất nhiều năm rồi. Anh ta nhìn lịch thiệp vậy chứ ăn nói vô cùng... “có duyên”.

Một giọng nói bằng tiếng Việt bập bẹ được cất lên từ miệng của Billy khiến nó bật cười vì cái ý nghĩ “có duyên” vừa bay ra trong đầu.

– Anh tưởng em về nước lấy chồng rồi ai dè vẫn còn ở đây sao?

– Ai mà thêm lấy em chứ?

– “Anh nè. Nếu em không chê” Billy mỉm cười sáng lạng nhìn nó.

Nếu như người đứng kế bên không biết rõ về con người Billy như thế nào chắc có lẽ sẽ vỗ tay hoan hô cho lời tỏ tình vừa lịch thiệp vừa lãng mạn của anh ta. Nhưng người đang đứng đây là nó, đường đường là chủ tịch H&Đ danh trấn thiên hạ và cũng đã quen biết Billy gần mười năm nên không bao giờ có thể rơi vào cái lưới tình bằng ni-lông do anh ta giăng ra.

– Em nào dám chê, em chỉ sợ MẤY chị ấy giết em rồi chôn xác trong công viên Jardin Tuileries thì anh Ken cũng không tìm ra em để mà mang về Việt Nam mai táng đâu.

Nó cố nhấn mạnh và kéo dài chữ “mấy” để nhắc nhở cho Billy biết rằng nhà mình đang có những bốn cô vợ xinh đẹp và hai thằng con trai cùng với một cô con gái vô cùng duyên dáng mặc dù anh ta chỉ vừa bước sang tuổi 24. Kinh chưa? Ken còn phải bái phục Billy vì tài năng “kế hoạch hóa gia đình” của anh ta nữa đó. Ken lúc trước cứ một hai gọi Billy là sư phụ và yêu cầu anh truyền hết “bí kiếp võ công” của gái cho anh ấy khiến ba nuôi cứ phải tìm cách cách ly hai người này với nhau nếu không giờ này Việt Nam có một Billy nổi danh thứ hai rồi.

55. Chương 55

- Em cứ nhắc lại nỗi đau của anh không à. À mà em sang Pháp cũng được ba tháng rồi nhỉ?
- “Nhật ba tháng, Hàn bốn tháng, Mỹ nửa năm, Đức năm tháng, cũng hai năm rồi anh ạ!” Nó giơ tay đếm trước mặt Billy để kể về thành tích của chính mình.

Nói ra thì nó cũng đã xa Việt Nam gần hai năm rồi. Đôi khi có liên lạc về biệt thự Hoàng gia hỏi thăm sức khỏe mọi người nơi đó thế nào. Thời gian qua thì Ken và ba nuôi có sang Mỹ thăm nó một vài lần. Bin và Suz thì cũng lâu lâu gọi điện hỏi thăm. Chỉ nhiều đó thôi, không còn bất kỳ tin tức gì nữa.

Nói nó không biết cũng hơi quá, bản thân nó như thế nào chẳng lẽ cũng không biết sao? Muốn biết tin tức của bất kỳ ai thì chỉ cần một cú điện thoại, một câu nói, và chờ đợi trong vòng một giờ đồng hồ là có ngay tất cả. Nhưng nó đã không làm vậy, nó muốn mình có thể dễ dàng quên đi quá khứ tiến đến tương lai. Thậm chí, mọi người ai cũng mong nó có thể làm được điều mình mong muốn nên không nhắc đến cái tên đó suốt hai năm qua và giờ đây có lẽ tên “Win” đã trở thành cấm kỵ trong các cuộc nói chuyện mà có mặt nó.

- “Đột này em có về không?” Billy nhấp một ngụm rượu nhưng khuôn mặt vẫn thủy chung hướng về nó như chờ mong một cái gật đầu.
- “Không biết nhưng chắc là có. Dù sao cũng là ngày trọng đại của những người trọng đại cơ mà. Thiếu nhân vật chính mất vui” Nó khẽ mỉm cười khi nghĩ đến người mà mình thương yêu nhất, người luôn quan tâm lo lắng ình bao năm qua giờ tự đứng bước lên xe hoa mà thấy lòng ảm áp đến lạ, cứ nghĩ là nó đang hạnh phúc dùm người ta đi.
- Nếu vậy thì đi cùng anh luôn cho tiện, em muốn về khi nào cũng được, máy bay riêng của anh luôn chào đón em.

Nó nhìn Billy cười mà như không cười rồi chợt buồn ly capuccino xuống bàn cái “cạch” ngắt đầu thở dài. Liệu lần này về sẽ có biến cố gì nữa không đây?

Nó xếp lại những bộ quần áo cần thiết vào chiếc vali to ụ bên cạnh, nhìn thì quả thật không nhiều vì nó chỉ về vài ngày lại qua chứ không hề có ý định ở lại lâu, dù sao hợp đồng với Billy vẫn còn đang trong giai đoạn “thử nghiệm” cơ mà.

Nó nâng niu chiếc hộp màu hồng nhạt có in hình đôi uyên ương thật lộng lẫy ở chính giữa. Chiếc hộp tuy nhỏ nhưng món quà bên trong không hề nhỏ tí nào, đây sẽ là quà cưới mà nó nghĩ là thích hợp nhất dành tặng cho Ken lúc này.

Nó chưa nhìn qua chị dâu của mình nhưng theo như những lời Ken và ba nuôi diễn tả thì đó là một cô gái xinh đẹp, thông minh và lanh lợi, cũng nhờ thế mà chị ấy mới khắc được tính cách lẳng nhăng bay bướm của Ken nhà ta chứ.

Khệnh khệnh xách chiếc vali đặt vào cốp xe của Billy và đến sân bay. Máy bay tuy là của Billy nhưng nhìn thì chẳng nhỏ chút nào. Khoảng máy có đến 10 chiếc ghế dành cho 10 người là nó, Billy, Jimmy (thư kí của Billy), Phúc (thư kí của nó) và hai người phục vụ cùng bốn vệ sĩ áo đen đi theo sau bảo vệ.

Việt Nam, 11:45am.

Nắng chiếu từng lọn từng lọn xuyên qua những kẽ lá hai bên hàng cây dày đặc rợp bóng che mát một vùng rộng lớn khoáng thái như các tay đua cự phách len lỏi tránh những thử thách kiên cường tranh giành ngôi vị quán quân đã gây cho ta một cảm giác mờ mờ như đang đứng trên một ốc đảo xinh đẹp giữa sa mạc khô nóng.

Sân bay Tân Sơn Nhất đông nghịt người, từ khách vãng lai đến người nhà chen chúc nhau đưa đón thân nhân của mình càng khiến cho không khí thêm phần oi bức, ngột ngạt.

Tiếng cười nói rôm rả, tiếng thút thít bịn rịn chia tay của những đôi tình nhân khiến không gian thêm phần ảm đạm. Quả là người Việt Nam, đi đâu cũng không bằng quê nhà. Con người Việt Nam mạnh mẽ, anh hùng, kiên cường là thế nhưng cũng không kém phần thủy chung, son sắc, giàu tình cảm.

Nó và Billy cất từng bước ra khỏi hội trường vẫn đang giờ cao điểm nên đông nghịt người nhưng mỗi người lại mang trong mình một xúc cảm khác nhau. Billy thì cứ hững hờ khi đã rất lâu rồi không được đặt chân về đất mẹ thân yêu, mặc dù anh chỉ là một người Pháp gốc Việt mà thôi. Bước chân của nó nặng nề hơn Billy rất nhiều, nó nửa muốn về nửa muốn không. Nơi đây đã để lại cho nó quá nhiều kỉ niệm buồn mà nó không bao giờ muốn nhắc tới.

Dường như hiểu nó đang nghĩ gì, Billy đưa tay xoa đầu nó cứ như những ngày còn nhỏ khi mà nó và Ken thường sang Pháp thăm anh.

- Although you don't want to return Vietnam, you have already landed on the airport. (Mặc dù không muốn về Việt Nam nhưng em cũng đã hạ cánh xuống sân bay rồi)
- I see but can you speak Vietnamese? Here is Vietnam, must not France. (Em hiểu nhưng anh nói tiếng Việt được không? Đây là Việt Nam chứ không phải Pháp)
- “Người Pháp nói tiếng Pháp chứ không phải tiếng Anh em à!” Billy vô tình cười nửa miệng trêu ghẹo nó nhưng lại cố tình thu hút sự chú ý của tất cả chị em từ già đến trẻ, từ lớn đến bé đang vật vờ đi lại trên sân bay như trúng phải kịch độc từ anh phóng ra.
- Anh cũng dư sức hút quá ha.
- Chuyện. Anh là ai? Billy Windsor mà. Gia tộc lớn nhất nhì Paris á nha, nắm hơn 45% nền tài chính kinh tế của thành phố nổi tiếng của các cặp tình nhân đó.
- Khoe khoang.

56. Chương 56

Về Việt Nam là một quyết định bất chợt nhất thời nóng vội nên cũng chẳng ai biết mà ra đón nó như mình mong muốn. Điều này khiến nó cũng thấy hơi tủi thân một chút. Cũng may còn có bác quản gia của nhà họ Hoàng vẫn còn nhớ đến nó mà mang cả chiếc limo đen bóng loáng cùng hai hàng vệ sĩ vận đồ đen xếp dọc lối ra sân bay khiến mọi người đi ngang qua cứ tưởng đón tổng thống Mỹ Obama hay thủ tướng Nhật Bản Yoshihiko Noda.

Nó phóng vèo đến ôm chầm lấy ngài quản gia già khiến ông cứ vỗ vô lưng cho nó cười ha hả như những khi còn bé. Từ sau khi ông nó mất thì quản gia chính là người ông thứ hai luôn quan tâm, chiều cố nó từ miếng ăn đến giấc ngủ.

Những lúc phải đối phó với thế lực của bác Hai trong tập đoàn H&Đ, quản gia luôn là người đi tiên phong điều tra tin tức và giải quyết hết những chuyện rắc rối cho nó nên khoảng thời gian đó nó mới có thể vừa lo chuyện Death, H&Đ mà còn cả SG (hệ thống Secret Garden) nữa chứ.

Leo lên xe rồi nó mới thấy thoải mái vô cùng, không khí oi bức bên ngoài đã được dập tắt bởi nhiệt độ máy lạnh bên trong xe. Nâng ly capuccino yêu thích được quản gia chuẩn bị sẵn trên tay khiến nó càng ấm lòng và luyến tiếc khi đã rời xa nơi này một thời gian quá dài.

- “Ở Paris quen gió tuyết rồi nên về Việt Nam nóng bức chịu không nổi” Billy hướng quản gia mỉm cười nói mà không quên xòe tay mình làm thành cây quạt mà quạt tới quạt lui biểu tình cho cảm giác khó chịu trong người mình.
- “Ai khiến anh về?” Nó liếc Billy một cái sắc lẹm làm anh bỗng dừng nghiêm mặt tỏ vẻ oan ức.
- Người ta về kiếm thêm nhân khẩu vào bộ sưu tập được người đời xưng là “tam cung lục viện” chứ bộ.
- Bộ bốn vị tẩu tẩu của em chưa đủ hả?
- “Anh, Mỹ, Pháp, Hàn đều đủ nhưng chưa có Việt Nam mà” Billy nhả mặt làm ra cái vẻ lấy nhiều vợ là điều dĩ nhiên.

– “Miễn sao anh đừng dạy hư anh Ken nhà em là được, mắc công có người tới ngày nhè em ra mà gọi điện mắng vồn” Cả xe bật cười ha hả khi nghĩ lại một tay sát gái có hạng như đại thiếu gia Ken của Đình gia mà lại lên xe hoa chịu sự giám sát của vợ thì không khỏi mừng thầm cho các bậc phụ huynh trong thành phố “văn hóa” nhất Việt Nam này.

– Sau này anh phải mở lớp huấn luyện cho nam nhân mới được. Nhất định anh sẽ giảm giá 50% cho chồng em nếu em cho phép.

Billy mở miệng nói xong mới giật mình vì lỡ lời vội đưa tay bịt miệng lại nhưng cũng muộn rồi. Không khí bên trong xe bỗng dưng căng thẳng đến lạ. Nó hít thở thật sâu rồi ngược nhìn mọi người và mỉm cười trấn an. Dẫu sao tất cả cũng là quá khứ rồi. Vết sẹo bên hông đã phai dần theo thời gian nhưng vết thương trong tim vẫn còn khắc sâu mãi hình bóng của một người khiến nó vừa yêu lại vừa hận.

Con trai hần chắc cũng đã gần hai tuổi rồi, liệu lần này quay trở về là đúng hay sai? Nó không sợ mình sẽ phá hủy đi hạnh phúc của LyLy, của gia đình hần, nó chỉ sợ mình không kèm được nỗi đau trong lòng mà gào thét thôi. Thời gian qua, nó đã tập luyện rất nhiều để quên hần, nhưng sao khó quá. Người ta nói quả không sai, tình yêu thường mang đến nhiều đau khổ và có lẽ vì vậy mà họ yêu nhau bởi vì niềm vui thì dễ quên còn đau khổ thì không bao giờ.

Biệt thự Hoàng gia vẫn như xưa, không có gì thay đổi, vẫn giàn hoa Thiên Lý trước cổng, vẫn hai hàng phù dung thanh thoát, vẫn dải cau xanh rợp che bóng mát, vẫn những chậu hồng vàng ngày đêm tỏa hương thơm. Giờ đây chỉ khác chút ít là có thêm năm gốc mai đang kỳ cho nụ dày đặc khắp nơi báo hiệu một mùa xuân lại về.

Mùa xuân là mùa cưới, là thời gian các đôi yêu nhau tranh thủ dựng xây ình tổ ấm gia đình mãi mãi bền lâu, hạnh phúc. Ken lấy vợ, Bin và Suz thành hôn, cuối năm nay chắc sẽ đến Fed và Ryan, còn bao giờ thì đến nó đây?

Nó ngược cổ lên trời mỉm cười như chào đón ba mẹ và ông ở trên cao. Nó rất muốn nói rằng con sẽ không lấy chồng, sẽ phụng dưỡng mọi người đến già nhưng còn ai để mà nó có thể làm được điều nó muốn chứ? Còn ba nuôi, hì hì...tha hồ mà nó phá ông ấy đến già chứ phụng dưỡng nổi gì.

57. Chương 57

ó ngồi trên chiếc ghế dựa vắt chân lên bàn, tay cầm ly nước cam uống từng ngụm, một bên là đĩa trái cây đã vơi đi một nửa. Gió ngoài vườn thổi xào xạt mát rười rượi thoảng đưa hương hoa khiến nó muốn lìm dìm đi vào giấc ngủ thì điện thoại chợt reo lên bài hát quen thuộc mà bao năm qua vẫn không hề thay đổi.

If the hero never es to you

If you need someone you're feeling blue

If you wait for love and you're alone

If you call your friends nobody's home

You can run away but you can't hide

Through a storm and through a lonely night

Then I'll show you there's a destiny

The best things in life they are free.

(Cry on my shoulder)

- Alô! Ai đấy?

-

- Hi! Ai để lộ thông tin với anh là em về vậy? Em định tối nay qua nhà ba nuôi gặp anh luôn một thể nè. Ai ngờ lỗ mũi anh thính quá, đánh hơi được tới em luôn.

-

- Rồi, em qua liền. À Billy có về nữa đó, anh gọi ổng luôn đi.

-

- Ha ha ha... Ồng nôn lấy vợ giống anh đấy mà.

-

- Vợ mà ví như con. Em mét chị dâu nè. À kiu chị dâu tới luôn đi, em chưa gặp chị ấy bao giờ.

-

- It's up to you.

-

Nó thay một bộ váy tương đối kín đáo và khoát thêm chiếc áo khoát tay dài màu trắng phía ngoài, trông nó giờ đây thanh thoát đến lạ lùng. Chắc có lẽ đã quá lâu thì style ăn mặc cũng đã được thay đổi đi ít nhiều.

Ken đậu chiếc Lexus mới cồng trước cửa nhà nó, chắc là mới tậu nên mới có em theo làm vợ đây. Cha này nhiều chiêu khiếp. Nó mở cửa xe chui vào một cách tự nhiên, nhìn Ken mỉm cười như chưa bao giờ được cười bởi vì...

- Anh có vẻ già hơn thì phải? Coi kìa, mặt mày hóp vô thấy cả xương, hai mắt sâu hoắm còn có cả vết thâm đen nữa, râu cạo còn chưa sạch, quần áo sộc xệch cứ như mới chui từ cái lỗ nào ra vậy. Phải chú rể sắp lên xe bông về nhà vợ không đây hả trời?

- “Kệ tao mày. Để vậy cho người ta biết mình còn độc thân, hôm nay thôi, ngày mai là anh mày trở về nguyên trạng công tử đào hoa duyên dáng à xem. À mà tao lấy vợ chứ có phải vợ tao lấy tao đâu mà mày nói thế? Làm mất giá trị của anh mày” Ken lái xe đi thẳng ra hướng đại lộ, vừa chăm chú nhìn đường vừa quay ra ngắm em gái mình đồng thời trả treo với nó.

- “Để em thử làm bồ anh chọc chị dâu coi chị ấy có phản ứng gì không?” Nó đưa tay xia cằm rồi tự thưởng cho cái sáng kiến “tối dạ” của mình bằng một cái búng tay.

- “Ấy chết anh mày, đừng có giỡn kiểu đó chứ. Chị mày ghen một cây luôn đó” Ken la hoảng lên rồi nhìn nó cười giả lả.

- Ha hả??? Ken lảng nhảng nhà ta mà lại vướng phải cô vợ như thế sao trời?

- “Đời mà, cái số tao nó vậy rồi. Ai biểu yêu chi ráng chịu mày ơi” Nhún nhún vai, Ken thở dài bất lực.

- “Ủa mà đi đâu đây? Không phải qua nhà ba nuôi hả? Đừng nói bắt cóc em nha” Nó nhìn ra ngoài cửa kính tuy không còn nhớ rõ đường như trước nhưng cái con đường này trong trí nhớ của nó là không phải tuy cũng hơi quen quen.

- Bắt cái đầu mày thì có, làm như bán mày đi nhiều tiền lắm đó. Mày nhớ cái nơi mà ngày cuối cùng mày còn ở đây cả bọn nhậu nhẹt ùm xì nhăng lên không?

- Uhm...bar đúng không? Cái gì mà...à đúng rồi! Night Club.

- “Ừ. Giờ nó thuộc quyền sở hữu của anh mày đấy con ạ!” Ken cười tự thưởng cho sự hãnh diện của bản thân mình.

- What happen? Do you tell a lie to me? Really? Anh mà cũng có tài quản lý nữa hả, sao em không biết ta? Sao không vô H&Đ của em quản lý xe kìa, lương cũng à.

- “Tập đoàn Hoàng gia có bán xe hơi sao tao không biết ta?” Ken quay sang nhìn nó thắc mắc.

- Giữ xe đó ông nội.

- Xuống khỏi xe tao. Mau.

- “Hử? Tự nhiên đuổi à! Giỡn xiu cũng giận. Thôi mà anh yêu” Nó lay lay tay Ken làm nũng như hồi nào nhưng thời gian tiếp xúc với vợ chưa cưới đã khiến anh dường như gần miễn dịch với cái thứ kẹo dẻo này.

- Mày ngồi đây luôn nha, tao xuống. Tới rồi.

- Á!!! Anh coi chừng em đó.

Nó khoát tay Ken tự nhiên đi vào bar mà hai bên là bốn vệ sĩ cúi chào “Cậu chủ”. Nó nhăn mặt ghé vào tai Ken nói nhỏ.

- Sao họ không chào em?

- “Mày là chủ của tụi nó hả?” Ken nhìn nó đắc ý cười vang.

- “Anh tin nội trong tối nay cái quán này đóng cửa không hả?” Nó trừng mắt nhìn Ken hăm dọa.

- Ý đại tiểu thư của tôi ơi, tôi biểu chúng chào cô liền, cô mà chơi liều kiểu đó chắc vợ chồng con ngậm cỏ hay cạp đất mà sống qua ngày quá.

- Bọn họ đâu? Nay anh nói nhiều quá rồi đó.

- Đi cả năm hình như mức độ liều của mày cũng được nâng cao ha.

Nó và Ken cùng phá ra cười, tình tình tứ tứ cứ như là cặp đôi đang yêu nhau vậy. Nhưng chỉ có những người trong cuộc mới hiểu được hoàn cảnh của họ như Fed, Ryan, Suz và Bin. Còn vài người thì dường như vẫn mù tịt.

Suz thấy nó thì chạy như bay ra ôm chầm lấy và bắt đầu...thút thút với kể lể đủ điều về Bin. Ryan thấy nó cứ cười híp cả mắt như đứa bé lâu ngày nhìn thấy miếng chuối chiên thơm phức trước mặt. Fed không nói gì chỉ nhìn nó lắc đầu.

- Anh làm gì nhìn em lắc đầu hoài vậy Fed?

- Anh tưởng em dặt thêm thằng Tây nào về chứ, bộ cái cuốn bí quyết anh gửi cho em không hiệu quả hay sao?

- “Em có dặt về một anh mà, với lại ở đây em còn một vài anh nữa, em đâu cần nhiều” Nó liếc một cái vòng từ Ken sang Fed rồi tới Ryan mỉm cười.

- “Ủa? Em về với anh mà có dặt thêm thằng ku nào đâu?” Nghe nó nói thì Billy đang ngồi trong góc cũng ngừng uống rượu ngược đầu hỏi nó.

- “Thằng ku nó nói là mày đẩy con ạ! Há há há” Ken phá lên cười mặc kệ thể diện.

Nó để ý trong bàn có thêm ba người con gái trông cũng rất xinh. Một người tóc dài mặc chiếc áo sơ mi đơn giản với chiếc quần đùi jeans trông rất hiện đại và cá tính đang ngồi ngoài cùng. Người kia tóc ngắn ngang, mái tóc được cố định bởi chiếc kẹp tóc màu hồng tông xoẹt tông với chiếc đầm hở vai mình đang mặc và ngồi cạnh Ryan. Người còn lại tóc dài nhưng được cột cao và tết gọn bằng sợi dây buộc tóc đơn giản nhưng vô cùng quý phái, chiếc áo ngắn tay màu trắng kết hợp với áo ghilê màu đen càng làm nổi bật lên con người năng động, khí thế và ngồi bên cạnh Fed. Nó thờ dãi cái thượt nhìn mọi người.

- “Mấy anh được lắm. Nào là nói chờ em về, nếu em không ưng ai thì ba anh sẽ oản tù xì cưới em làm vợ, thế mà giờ mỗi anh kẹp một cô. Chỗ đâu chứa cho em?” Nó nhăn mặt bộ dáng đáng thương khiến ba người vừa liếc nhìn cô ngồi kế mình, vừa nhìn nó run run và vừa nổi da gà.

Nhìn ánh mắt liếc nó như muốn ăn tươi nuốt sống của ba người con gái thì nó đã đoán chắc họ chưa biết nó là ai. Thôi thì chơi một cú trước khi tiễn ba người kia khỏi kiếp độc thân.

Nghĩ là làm, nó chạy lại leo lên người Ken ngồi vắt vẻo trên đùi hôn cái chóc vào má anh khiến anh ngay đơ còn chị ngồi kế bên giận run người.

- “Anh có yêu em không?” Nó hỏi vô cùng nhẹ nhàng và Ken cùng cười vô cùng “nhẹ nhàng”.

- Nói không thì là anh đang nói dối, chỉ bằng anh nói thật rồi chết cũng được.

- “Vậy rốt cuộc anh có yêu em không? Night Club này cũng khá phát đạt đó” Nó vẫn mỉm cười hiền hậu nhìn Ken.

- C...có. Anh yêu em nhiều lắm.

- “Ken!!!” Chị ngồi kế bên nhìn Ken chăm chăm rồi nhìn nó với ánh mắt tức tối.

Nó cứ cười ha hả rồi Ken quay sang nói gì đó với chị ấy mà hai mắt đang long sòng sọc bỗng dịu hẳn đi rồi còn cười với nó vô cùng hiền hậu. Chị này được, nó duyệt cho Ken. Nó cũng đáp lại chị ấy bằng cái nháy mắt vô cùng điệu nghệ rồi bay sang ôm cổ Ryan hôn lên trán anh cái chóc như Ken.

- Còn anh? Anh có yêu em không?

- “Cái này anh không từ chối vì tập đoàn nhà anh còn non kém lắm. Có! Anh có yêu em” Ryan trả lời thẳng thừng khiến nó hả dạ vô cùng nhưng sao chị ngồi kế bên vẫn không xúc động dậy gì cả vậy?

- “Chị không ghen hả? Em cướp luôn nha?” Nó hỏi một câu ngây thơ vô số tội.

- “Cho em luôn, chị không cần” Chị ấy đặt ly rượu xuống bàn rồi nhìn nó với ánh mắt cũng ngây thơ không kém nhưng trong cái nhìn của Ryan thì hãy cẩn thận với cái nhìn tóe lửa đó. Vậy là tối nay anh chết chắc rồi. Anh thầm than thân trách phận sao lại có đứa em gái ác như quỷ thế này.

Đùa với Ryan không vui tẹo nào, nó bay sang Fed. Chưa kịp ngồi nó đã bị Fed kéo lên đùi, chưa kịp hôn nó đã bị Fed hôn lên má khiến nó đơ toàn tập. Còn chị kế bên nhìn nó chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống, hai tay nắm chặt lấy nhau.

- “Anh yêu em Chris! Nếu em muốn có thể làm thiệp của anh” Fed nở nụ cười đều vô cùng nhìn nó nhưng ánh mắt thì long lanh lóng lánh hướng cái nhìn về phía chị ngồi kế bên. Đột nhiên Fed cúi mình vờ hôn lên má nó nhưng lại nói một câu thật nhỏ “Giúp anh đuổi con đĩ kế bên đi”.

Nó đã hiểu, lỡ tai nhận thông tin và truyền qua màn nhĩ, màn nhĩ sẽ xử lý thông tin đó và liệt kê sắp xếp lại toàn bộ sẽ chuyển về đại não và não bộ sẽ tiếp nhận thông tin để giải quyết.

- “Cuối cùng cũng có người thật lòng với em nhưng anh nghĩ em có làm thiệp của anh không? Em thích làm hoàng hậu cơ” Nó chu chu cái miệng ra giả vờ nhõng nhẽo càng làm chị kế bên tức thêm tức, hận thêm hận, điên thêm điên.

- “Nhưng vị trí đó có người chiếm mất rồi” Câu đầu tiên khiến chị ấy xuôi xuôi phần nào và cánh tay vòng qua eo của Fed ôm chặt “Nhưng em có thể thi đấu để dành vị trí đó” Đơ toàn tập.

Nó đang điên lắm đấy, và mọi người cũng thế. Ai biểu nàng công chúa danh giá của tất cả lại đang phải tranh giành chồng với người khác, nếu không biết đây là đang đóng kịch chắc Ken đã thui cho Fed vài phát khiến anh vào viện bầu bạn với y tá luôn rồi.

- “Được rồi. Tôi sẽ cho cô thấy ai xứng đáng được ngồi trong lòng anh ấy” Cô gái đó độ nhiên đứng bật dậy bước lên sàn nhảy của bar trước sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh kể cả nó.

- “Bạn gái mày định làm cái quái gì vậy Fed?” Ryan ngó nghiêng cất chất giọng tràn đầy ngạc nhiên hỏi Fed.

- Cô ta không phải bạn gái tao.

Cô gái đó lên giữa sàn nhảy đứng uốn ** một cách điệu nghệ như một dân chơi thứ thiệt khiến bọn nó bàng hoàng còn những tên “thợ săn” xung quanh vẫn đang trong tư thế rình mò với ánh mắt nham nhở không kể siết. Chiếc quần đùi rách đủ chỗ chỉ che đủ những thứ cần che cùng chiếc áo thun trong lúc nhảy đã để hở những thứ đáng được che càng tăng thêm độ quyến rũ của cô nàng nhưng đồng thời khiến gương mặt Fed đánh lại dữ dội.

- “Đừng ai nói với mọi người rằng cô ta từng là bạn gái nết na thùy mị của Fed nha” Ken giả giọng trêu chọc làm cho xung quanh ai cũng cười rần rần trong khi Fed cứ tức anh ách tại sao khi xưa mình lại ngu ngốc đi quen cái ả lăng lơ như thế chứ.

- “Vậy giờ em tính sao hả Chris!” Chị dâu tương lai cạnh Ken của nó lên tiếng đánh thức những gương mặt xung quanh.

- “Ui giời! Mọi người lo cái gì chứ? Chris mang danh là nữ điệp viên lẳng lơ nhất nhóm đấy chứ” Bin đập tay xuống ghế nện cười ha hả.

- “Thế chứ vợ yêu quái của ông thứ mấy?” Nó liếc Bin đồng thời nhìn Suz cảnh cáo, hai năm qua nhỏ chẳng thể nào giáo dục lại cách nói năng vô cùng “bắt mắt” của cậu sao.

- Ủ thì! Thứ hai.

- Nhóm có mấy đứa?

- Ủ thì! Ba.

- Mấy con gái?

- Ủ thì! Hai.

- Không cần cái hôm ông lại là ngày cưới của hai người tui cho kẻ khác nói thay ông câu “con đồng ý” đó!

- “Ấy ấy! Cái gì đùa được chứ không nên đem chuyện đời người ra đùa chứ! Im ngay đây” Bin đưa tay kéo ngang miệng mình tạo thành hình một kẻ đang kéo dây khóa khiến mọi người xung quanh cười rần duy chỉ vài người vẫn không hiểu gì nhưng họ cũng không để ý lắm.

Nó đứng dậy bước lên sàn nhảy bắt đầu tiết mục đặc biệt của “nữ điệp viên lẳng lơ”. Mỗi chiêu nhảy của nó tuy cũng chẳng hay hơn cô ta bao nhiêu nhưng nhờ khả năng của sát thủ mà nó biến hóa khôn lường từng bước chân đi, điệu múa tay làm mọi người xung quanh hò hét khôn nguôi nhưng giọng điệu to nhất là phải kể đến Fed cùng... Bin.

Cô ta tức tối dậm chân thành thịnh rồi bỏ ra ngoài trong sự nuối tiếc của biết bao người và hã hê của một người duy nhất. Fed nhìn nó với ánh mắt khâm phục.

- “Em đã chiến thắng và phần thưởng dành cho người chiến thắng đó là...anh. Xin ột tràn vỗ tay” Fed tự nói tự vỗ vỗ tay khen thưởng mình.

“Cốp”

- “Em gái tao mà thềm thẳng ôn dịch đã qua sử dụng như mây hả?” Ken cốc đầu Fed đồng thời hét lên làm anh im bật.

- Thôi về! Em buồn ngủ rồi.

Nói rồi không cần quan tâm gì đến những người đang lơ mơ xung quanh, nó một bước ra nhà xe chui vào xe Ken ngồi chờ anh ra chở về.

Anh phải đưa vợ yêu về nhà an toàn rồi mới tiếp tục lái xe đến biệt thự Hoàng gia. Nó vẫn thủy chung hướng ánh mắt ra ngoài bầu trời tối đen như mực.

- Chris!

- ...

- Chris!!

- ...

Chris!!! Chris!!!

- What?

- Mày suy nghĩ gì mà tao kêu rã cả họng mới trả lời hả?

- Nghĩ gì đâu.

- Quá khứ qua rồi thì cho nó qua đi. Nhưng... nếu em còn để ý thì anh nghĩ nên tìm hiểu kỹ mọi chuyện sau đó hãy quyết định. Với khả năng của em hiện giờ muốn biết điều gì thì dễ như trở bàn tay.

- Nãy giờ anh nói gì em chả có hiểu?
- Không hiểu thật hay đang giả vờ đấy? Anh mà nói thật đấy.
- Qua hết rồi, em cũng quên cả rồi. Em vẫn đang hướng đến con đường phía trước đây. Chẳng lẽ anh muốn em sống trong quá khứ đau thương ấy hoài sao?
- Thôi, nói gì cũng vậy thôi. Mọi chuyện từ từ mà cũng hiểu.

Rồi cả hai chìm vào khoảng không im lặng chỉ còn tiếng thở đều đều và âm thanh chạy của máy điều hòa. Đến khi tới nhà nó thì bóng một người cứ lấp ló ngoài cửa thu hút sự chú ý của nó và Ken. Bóng dáng đó sao quen thuộc quá vậy? Cái dáng người dong dỏng cao đã khiến nó mất ăn mất ngủ, đau nhức toàn cơ thể cả mấy năm qua. Làm sao nó có thể quên?

Nó bước xuống xe, bên cạnh là Ken. Nó đã dặn lòng mình là không được rung động, không được yếu mềm nhưng cũng chả hiểu ra làm sao khi trái tim nó giờ đây lại đau nhức dữ dội, xen lẫn đâu đó là hồi hộp và nhớ nhung khôn nguôi.

Win, chính là hắn, nhìn thấy nó, vẫn người con gái đó, vẫn dáng người thanh mảnh nhưng nghị lực lại kiên cường khiến anh yêu tha thiết không thể nào quên được. Chỉ khác rằng bây giờ nó đã cứng chặc hơn, đẹp hơn và đồng thời cũng lạnh lùng và tàn nhẫn hơn.

Lúc ba hắn chết dưới tay nó, hắn không những không giận hay hận mà còn biết ơn nó rất nhiều. Lúc nó ra đi, hắn đã đau nhiều lắm, thậm chí còn muốn vứt bỏ mạng sống của mình khi thiếu vắng hình bóng người con gái đó một lần nữa.

Nhưng rồi nhớ có LyLy mà hắn đã trấn chỉnh bản thân mình, thay thế ba hắn xây dựng lại tập đoàn Trần thị lớn mạnh ngang ngửa với H&Đ ngày nay với tên gọi D.L.N. Cái ý nghĩa trong tên một tập đoàn hùng mạnh thì chẳng có một ai biết ngoại trừ nhân vật chính của chúng ta.

Duy Love Nhi.

Là như thế!

Nó không quan tâm đến hình ảnh người con trai đang đứng thất thần nhìn mình mà một đường đi thẳng vào trong nhà. Hắn nhanh chóng định thần và nắm tay nó kéo lại trong khi đôi mắt vẫn tập trung nhìn vào đôi mắt đã một thời làm hắn điên đảo.

- “Chuyện gì?” Nó cất giọng lạnh tanh như nói chuyện với người dưng khiến hắn vừa sửng sốt vừa đau lòng bởi lẽ nó không cho phép mình được yếu đuối trước con người này. Nếu nó không dùng chính khoảng thời gian xa nhau cùng vết đạn năm xưa vẫn để lại vết sẹo dài nơi vùng eo, xen lẫn đâu đó là hình ảnh gia đình hắn với người vợ thủy chung và đứa con trai hai tuổi kháu khỉnh thì chắc có lẽ giờ phút này nó đã nhào vào lòng hắn để hít hà mùi thơm quen thuộc cho thỏa nỗi nhớ thương bao năm qua.
- “Anh...” Trước khí thế bức người toát ra từ nó khiến những gì hắn muốn nói chột bay đi mất, trong đầu chỉ còn nỗi lo sợ cùng đau đớn.

Ken quay đầu xe đi mất hút. Thật ra anh cũng chẳng muốn cái kết cục ngày hôm nay bởi vì những vết thương mà hắn gây ra cho đứa em gái bé nhỏ đáng thương của anh đã quá nhiều, thành sẹo và chắc có lẽ không còn ai trên thế giới này có thể vá lành lại... ngoại trừ một người.

Người đó là hắn, là Win, là thằng bạn cùng anh vào sinh ra tử bao năm nay, là con trai tuy chỉ là con nuôi của kẻ thù giết chết cha mẹ nó, là kẻ đã bỏ rơi nó trong trầm luân đau khổ bước lên xe hoa với người con gái khác dù chỉ là dưới sự ép buộc của lão trùm tội tệ kia, và thậm chí là tên đã đan tâm găm đầu đạn bằng đồng vào eo nó bằng chính khẩu súng nó đã tặng hắn với tình yêu dạt dào của một người con gái.

Ken muốn đắm vào cái bản mặt xấu xa đê hèn của hắn lắm chứ và không chỉ mỗi mình anh muốn làm điều đó đâu nhưng khi trấn tĩnh lại thì anh thấy điều này thật kỳ lạ đến mức ngô nghê. Và anh dưới sự giúp đỡ của những người bạn mình thì đã điều tra ra tất cả sự thật đằng sau câu chuyện có vẻ lâm ly bi đát kia và tất cả chính là sự hiểu lầm tai hại dẫn đến sự chia cắt ngu ngốc của hai đứa yêu nhau gần 3 năm qua.

Nhưng nói gì thì nói, dù là có hiểu lầm đi chăng nữa thì trước những gì hắn gây ra cho nó, anh vẫn không muốn giao đứa em gái yêu quý của mình vào tay hắn một lần nữa ngoại trừ, đúng vậy, ngoài trừ chúng nó nhất định phải thuộc về nhau.

Tình yêu đẹp là phải có giống tổ, có sóng gió, có như thế tình yêu mới bền vững. Cũng giống như anh và Phương Thy, khó khăn tuy không phải là to lớn như sinh ly tử biệt giống nó và hắn nhưng vẫn không phải là không có. Và chính điều đó khiến anh chắc chắn một điều rằng, tình cảm anh và cô ấy dành cho nhau sẽ không bao giờ keo sơn bền chặt như tình yêu của hai đứa nó.

Nó và hắn... sinh ra đã là của nhau.

Nguyệt Lão đã đeo sợi tơ đỏ trên tay hắn vào tay nó... và suốt kiếp này, nó chỉ là của hắn và hắn chỉ yêu mỗi một mình người con gái mang tên Hoàng Thùy Yến Nhi.

- Em chẳng có gì để nói với anh cả.

- Nhưng anh thì có.

- ...

- “Hai năm qua, anh đã tự dày vò bản thân mình, tự đau đớn đến chết đi sống lại khi không có em bên cạnh” Hắn vừa nói vừa kéo nó ôm chặt vào lòng mình cho thỏa nỗi nhớ thương điên cuồng thời gian qua nhưng lại bị sự kháng cự quyết liệt của nó mà anh đành phải buông lỏng vòng tay của mình.

- Nực cười. Đừng có đem cái giọng ong bướm đó ra nói với em trong hoàn cảnh này. Nên nhớ, anh là người đã có gia đình, con trai anh cũng đã 2 tuổi rồi.

- Chuyện anh muốn nói chính là đây. Em có thể nghe anh nói được không?

- “Không!” Nó rút tay mình ra khỏi tay hắn trong thô bạo nhưng tất cả đều thất bại bởi sức mạnh của việc giải thích cho nó trong hắn đã được tích lũy suốt hai năm qua và hắn không cho phép mình thất bại một lần nữa.

- “Chris bình tĩnh, lí trí ngày xưa đâu mất rồi hả? Sao em chẳng chịu lắng nghe anh? Biết đâu nó sẽ thay đổi chuyện của hai ta thì sao? Anh... thật sự không thể mất em” Cơ thể hắn như run lên từng cơn khi nghĩ về khoảng thời gian hắn đã sống trong cô đơn tuyệt vọng chỉ vì vắng đi hình bóng người con gái hắn yêu bằng cả trái tim, bằng cả tính mạng của chính mình.

- “Cái gì có thể thay đổi tình cảnh hả? Chuyện gì có thể thay đổi hôn nhân của anh, tình cảm của em? Đừng nói anh không yêu LyLy và con của hai người thật chất không phải của anh. Em không tin đâu” Nó gần như hét lên trong không gian im ắng chỉ một màu đen với một chút ánh sáng leo lét của ngọn đèn đường và trong những ngôi nhà hắt ra đồng thời từ đôi mắt trong suốt đã dậy sóng lại tuôn ra hai dòng suối nhỏ.

- “Đó là sự thật” Hắn nâng tay mình lên揩 lau đi những giọt nước mắt tinh khiết của người con gái mình yêu. Với hắn điều này thật hạnh phúc, thật kinh hỉ bởi với dòng lệ đang chảy ra từ khóe mắt của nó đã giúp hắn chứng tỏ một điều rằng, hắn vẫn còn một vị trí trong trái tim nó.

- “Chuyện đùa của anh chả vui chút nào Win à!” Nó vung tay mình gạt đi cánh tay của hắn nhưng hắn đã nhanh hơn một bước ôm chầm nó vào lòng mà vỗ về như ngày nào hai đứa còn bên nhau.

Cảm xúc cùng quá khứ đưa nhau tràn về cùng một lượt xua đi cái giá lạnh ban đêm trong trái tim đã nguội lạnh của nó. Tình cảm nó dành cho hắn không những không vơi đi trong thời gian hai năm qua mà có lẽ đã tăng thêm gấp bội lần trong sự nhớ thương vô hạn.

Nó đã ngoan ngoãn đứng im để mặc hắn ôm mình trong vòng tay bởi nó đã rất nhớ, đã rất quyến luyến sự chở che và hơi ấm từ người đàn ông này. Nó tự huỷ hoại bản thân mình chỉ một lần thôi, một lần cho phép nó dụ dỗ người đàn ông đã có vợ con này thôi bởi nó rất cần hắn. LyLy hãy cho hắn ngoại tình đêm nay thôi rồi nó sẽ trả hắn về bên cạnh cô cùng con trai mà ra đi lần nữa.

Cảm giác lại phải xa hắn khiến nó đau... đau nhiều lắm, cả cơ thể như đang run lên hồi cảnh báo đau thương. Nó ghét sự cô đơn sợ hãi như thế này. Vòng tay mình qua eo hắn ôm thật chặt, siết thật mạnh như muốn

hòa mình vào trái tim, vào cơ thể hắn để nó mãi mãi được bên cạnh hắn, người con trai mà nó yêu... thật nhiều.

- LyLy không yêu anh.

- Hở? Anh... Làm sao có thể?

- Cô ấy yêu bạn của anh họ mình và Kid cũng là con trai hai người ấy.

- “Không... thế nào” Nó vùng người ra để nhìn rõ mặt hắn, nó nghĩ hắn đang rất đau nhưng không phải, hắn đang nhẹ lòng vì cuối cùng đã có thể nói được những điều ấp ủ trong lòng thời gian qua. Lại lần nữa hắn kéo nó dính chặt vào cơ thể mình, tận hưởng từng khoảnh khắc lấp đầy nỗi nhớ thương và hít hà mùi thơm trên cơ thể nó mà hắn đã thèm khát bấy lâu.

- Anh không yêu LyLy, người anh yêu là em. Anh và LyLy vẫn chưa làm giấy kết hôn bởi trong trái tim cả hai đều đã chứa hình bóng của một người khác. Hai năm trước anh đã định nói với em nhưng... không kịp. Bởi thế... chúng mình đã lãng phí thời gian quá dài để xa nhau.

- Em... xin lỗi... xin lỗi anh... xin...

- “Suýt” Hắn đưa tay chặn câu xin lỗi phát ra từ miệng nó “ Người đáng phải xin lỗi là anh. Xin lỗi em vì đã để em cô đơn trong thời gian qua, xin lỗi em vì đã làm em bị thương, xin lỗi em vì đã để người cùng anh bước vào nhà thờ không phải là em, xin lỗi em vì anh đã không làm tròn lời mình đã hứa, xin lỗi em vì đã không giải thích sớm hơn và xin lỗi em... vì... vì... vì cái gì anh cũng chẳng nhớ nữa nhưng nói chung là anh xin lỗi em”.

“Phụt”

- “Anh... có lỗi mà không nhớ là sao?” Nó phùng mang trách cứ nhưng không thể ngăn được nụ cười và những giọt nước mắt nóng hổi vì hạnh phúc.

- Tha lỗi cho anh nhé Chris!

- “Không!” Nó chuyển sang khuôn mặt lạnh tanh nhìn hắn khiến có người bất giác đau lòng nhưng “ Không thể không được!”

Hắn mỉm cười, một nụ cười rạng rỡ mà ba năm qua, kể từ lúc cưới LyLy, nụ cười đó đã không còn xuất hiện trên gương mặt hắn. Hắn đã gầy đi nhiều vì năm tháng. Tuy mới 23 tuổi thôi nhưng nhìn hắn chẳng khác gì người 28 vì gió sương trên thương trường và vì nỗi cô đơn nhớ thương một người con gái mỗi đêm về.

“Bộp... Bộp... Bộp”

Trong bóng tối đột nhiên có hai bóng người xuất hiện làm cả nó và hắn cùng giật mình quay lưng lại. Hắn đứng chắn cả thân mình trước nó làm nó càng hoang mang cực độ.

Đến khi hình dáng của họ hiện rõ hơn dưới ánh đèn đường thì hắn cùng nó đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Là LyLy và một người đàn ông nữa, nó không biết anh ta. Trên tay LyLy là một đứa bé trai 2 tuổi trông rất kháu khỉnh làm lòng nó thêm một hồi dậy sóng.

LyLy thả cậu bé xuống và đẩy về phía nó. Ngay lập tức, cậu bé ba chân bốn cẳng lạch bạch chạy về phía hắn và nhảy vào lòng ôm chặt lấy cổ hắn đồng thời thốt lên:

- Ba nuôi!

Win cười, một nụ cười mãn nguyện cho kết cục hạnh phúc của hắn. Cuối cùng người vợ hờ của hắn cũng đã tìm được hạnh phúc cho cuộc đời mình và cuối cùng, hắn đã có người con gái gần yêu trong vòng tay để chở che và yêu thương nó suốt đời.

Hắn vòng tay còn lại qua ôm eo nó sát chặt hơn vào người mình và luôn miệng líu lo.

- Kid nè! Con không chào mẹ nuôi sao?

Đứa bé nhanh chóng mỉm cười tít mắt để lộ ra hai lúm đồng tiền trông dễ thương cực kỳ làm nó muốn ôm chặt vào lòng mà cắn cho đã hàm răng.

- Mẹ nuôi! Con nhớ mẹ lắm!
 - Ồ! Con chưa gặp cô mà sao nhớ?
 - Đêm nào ba nuôi cũng kể chuyện cho con nghe.
 - Thế ba nuôi con kể chuyện gì?
 - Ba kể công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn nè, rồi cô bé lọ lem nè, rồi công chúa ngủ trong rừng nữa nè, rồi còn cả công chúa tóc dài nữa.
 - Thế thì có liên quan gì đến cô đâu?
 - Có chứ! Tại cuối mỗi câu chuyện con đều hỏi tên công chúa và hoàng tử thì ba đều bảo công chúa tên Nhi mà ba cứ nói mẹ nuôi của con chính là công chúa.
- Nó ngược mặt lên nhìn hần mỉm cười rồi xoa xoa đầu đỉnh của Kid. Tự dưng trong đầu nó hiện lên khung cảnh một đại gia đình hạnh phúc bao gồm nó, hần và cả những đứa con trắng trẻo đáng yêu. Như thế thật hạnh phúc biết bao.
- LyLy vươn tay đón Kid về phía mình mà nhìn nó với ánh mắt đầm thắm làm cho nó thấy mình tội lỗi quá vì đã có rất nhiều lần nó hận cô đã cướp đi tình yêu đầu đời và cũng là duy nhất của nó, người đàn ông của cuộc đời nó.
- Chúc hai người hạnh phúc và sớm có một đứa giống như bọn này.
 - “Tất nhiên!” Hần vòng cả hai tay ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé của nó. Theo thường lệ, nó sẽ đẩy hần ra nhưng lần này thì không, nó quyết định rồi, nó sẽ chỉ là cô gái của hần và chỉ mình hần được quyền ôm nó vào lòng như thế thôi.

58. Chương 58

Năm ngày sau:

- “Ken! Chúc mày hạnh phúc” Ryan vỗ vỗ vai Ken trong bộ áo vest dành cho chú rể màu trắng tinh khôi khiến anh cười không ngớt trong niềm hạnh phúc vô bờ bến của bản thân.
- “Mày cũng nên kết thúc cuộc sống độc thân đi là vừa” Ken kéo Phương Thy vào lòng mình siết chặt nhưng không quên liếc nhìn về phía Ryan và Diễm Hương đang đan tay vào nhau.
- “Haizzz! Chỉ còn mỗi tao là mỉm cười trong nỗi cô đơn” Fed thở dài nảo ruột nhưng đầu đó vẫn không dấu nổi niềm vui hạnh phúc cho những đứa bạn mình cuối cùng đã có thể tìm được bến đỗ hạnh phúc.
- “Ken! Mày còn nợ tao lời chúc hạnh phúc trong đám cưới ba năm trước” Win quàng tay bá cổ Fed mỉm cười làm trái tim biết bao phù dâu đang đứng quanh đây phải đau mắt hột vì một trong Tứ đại Thiên Vương đã lên xe “bông” về nhà vợ còn một người lại chỉ xem người con gái kế bên mình ở trong mắt. Chỉ còn hai gã đang đứng một mình là Fed và Win là còn “trong trắng” thôi.
- “Tối nay nhớ giữ sức để ngày mai dự đám cưới bọn tao nha” Bin chen vô khiến Ken gượng chín người còn Phương Thy thì đỏ cả mặt khiến mọi người xung quanh cùng phá ra cười.
- “Yên tâm. Tao sẽ để sức mai phá động phòng hai đứa mày” Ken trêu lại khiến Phương Thy kế bên nheo mắt nheo vào hông anh làm anh la oai oái.
- “Phá động phòng rồi anh định làm gì hả?” Đừng coi thường Phương Thy nhé! Nhìn hiền hiền vậy chứ... khùng lắm ý. Thế mới khiến linh hồn anh Ken nhà ta sục đổ chỉ trong lần gặp đầu tiên chứ nhỉ?

Đột nhiên nó trong tà váy trắng tinh khiết từ ngoài chạy vào thở dồn dập làm Win phải lau đi lau để những giọt mồ hôi trên trán nó. Nhưng hành động này khiến con gái xung quanh thêm phần vỡ mộng, lại thêm một chàng đã ra đi vì sự nghiệp tình yêu muôn năm.

- “Mày làm cái gì mà chạy đi chạy lại lằng xằng như con lằng quẩn vậy hả?” Suz nhìn nó thở hồng hộc mà cười như điên mặc kệ mình sẽ trở thành cô dâu vào ngày mai.

- “Vợ tui nói đúng đấy! Đám cưới ông Ken mà như đám cưới của bà ấy. Diện còn hơn cô dâu, lo lắng còn hơn chú rể nữa chứ” Bin hùng hùng hổ hổ hòa theo Suz khiến nó nổ đom đóm mắt.

- “Hai người tin ngày mai đám cưới bị hủy bỏ không hả?” Win lên tiếng khiến nó cười đểu nhìn Bin và Suz trong khi cậu cùng nhỏ cúi đầu đầy hối lỗi. Ai đại khờ đến nỗi trước ngày cưới của mình lại đi chọc giận hai vị chủ tịch nổi tiếng của H&Đ và D.L.N chứ nhỉ? Không những không làm được đám cưới mà còn ra đường cạp đất ăn ấy chứ.

- “Mà sao mày chạy dữ vậy?” Ken lên tiếng khiến nó nhớ ra việc chính bèn quay sang hốt hoảng nắm tay Ken cùng Phương Thy.

- Hai người... hai người... chạy... mau...

- “Bà điên hả? Chạy đi đâu giờ này?” Bin lên tiếng tỉnh chữ cái câu nói vô cùng “có duyên” của nó nhưng nhận được cái lườm cháy mặt của Win kể bên bên ngậm ngùi cảm miệng luôn.

- “Chuyện gì phải chạy?” Phương Thy khó hiểu bèn lên tiếng hỏi nó.

- Kim... Thư...

- “Á!!!!” Nó chưa nói hết câu thì Ken la lên khiến cả đám giật mình “Chạy! Mình phải chạy! Vợ yêu à! Anh phải đi đây! Anh yêu em nhưng anh không thể để mình chết trong ngày hôm nay được. Á!!!!!!”

- “Chồng yêu! Anh sao vậy? Sao chạy? Sao chết? Kim Thư là ai?” Phương Thy thấy Ken như thế cũng cuống cuồng quáng quàng lên theo.

- “Kim Thư? Không phải bồ nhí mày sao Ken?” Fed vừa hỏi Ken vừa như giải nghĩa cho sự thắc mắc của Phương Thy trong khi ánh mắt của cô dâu đang chuyển sang màu của... ác quỷ.

- “Bồ-nhí” Phương Thy gằn từng chữ nhìn Ken với ánh mắt “long lanh” của một người “vợ hiền”.

- “Ấy ấy chị hiểu nhầm rồi. Kim Thư là chị họ em, ả ta rất thích anh Ken nhưng không được đáp lại giờ đây muốn tới phá đám cưới đó” Nó lên tiếng giải thích cho chị dâu đồng thời không quên lườm lườm Fed.

- “Đúng... đúng rồi đó vợ yêu. Đừng tin thằng quỷ này, nó ăn không được nên phá cho hôi đấy!” Ken vừa vuốt lưng giúp vợ mình hạ hỏa vừa vợ nắm đám dứt dứt về phía Fed.

Chỉ một câu nói thôi mà Fed xém bị chết đến hai lần trong tay hai anh em nhà này. Hôm nay đi ăn đám cưới chưa kịp bỏ gì vào bụng mà đã xém xách tiền ra mua quan tài và chuẩn bị ma chạy ỳnh rồi. Thiệt là cái số... *****.

- “Phá đám cưới à?” Hai mắt Phương Thy long lên lên sòng sọc chẳng khác gì... nó... her her “Để bà xem nó làm được gì”.

Cả đám như không tin vào mắt mình, tai mình nữa rồi. Một Phương Thy yếu điệu, dịu dàng, đảm thắm dâu rồi mà thay vào đó chính là một Atula từ địa ngục thứ thiệt chỉ mỗi Ken nhún nhún vai như đây là chuyện bình thường xảy ra ở huyện.

Đột ngột tiếng bước chân và âm thanh “plash”, “plash” của máy chụp hình từ phóng viên đuổi theo sau lưng Kim Thư vào sảnh đường chừng chặc như phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về mình.

Mọi chuyện đã đi quá dự tính của nó cùng Ken khi cô ta dám mang cả phóng viên đến làm hỏng ngày vui hôm nay thì không thể nào tha thứ được.

Nó đành bước ra liếc mắt ra hiệu cho những người bảo vệ của nó đứng ra chặn đám phóng viên lại khiến khung cảnh xung quanh đột nhiên ảm ỉ cả lên thu hút khá nhiều sự chú ý của quan khách xung quanh. Ba nuôi nó đành lên tiếng xin lỗi những vị có mặt trong hội trường bởi tiệc cưới hôm nay là tiệc đứng ăn buffet.

Phóng viên bên ngoài đang nháo loạn cả lên đặt ra những câu hỏi không đầu không đuôi toàn bịa đặt có chủ ý của Kim Thư mà ra.

- Chủ tịch Đinh, nghe nói thiếu gia Kiệt đã có hôn ước với Hoàng tiểu thư rồi tại sao còn tổ chức đám cưới hôm nay ạ?
- Đinh thiếu gia, tin đồn anh đã có con với Hoàng tiểu thư có phải là sự thật không?
- Hoàng tiểu thư nói anh ham giàu nên bỏ rơi cô ấy đến với người khác, chuyện này là sao ạ?
- Diệp tiểu thư, tại sao cô lại cướp chồng của người khác vậy? Hay đây là cách khiến tập đoàn Diệp gia sẽ tăng giá cổ phiếu?
- Đinh chủ tịch...
- Đinh thiếu gia...
- Diệp chủ tịch...
- ...

Những câu hỏi được đặt ra khiến lòng hai gia đình trở nên hoang mang vô cùng. Đáng lý ra hôm nay là ngày vui của con cái họ nhưng sao mọi chuyện lại xảy ra như thế này? Đau đớn nhất là Phương Thy khi chỉ trong ngày cưới mà mình vừa mang danh cướp chồng người khác mà chồng mình lại có con riêng với người ta nữa chứ.

Phương Thy bật khóc trong lòng Ken làm nó càng thêm căm phẫn. Nó rút tay mình ra khỏi tay của Win và bước vội lên khán đài đang chuẩn bị cử hành hôn lễ với những bông hoa cùng bong bóng hồng ngập trời. Nó bắt loa hét lớn nhằm thu hút sự chú ý của mọi người và đám phóng viên đang nhốn nháo bên dưới.

- Alô!!! Xin mọi người chú ý.

Một người con gái khá lạ mặt nhưng trông cũng quen quen khiến mọi người ngưng động tác của mình, trật tự quay sang nhìn nó và Ken cũng đang dìu Phương Thy bước lên sân khấu.

- Tôi là Hoàng Thùy Yến Nhi, chủ tịch tập đoàn H&Đ.

Câu nói xuất ra từ miệng nó khiến không gian vỡ lẽ ra rất nhiều bởi tin tức vị chủ tịch tài ba, nhỏ tuổi của một tập đoàn hùng mạnh khắp thế giới được giấu nhẹm thời gian qua. Hôm nay quả là một ngày “mần” ăn khá có giá trị của phóng viên bọn họ.

- Nếu như mọi người muốn phỏng vấn đám cưới ngày hôm nay thì tôi sẽ thay mặt nhà họ Đinh trả lời tất cả những câu hỏi của mọi người nhưng xin hãy cẩn thận lời nói của mình vì tôi không đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra nếu như bất kỳ ai có lời lẽ xúc phạm đến họ.

Nếu như chủ tịch H&Đ đã lên tiếng cảnh cáo thì dù có cho vàng họ cũng không dám trái nửa lời vì ai chẳng biết nếu nó muốn ai mất việc thì dễ như lật bàn tay nên với chức tiểu thư Hoàng gia của Kim Thư cũng chẳng bằng một góc so với cái tên Hoàng Thùy Yến Nhi.

- “Tôi muốn hỏi” Một phóng viên của báo Thời Gian giơ tay phát hiểu “Chuyện Đinh thiếu gia phản bội tình cảm của Hoàng tiểu thư để đến với người giàu hơn là thật?”

- Thật ra chuyện này có một phần là sự thật bởi lúc ông tôi, tức chủ tịch Hoàng trước đây, còn sống thì ông đã có ý định kết thông gia với nhà họ Đinh và người được ông đưa ra chính là Hoàng Kim Thư, chị họ của tôi nhưng bởi vì chị ấy có một số thái độ không tốt đối với ba chồng nên họ đã hủy hôn ước từ lâu rồi. Chuyện này bất kể học sinh nào ở trường S.T.G đều biết nếu mọi người không tin.

- “Thế chuyện Hoàng tiểu thư mang thai với Đinh thiếu gia là thật chứ?” Phóng viên khác của thời báo Hôn Nhân Và Gia Đình lên tiếng.

- Chuyện chị ấy có thai hay không thì tôi không biết nhưng tôi đảm bảo cái thai đó nhất định không phải của anh tôi.

- “Anh cô? Chúng tôi không hiểu tại sao cô lại đứng ra ra mặt cho Đinh thị?” Lại là phóng viên của báo Thời Gian phát biểu.

- Thật ra Đinh chủ tịch chính là ba nuôi của tôi từ khi còn nhỏ nên Đinh thiếu gia chính là anh trai tôi. Chẳng lẽ chuyện gia đình tôi anh cũng muốn quản hay sao?

- Ách! Thật xin lỗi. Vậy chuyện Diệp tiểu thư cướp chồng người khác là...

- Tôi đã nói rồi. Anh nên suy nghĩ câu hỏi nào tốt tính một chút. Ở đây ai cướp chồng của ai khi anh tôi và chị dâu yêu thương thật sự chứ? Tôi đã nói hết rồi, vậy mọi người có thể để đám cưới được diễn ra hay không?

Mọi người bắt đầu bàn tán và rút hết khỏi hội trường để đám cưới được diễn ra suôn sẻ. Nó đã lên tiếng đuổi thì đồ ai dám chống cự ở lại.

Nhìn cảnh Ken xây dựng nên một gia đình hạnh phúc khiến nó vui vẻ đến lạ. Hạnh phúc không ở đâu xa, ngay bên cạnh chúng ta đây thôi, điều quan trọng chính là ta biết nắm bắt kịp thời và bảo vệ nó.

- “Cho người lái cỗ Kim Thư tiểu thư về rồi giải quyết chuyện này đi” Nó quay sang nói với Phúc-thư ký riêng của nó.

Từ lúc Win cưới LyLy thì bác Hai nó cùng Kim Thư đứng ra tìm mọi cách lật đổ quyền thừa kế của nó đối với H&Đ nên đã từ lâu hai người đã đứng bên hai bờ chiến tuyến. Tất nhiên chuyện ngày hôm nay có lẽ một phần do sự xúi dục của bác Hai nó nhằm làm tăng giá cổ phiếu của công ty bà ta đang điều hành và biết đâu may mắn cả hai có thể vợ được một năm tiền bặt miệng của Đinh thị nhưng hôm nay họ quá xui khi lại có sự góp mặt đột xuất của nó.

Ngày hôm sau.

Ba nuôi của Suz trong bộ áo vest đen sang trọng đang nắm tay nhỏ từng bước vào lễ đường nhà thờ. Tóc đã lún phún hai màu muối tiêu nhưng nụ cười hạnh phúc luôn nở trên gương mặt đã tàn phai theo năm tháng càng khiến ông như trẻ lại.

Trao bàn tay con gái mình vào tay một chàng trai khác, quả thật điều này vô cùng khó khăn đối với một người làm cha nhưng trong trường hợp này, đã từ lâu ông xem Bin như con rể của mình mất rồi.

Nhìn hai đứa bạn mình tay trong tay lập lời thề trăm năm trước cha sứ, nước mắt nó lại rơi trên gương mặt rạng ngời những niềm vui. Vui cho Suz và Bin đã tìm được bến đỗ đời mình, vui cho bản thân vì lời cầu nguyện trên cao được soi sáng bởi những người đã khuất.

_____Bác Lan, anh Gun, Suz và Bin đã hạnh phúc. Ba, mẹ, ông nội, con cũng sẽ mãi mãi hạnh phúc_____

Suz đứng trên bậc thềm tam cấp của nhà thờ, nhỏ quay lưng lại với tất cả mọi người bên dưới. Bàn tay trắng trẻo được bao bọc bởi lớp vải ren áo cô dâu trắng tinh khôi đang nâng bó hoa cưới lên cao. Bên dưới đang ầm ĩ chen lấn nhau dành giật bó hoa với hi vọng lần sau người được làm cô dâu chính là mình.

Nó mỉm cười hạnh phúc nhìn Suz đang hươ hươ bó hoa hù dọa mọi người, làm vợ người ta rồi mà còn trẻ con như thế đấy.

- “Nếu em muốn thì mình có thể thế chỗ bọn họ” Win từ đâu xuất hiện bên cạnh nó chen vô một câu làm mặt nó từ tái chuyển sang đỏ loét nhưng vẫn gượng như mình ngày thơ ấu biết gì cả.

- Anh nói gì em chẳng hiểu?

Suz thấy bó hoa trên cao, tất cả mọi người đều rướn người chụp bó hoa đó nhưng bóng một người con trai mặt bộ đồ vest đen lịch lãm đã lấy đà từ xa bật người lên không trung chụp được bó hoa ôm vào lòng nâng niu như của báu.

Hắn chừng chặc cất từng bước tiến về phía nó đang đứng trong khi nó cứ ngơ tại chỗ còn mọi người thì ồ lên náo nhiệt cả một góc đường thu hút sự chú ý của cánh báo chí cũng như những người dân thường đang có mặt tại đó.

Đứng trước mặt nó, hần mỉm cười, rồi từ từ khụy xuống, một chân quỳ dưới đất, một chân chống cho vững như kiểu các chàng trai quý tộc phương Đông. Một tay hần nâng bó hoa về phía nó, tay còn lại, đột nhiên xuất hiện một hộp hình vuông khắc trái tim màu hồng, bên trong là hai chiếc nhẫn đôi bằng bạch kim đính kim cương đá quý vô cùng đắt tiền và sang trọng.

Mọi người xung quanh được dịp ồ lên ngưỡng mộ còn phóng viên cứ thi nhau chụp cho bằng được những bức hình đẹp của cảnh có một không hai trong giới kinh tế rầm rộ hiện nay.

- Yến Nhi! Em đồng ý trở thành bà xã của anh chứ?

- Em...

- Em không đồng ý?

- Không phải!

- Vậy là em đồng ý?

- Ừm! Em đồng ý.

Nó vươn tay ôm bó hoa tươi vào lòng đồng thời hần cũng đeo một chiếc nhẫn vào ngón áp út của nó và của mình như đánh dấu quyền sở hữu với thế giới rằng người con gái mang tên Hoàng Thùy Yến Nhi từ nay chỉ của riêng mình hần, của riêng mình Trần Hoàng Khánh Duy mà thôi.

Hần ôm nó xoay vòng vòng quanh đó, dưới ánh nắng vàng chiếu rọi xuyên qua từng kẽ lá, tiếng chim ríu rít hót vang bài ca hạnh phúc, cánh hoa mai vàng nở bay phát phơ trong gió, nụ cười nở trên môi của rất nhiều người đang đứng quanh đây và... cả trên trời.

Thời báo Kinh Tế Và Chính Trị:

- Tập đoàn H&Đ hùng mạnh đột nhiên sáp nhập vào tập đoàn D.L.N làm cổ phiếu của hai tập đoàn này tăng một cách nhanh chóng chỉ trong vài giờ đồng hồ khiến giới kinh tế cùng chứng khoán một phen chao đảo.

Thời Báo Ngày Nay:

- Chủ tịch Trần của D.L.N trở thành chủ tịch của tập đoàn Trần Hoàng dưới sự cổ vũ của chủ tịch H&Đ cũ cũng chính là phụ nhân của mình khiến tập đoàn ngày càng phát triển.

Thời báo Hôn Nhân Và Gia Đình:

- Hôm nay là lễ cưới tưng bừng của Hoàng gia và Trần thị với sự có mặt của biết bao nhân vật đình đám trong giới chính trị, kinh tế, thậm chí cả FBI, CIA cùng xã hội đen làm cả thế giới thêm một phen náo động.

Thời báo Thời Gian:

- Chủ tịch Trần cùng vợ của mình chính thức trở thành hai trong năm nhân vật nổi tiếng nhất thế giới trong năm vừa qua.

Thời báo...

- ...

Sáu năm sau:

Trong khu vườn ngập đầy nắng cùng hoa hướng dương, phù dung thanh khiết. Gương mặt non nớt không kém phần tràn trề hạnh phúc trên gương mặt của ba đứa trẻ càng khiến không gian thêm phần tinh nghịch.

- “Bun! Tặng em nè!” Cậu bé tám tuổi chìa bông hoa hướng dương còn vương những hạt sương đêm về phía cô bé vừa lên năm.

- “Bun cảm ơn anh Kid nhiều lắm” Cô bé mỉm cười hiền hậu như một đoá phù dung ngát hương thơm.

- “Ba anh nói nếu anh tặng em hoa thì sau này em sẽ phải lấy anh làm chồng đó” Cậu bé nhe hàm răng trắng bóng cười rất tươi nhưng vẫn không che khỏi điệu bộ đều chết người của ai đó.

- “Ba nào?” Cô bé ngơ ngác hỏi.

- “Ba nuôi Fed ấy” Cậu bé thành thật trả lời.

Đột nhiên ai đó giật lấy bông hoa trên tay cô vé vút nhanh xuống đất rồi dùng chân giậm giậm cho nát hết trước sự ngỡ ngàng của hai nhân vật đang rất lãng mạn.

- “Anh... Kin. Sao anh...?” Cô bé hai mắt rưng rức khiến cậu bé cũng năm tuổi này bàng hoàng bèn nhanh tay chìa đóa phù dung tím ra trước mặt cô.

- “Tặng em đó, không được khóc. Anh tặng em nhiều hoa hơn thì em chỉ được làm vợ anh” Kin đỏ cả mặt bèn quay đi nhưng trên môi đã nở một nụ cười mãn nguyện.

- “Anh sẽ tặng em một trăm hoa hồng để em làm công chúa của anh” Một cậu bé năm tuổi khác lại xuất hiện giơ mười ngón tay trắng mũm mĩm ra làm hiệu ột trăm bông hồng của mình.

- Anh một ngàn bông.

- Anh một triệu bông.

- Hơn một triệu là bao nhiêu ta?

- Em muốn gì anh cũng cho.

- Anh bắt tắc kè hù em nếu em không chịu làm vợ anh.

- Anh nhổ lông con thỏ của em nếu em không đồng ý với anh.

- Anh đá *** thằng Ben nếu em từ chối anh.

- Anh nhổ lông mày nó nếu em...

- Anh cù lét nó nếu em...

- THẲNG NÀO ĐÒI ĐÁNH TAO ĐỂ DÀNH EM GÁI TAO?

Một cậu bé cũng mới năm tuổi nhưng vóc dáng lại cứng chắc hơn người bước ra, nếu nhìn kỹ thì cậu bé này với cô bé năm tuổi kia rất giống nhau từ nét mặt, dáng đi trừ mỗi cách ăn nói thôi.

- Anh hai!

Trong nhà.

- “Tao đề nghị Bin, Suz mang thằng Kin về. LyLy và Đình Phong xách nách thằng Kid đi. Ken và Phương Thy quăng thằng Tin vào nhà trẻ gấp. Nếu không hai vợ chồng tao không tha cho bọn mày đâu” Win lăm lăm con dao phai chặt thịt trong dáng thẳng đàn ông đang mặc... tạp dề đứng trong bếp nói vọng ra.

- “Ai biểu hai đứa bày để con có lý quá chi nên mới tý tuổi đầu trai nó bu khiếp vía luôn” Fed lạnh chanh vốc hột dưa cắn cắn rồi quay sang... đút cho vợ mình đang mang thai kế bên.

- “Mày cẩn thận nha. Cẩn mày dạy hư con nuôi của tao nữa. Nó tám tuổi rồi, mày dạy kiểu đó ba nó còn hư hỏng gì nó” Win lại nói vọng ra từ trong bếp ngay khi tiếng chặt thịt lại vang lên.

- “Ku! Anh mày hư khi nào hả?” Đình Phong thét vọng vào trong.

- “Em thấy anh nay nói nhiều quá rồi đó nha Win. Lo mà nấu cơm lẹ đi” Nó cắn hột dưa kế bên Fed nói đủ lớn để cái người đang rồi ren bên trong nghe thấy.

- “Há há! Lấy vợ sướng chưa Win? Tao nói rồi, chỉ có thằng ngu mới đi lấy bà thôi” Bin vừa đỡ Suz ngồi xuống ghế với cái bụng bầu đang to ra nhưng không quên chen thêm một câu gây nổ đom đóm mắt cho người nghe.

- “Ông nói ai đấy? Tin hai người ngày mai ra đường cạp đất nuôi con không hả?” Nó chống hông như một bàng bán cá thứ thiệt chỉ vào Bin khiến Win cuống cuống từ trong bếp nhào ra.

- “Ấy ấy vợ yêu, em cẩn thận chứ. Coi chừng con nó mệt. Để anh hầm thịt cho em ăn rồi ngủ một giấc là khỏe à” Hấn vỗ vỗ lưng cho nó cẩn thận rồi tiếp tục quay vào bếp làm nốt công việc còn lại.

- “Mày đẻ hai đứa sinh đôi rồi chưa ngán hả? Muốn thành đội bóng sao?” Suz lên tiếng châm chích.
- “Mày không thấy có mỗi con Bun là con gái thôi hả? Ráng rặn ra đứa con gái nữa cho bọn chúng khỏi dành” Nó lên tiếng chống chế.
- “Không được! Anh muốn con trai” Win lại nói vọng ra, giọng có vẻ rất ức chế.
- Con gái!!!
- Con trai!!!
- Con gái!!!
- Sinh đôi!!!
- Chịu sao nổi hử trời?

Mọi người phá lên cười vang vọng cả một góc trời. Gió xuân lại đến thổi bay niềm hạnh phúc của bọn họ về nơi thật xa, thật xa để đến đời con cháu sau này của họ vẫn còn đồn đãi về chuyện tình trắc trở nhưng đầy đẹp đẽ của ông bà tổ tiên ngày đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-em-con-yeu-anh>